

Mục lục

- Chương 1: Mẹ Và Facebook
- Chương 2: Mẹ Trong Tâm Trí Con
- Chương 3: Gửi Mẹ
- Chương 4: Nhớ Về Mẹ
- Chương 5: Con Yêu Mẹ Nhiều Lắm
- Chương 6: Con Từng Không Muốn Có Mẹ
- Chương 7: Tôi Có Một Mối Quan Hệ Không Tốt Với Mẹ Của Mình
- Chương 8: Mẹ Tôi
- Chương 9: Mẹ
- Chương 10: Mẹ Trong Tâm Trí Tôi
- Chương 11: Mẹ
- Chương 12: Mẹ Ở Phương Xa Ấy
- Chương 13: Thư Gửi Mẹ
- Chương 14: Mẹ Của Con Là Số Một
- Chương 15: Hình Tượng Mẹ
- Chương 16: Tình Mẹ
- Chương 17: Vòng Tay Mẹ
- Chương 18: Cho Con Nhìn Thấy Mặt Trời
- Chương 19: Con Yêu Mẹ Nhiều Lắm
- Chương 20: Gửi Mẹ
- Chương 21: Nước Biển Mênh Mông Không Đong đầy Tình Mẹ
- Chương 22: Chưa Bao Giờ Mẹ Kể
- Chương 23: Tiếng Cười Của Con - Tình Thương Của Mẹ - Hãy Lắng Nghe Con
- Chương 24: Lời Xin Lỗi Của Con
- Chương 25: Người Thầy Vĩ Đại Trong Tôi
- Chương 26: Gửi Mẹ Kính Yêu
- Chương 27: Người Mẹ Miền Gió Lào Cát Trắng
- Chương 28: Mẹ Kính Yêu
- Chương 29: Lời Con Muốn Nói
- Chương 30: Siêu Anh Hùng Của Con
- Chương 31: Mẹ Luôn Ở Trong Tâm Trí Và Trái Tim Con
- Chương 32: Hạnh Phúc Được Có Mẹ
- Chương 33: Con Yêu Mẹ
- Chương 34: Người Mẹ Tuyệt Vời
- Chương 35: Lắng Trong Tim Con Là Mẹ
- Chương 36: Tâm Sự Với Mẹ
- Chương 37: Bức Thư Dành Tặng Mẹ
- Chương 38: Điều Con Muốn Nói
- Chương 39: Người Đồng Hành Của Con
- Chương 40: Mẹ - Người Nâng Bước Chân Con
- Chương 41: Mẹ Là Tất Cả
- Chương 42: Mẹ - Người Tuyệt Vời Nhất
- Chương 43: Con Tự Hào Vì Con Là Con Của Mẹ

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mẹ Và Facebook

- Linh! Vào ăn cơm đi con gái!

Mẹ dịu dàng gọi khi tôi còn đang chăm chăm lướt tay trên chiếc điện thoại. Bất giác tôi ngẩng đầu lên, kim đồng hồ đã chỉ đến số 12 giờ... Mẹ nói:

- Nửa trưa rồi sao con còn ngồi đó mãi?

Tôi thờ dãi ngán ngẫm, lẳng lặng đi vào phòng ăn. Mẹ vẫn ngồi đó chờ tôi có vẻ sốt ruột lắm. Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống, trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại và tiếp tục lướt... Cơm nóng mẹ đã xới để trước mặt, sau đó mẹ gắp cho tôi những miếng cá thơm giòn:

- Ăn đi con! Ăn cho nóng. Dạo này mẹ thấy con xanh quá đấy. Con có mệt không? Trong người con thấy thế nào? Mai nghỉ mẹ đưa con đi khám bệnh nhé!

Tôi nghe vậy, trả lời mẹ một câu cộc lốc:

- Vâng! Có ốm đau gì mà khám...

Tay trái khây khẩy bát cơm, tay phải tôi vẫn đều đều lướt facebook chăm chú comment những dòng trạng thái của bạn bè.

- Chiều nay con có rảnh không? Hai mẹ con mình cùng đi mua sắm.

- Con không rảnh. - Tôi trả lời một câu cộc lốc và giờ điện thoại lên cười nghịch ngợm.

Có vẻ mẹ hiểu ý tôi... Mẹ quay đi, gương mặt thoáng buồn nhưng rồi cũng tươi tắn trở lại. Mẹ hỏi tiếp:

- Facebook hay lắm hả con? Có vẻ nó quan trọng hơn cả mẹ.

- Dạ!... - Mặc dù trả lời mẹ nhưng tôi vẫn cắm cúi vào chiếc điện thoại không để ý đến mẹ đang nói gì.

- Hay con lập cho mẹ một tài khoản nhé!

Nghe mẹ nói vậy, tôi ngẩng đầu lên, hỏi lại:

- Sao? Mẹ cũng muốn dùng facebook ư?

Chợt ánh mắt mẹ lóe lên một niềm vui, mẹ nở nụ cười gượng:

- Ừ!... Mẹ cũng muốn khám phá một chút.

Tôi bật cười:

- Mẹ đúng là...! Được ạ!... Lát ăn cơm xong con sẽ lập cho mẹ một nick.

Kể từ ngày có facebook mẹ tôi khác trước nhiều, sành điệu hơn, nắm bắt thông tin nhanh hơn nhưng... dường như không còn quan tâm đến tôi nữa. Có lúc hai mẹ con ở cạnh nhau, mẹ cũng chẳng hỏi xem hôm nay tôi đi đâu, làm gì mà chỉ chăm chăm vào chiếc điện thoại. Thỉnh thoảng mẹ lại gọi tôi:

- Con xem này! Bác Hà gửi lời mời kết bạn với mẹ đấy. Trời ơi! Lâu lắm rồi mẹ với bác ấy chưa gặp nhau... Con nhìn này, ảnh của bác ấy chẳng khác xưa chút nào. - Có vẻ mẹ vui lắm.

Nói rồi, mẹ đưa điện thoại chỉ cho tôi rồi cười cười nói nói. Tôi nhận ra từ khi có facebook mẹ vui hơn không còn quanh quẩn trong nhà, không còn thờ ơ, than dài cô đơn với những mảnh áo chưa vá xong... Chợt sống mũi tôi

cay cay: Dường như thời gian qua tôi đã không quan tâm đến mẹ.

Tiếng mẹ gọi làm tôi sực tỉnh:

- Linh ơi! Linh! Mẹ muốn chia sẻ bài này nhưng chỉ một mình mẹ biết thì làm cách nào?

Tôi quay sang mẹ, mẹ đưa điện thoại cho tôi, tôi cầm và nói:

- Mẹ chỉ cần làm thế này là xong.

Mẹ mỉm cười - một nụ cười mãn nguyện - một nụ cười mà sau này tôi mới biết ý nghĩa của nó...

Mấy tuần sau, Nga, bạn tôi, gọi nói:

- Linh à! Mẹ mày dạo này teen quá nhỉ? Chụp ảnh up face điệu đà hơn gái mười tám ấy.

Tôi vẫn mơ màng không hiểu chuyện gì, liền vào facebook của mẹ xem thì... Một loạt những tấm ảnh "sống ảo" của mẹ. Và sau đó là những lời nhận xét của mọi người... Tôi cảm thấy vô cùng giận mẹ. Trong thời gian qua, mẹ chẳng những không còn quan tâm đến tôi, không còn nói chuyện nhiều với tôi mà giờ còn làm tôi xấu hổ với bạn bè... Tôi chạy vội xuống dưới nhà, đưa cho mẹ xem những bức ảnh đó và hét lên:

- Mẹ! Mẹ đang làm gì thế này? Mẹ đã hết tuổi để... rồi. Sao mẹ làm thế này?

- Mẹ... mẹ...

- Con không muốn nghe! Mẹ đừng nói thêm gì nữa...

Nói xong, tôi chạy một mạch lên phòng, khóa trái cửa lại rồi bồng bật

khóc. Nghĩ đến mẹ tôi thấy mình thật có lỗi, giờ đây tôi đã hiểu cảm giác của mẹ mỗi khi nghe những câu trả lời cộc lốc của tôi, mỗi khi ngồi ăn cơm với con gái mà chả mấy may đến tâm trạng của mẹ vui hay buồn vì lúc đó dường như tôi đã thuộc về một thế giới khác... Nhưng bản thân vẫn cảm thấy xấu hổ trước bạn bè vì sự lạm dụng facebook của mẹ. Không! Tôi sẽ không thể để điều đó tiếp diễn. Chợt tôi nghĩ ra một cách...

Tiết trời se lạnh, màn đêm buông, gió bắc thổi mạnh hơn. Bỗng trời đổ cơn mưa trái mùa tuôn như trút. Nó càng làm tôi cảm nhận được cái rét ngọt của mùa đông, xoa hai lòng bàn tay vào nhau, tôi lò dò bước vào phòng mẹ, tôi mò mẫm chung quanh. Cuối cùng cũng tìm thấy thứ tôi cần. Ngồi trong phòng hai bàn tay cứ run run... Tôi biết mình không nên làm việc này, đó là xóa facebook của mẹ, nhưng không còn cách nào khác vì facebook đã cướp đi người mẹ tuyệt vời nhất mà ông trời ban cho tôi, cướp đi sự quan tâm của mẹ dành cho đứa con gái bé bỏng của mình. Ánh mắt thể hiện sự kiên định, tôi ấn vào biểu tượng màu xanh quen thuộc và mở ra... Vẫn một loạt những tấm ảnh của mẹ. Tôi lướt vội vàng. Chợt ngón tay tôi khựng lại trước một bài viết khá dài với tiêu đề: Gửi con gái...

Tôi thầm nghĩ. Mẹ gửi cho tôi ư? Có điều gì mẹ muốn nói với tôi? Tôi chậm chậm đọc những dòng chữ mẹ viết:

Con yêu của mẹ!

Mẹ xin lỗi vì đã làm con xấu hổ với bạn bè, xin lỗi vì trong thời gian qua đã vờ như không quan tâm đến con. Nhưng con hãy hiểu cho mẹ! Không phải vì mẹ không yêu con. Mà mẹ làm vậy vì chỉ mong con sống đúng với bản chất của mình như ngày nào, biết yêu thương mọi người. Từ khi con lao vào mạng xã hội, hai mẹ con mình đã có một khoảng cách khá xa..., con không còn để ý đến cảm giác của mẹ nữa. Vì thế, mẹ cũng thử dùng nó với một mong muốn có thể gần con hơn, hiểu con hơn, muốn xem con chơi với bạn bè như thế nào? Nếu chúng ta không thể nói với nhau trực tiếp thì đành phải

nhờ đến mạng xã hội vậy.

Linh ơi! Mẹ thấy facebook cũng lý thú. Ngày nào nó cũng hỏi xem hôm nay mẹ thế nào, mẹ đang nghĩ gì, nó còn giúp mẹ tìm lại những người bạn lâu ngày không gặp. Chẳng những thế nó còn biết chúc mừng sinh nhật mẹ nữa mà những thứ đó con đã đánh mất nó từ lâu rồi, vui lắm con ạ... Bỗng dưng mẹ lại nhớ đến bố...

Tôi òa khóc. Sao tâm tư của mẹ lại thâm kín và sâu nặng đến vậy? Giờ đây tôi đã hiểu vì sao mẹ nhờ tôi hướng dẫn cài đặt quyền riêng tư, đã thấu được nụ cười nhẹ nhàng của mẹ lúc bấy giờ. Mẹ không nói với tôi một lời cũng không thể hiện bất cứ điều gì trước mặt tôi. Còn tôi cứ vô tư như thế, vẫn giữ cái "tôi", sự ích kỷ của riêng mình mà quên mất mẹ. Cuộc đời mẹ đã quá khổ và vất vả. Từ ngày lấy bố, mẹ chưa được chút nào vui và hạnh phúc, mẹ thiệt thòi hơn bao người phụ nữ khác, luôn sống khép mình với lũy tre làng. Vậy mà tôi quên đi tình cảm của mẹ từ lúc nào? Tôi không sao quên được lời mẹ dạy: Người phụ nữ như cánh bèo trôi con ạ! Mẹ dạy tôi phải sống thật kiên cường, sống thật hạnh phúc để cuộc đời không phải trải qua nhiều ngã rẽ...

Tôi lồm cồm bò dậy, quệt hai hàng nước mắt đang lăn dài lấy một tờ giấy A4 vẽ lên một bức tranh chúc mừng sinh nhật mẹ. Tôi thầm nghĩ từ nay sẽ hạn chế dùng facebook và quan tâm đến mẹ nhiều hơn nữa... Sau một hồi loay hoay, tôi để lại cái điện thoại về chỗ cũ và không quên đặt cái hộp màu đỏ ở đầu giường của mẹ.

Sáng hôm sau, khi vừa tỉnh giấc, tôi thấy mẹ ngồi bên tôi từ lúc nào. Mẹ vuốt ve mái tóc mây mềm của tôi mỉm cười:

- Mẹ cảm ơn món quà con đã tặng mẹ, mẹ rất thích nó! Đó có lẽ là món quà vô giá mà mẹ có được.

Tôi sà vào lòng mẹ, khóc nức nở...

Còn mẹ ngắm mãi bức tranh tôi tặng, một bức tranh người phụ nữ đang ôm đứa con gái trong lòng. Trong bức tranh, người phụ nữ có đôi mắt dịu hiền - đôi mắt đó tỏa ra một thứ ánh sáng rất lạ, ánh sáng của lòng vị tha và phía dưới có ghi dòng chữ: "Mẹ trong tâm trí con".

Đặng Nguyễn Bảo Trâm - 9A1 THPT Lương Thế Vinh - Tp. Thái Bình

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mẹ Trong Tâm Trí Con

"Mẹ" - một từ đơn giản vậy thôi nhưng lại chất chứa bao tình thương yêu và ý nghĩa sâu sắc. Ai cũng có trong mình một định nghĩa riêng về mẹ. Và với tôi, mẹ là người phụ nữ rất tuyệt vời. Mẹ đã gồng mình chịu bao khổ nhọc, mang nặng đẻ đau sinh hai chị em tôi, nuôi dưỡng, dạy dỗ chúng tôi trưởng thành. Mẹ luôn bảo vệ chúng tôi khỏi những sóng gió cuộc đời. Tưởng chừng như không ai có thể làm "tổn thương" mẹ, cho đến một ngày, mẹ tôi bị ung thư.

Lúc ấy tôi mới lớp 5, chị tôi đang du học ở Nhật. Hôm ấy, mẹ nói dối tôi rằng, mẹ đi công tác xa nhà. Nhưng thực chất, lúc ấy mẹ đang ở bệnh viện, mẹ phải chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật cắt bỏ khối u. Trước ngày mẹ làm phẫu thuật, bố đưa tôi vào viện nơi mẹ làm. Vì mẹ là bác sĩ, nên tôi chỉ nghĩ rằng vào viện mẹ chơi như bao hôm nào thôi.

Thế nhưng, hôm ấy, mẹ không mặc chiếc áo blue trắng, mà mẹ lại khoác trên mình chiếc áo của bệnh nhân. Mẹ không ở trong phòng làm việc của mẹ mà mẹ lại ở trong một căn phòng bệnh. Là một đứa trẻ biết suy nghĩ và khá nhạy cảm với những chuyện xung quanh mình, nên trong đầu tôi tràn ngập những thắc mắc. Tôi thấy tập hồ sơ bệnh án của mẹ để ở góc tường, tôi định mở ra xem nhưng bố đã cúi với tôi. Đây là lần đầu tiên tôi bị bố quát như vậy.

Lúc này, tôi bắt đầu để ý hơn tới những cuộc điện thoại của mẹ, và tôi đã nghe loáng thoáng thấy mẹ bảo rằng: "Ừ, ngày mai chị mới phẫu thuật, cảm ơn lời hỏi thăm của em". Tôi không cố ý nghe lén, và câu nói đó đã làm tôi

trở nên trầm lắng, suy nghĩ nhiều hơn. Tôi hỏi mẹ, có phải ngày mai mẹ phải làm phẫu thuật không, mẹ không trả lời. Nhưng tôi cố hỏi cho bằng được. Một lần nữa, mẹ lại nói dối: "Mẹ bảo ngày mai mẹ có một ca phẫu thuật cho bệnh nhân".

Đêm hôm ấy, tôi trằn trọc mãi không ngủ được, tôi tự hỏi rằng, mẹ đang giấu mình những chuyện gì, mẹ bị làm sao mà không ai nói cho mình biết, có phải mẹ bị ung thư không? Và tôi đã quyết định rằng, mình sẽ đến viện mẹ vào ngày mai.

Tôi rất sợ bố mẹ sẽ mắng khi biết mình tự ý đi vào viện mẹ, nhưng tôi cũng rất lo cho mẹ. Giây phút mở cửa phòng mẹ ra, tôi chẳng thể nói được điều gì. Bố và mọi người trong phòng bệnh cũng rất bất ngờ về sự có mặt của tôi.

Mẹ đang nằm trên giường bệnh, bên cạnh là máy hỗ trợ thở, và mẹ đang khóc. Khóc vì những cơn đau thắt sau ca mổ, và khóc vì sự xuất hiện của tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy mẹ khóc. Đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy mẹ tôi yếu đuối đến thế. Tôi đã kìm nén cảm xúc của mình, và chạy đến cạnh mẹ.

Mẹ khóc và hôn tôi, nước mắt chảy dài hai gò má. Mẹ không nói được, có lẽ vì quá đau đớn, mẹ chỉ tay vào má mẹ, ra ám hiệu rằng hãy hôn mẹ. Tôi nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ biết làm theo. Lúc này, nhịp tim mẹ trở nên nhanh hơn, các bác sĩ không cho phép tôi ở trong phòng nữa, tôi lặng lẽ chào mẹ và đi ra, chẳng còn tâm trí nào để nghe rõ những lời bố mắng tôi nữa. Vậy là tôi đoán đúng rồi, mẹ tôi bị ung thư.

Tôi đã cố gắng để không rơi nước mắt trước mặt mẹ và mọi người. Thế nhưng, nhìn mẹ tôi tiêu tụy như vậy, tôi cảm thấy đau đớn vô cùng. Nước mắt cứ thế tràn ra. Tôi cắn chặt tay để không bật ra những tiếng khóc, để không ai nghe thấy tôi khóc. Về đến nhà, tôi mới nức nở và trách mọi người vì sao không ai nói với tôi. Tôi trách bản thân mình sao lại vô tâm như vậy, sao lại

không biết mẹ đã một mình trải qua những cơn đau như thế nào... Và tôi trách ông trời vì sao khiến một người hết lòng vì bệnh nhân, hết lòng vì gia đình như mẹ lại mắc phải căn bệnh như thế. Tôi trách rằng, sao lại để mẹ tôi nằm đó mà không phải là tôi.

Ung thư không phải một căn bệnh dễ chữa vào thời điểm lúc bấy giờ. Nhưng bạn biết không, vì tình yêu mà mẹ dành cho tôi và chị tôi, vì mẹ không muốn chúng tôi lớn lên mà không có tình yêu từ mẹ, nên mẹ đã tự mình vượt qua căn bệnh đó. Mẹ đã vượt qua sáu lần điều trị hóa trị, tập ăn uống trở lại để có thể tự mình vào bếp, làm và nếm thức ăn cho cả nhà.

Mỗi lần nhìn thấy mẹ điều trị hóa trị đến mức không ăn được và ngất đi, mỗi lần nhìn thấy mẹ ngày càng rụng nhiều tóc, tôi cảm thấy đau và thương mẹ lắm. Có lẽ, chỉ có người bản lĩnh như mẹ mới có thể vượt qua được những cơn đau và mệt mỏi như vậy thôi.

Tôi kể câu chuyện trên, không phải để các bạn thấy thương hại cho tôi, mà tôi chỉ muốn nhắn nhủ với các bạn một điều: Chúng ta không biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế hãy mở lòng và đối xử thật tốt với những người xung quanh chúng ta, đặc biệt là mẹ. Hãy biết trân trọng, biết yêu quý và hãy nói với mẹ bạn rằng: Con yêu mẹ rất nhiều!

Nguyễn Hà My - 10A1 THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Gửi Mẹ

Từ khi con còn bé xíu, trong những ngày ba thường xuyên bận không về, mẹ đã chăm sóc và nuôi dạy con không chỉ trên cương vị một người mẹ mà còn trên cả cương vị của người cha. Con biết rằng, việc ấy đã khiến mẹ bị stress, nhưng nỗi buồn lo của mẹ lớn đến thế nào có lẽ không phải là điều con có thể cảm nhận được, bởi đúng như mẹ nói, con là một đứa trẻ chẳng bao giờ lớn được.

Con vẫn còn nhớ những lần đi chơi về muộn giờ cơm, những khi ấy, mẹ thường phải đi khắp xóm để tìm con, và khi tìm được con rồi, nhẹ thì mắng, còn nặng thì tất nhiên đánh đòn. Hồi ấy, một đứa trẻ con ham chơi như con cảm thấy khó hiểu. Vì sao mình lại bị mắng, bị đánh? Mình chỉ đi chơi một lát thôi mà? Dần dần lớn lên, con cũng hiểu ra rằng, lý do mẹ lo lắng là vì sự an toàn của con. Sự quản lý của mẹ không phải sự giam cầm, mà là một vòng tay che chở đầy yêu thương được tạo ra từ tình mẫu tử.

Con trong mắt mẹ, ít nhất là trong quá khứ, có lẽ là một thằng nhóc nghịch ngợm chứ không phải một đứa con gái. Từ những ngày học mẫu giáo, con đã thích những thứ mà bọn con trai thích, như siêu nhân, xe đua, < và thậm chí khi đi học, con ăn mặc như một cậu nhóc thực thụ. Rồi từ lúc con bước vào lớp một, áp lực công việc của mẹ đã giảm bớt so với trước đây, ngoài việc quan tâm đến việc ăn uống của con, mẹ đã bắt đầu để ý hơn đến việc con ăn mặc và hành động như thế nào. Mẹ mua thêm váy, bắt con nuôi tóc dài để tết, và trong mấy năm gần đây, tủ quần áo của con đồ màu hồng chiếm hơn một nửa, từ hồng phấn, hồng đậm cho đến hồng đất. Thậm chí có một em gái đã hỏi con: "Sao chị suốt ngày mặc đồ hồng thế?". Con nên trả lời

em ấy ra sao bây giờ hả mẹ?

Mẹ thường trách con không biết chăm sóc bản thân, không điệu đà như bọn con gái, lúc nào cũng huỳnh huých như bọn con trai, và đôi khi tỏ ra cunghăng quá mức cho phép. Con không thấy điều ấy ảnh hưởng quá nhiều đến mình, ít ra con vẫn sống một cách vui vẻ và kết giao với nhiều người bạn tốt. Bởi thế, mỗi khi mẹ nói về vấn đề ấy, con thường cười trừ, dù sao những lời ấy cũng xuất phát từ sự quan tâm của mẹ.

Xa nhà, con bỗng thấy nhớ những lời căn nhắc của mẹ. "Sao giờ này vẫn chưa cơm nước gì? Thế thì bao giờ mới có cơm mà ăn?"; "Dọn ngay cái bàn học đi! Học như thế có khác gì học trong đồng rác không?"; "Đi dọn ngay cái ổ của cô đi!",

Trong mắt con, mẹ là người phụ nữ vừa đảm đang lại vừa bản lĩnh, mẹ mạnh mẽ tới mức dường như có thể đối mặt với tất cả khó khăn sóng gió trong cuộc đời này, con ngưỡng mộ mẹ vô cùng.

Con đã vô cùng bất ngờ khi trông thấy mẹ khóc trong lễ nhập trường, vì vừa mấy phút trước đó thôi, mẹ còn đang vui vẻ. Có lẽ khi bỏ đi tất cả những vỏ bọc bên ngoài, trở về bên gia đình nhỏ của mình, mẹ mới sống với cảm xúc thực của mình, thậm chí ngay cả con cũng rất ít khi thấy mẹ khóc. Dạo gần đây mẹ thường hay khóc, nhờ thế con mới biết rằng đằng sau một vẻ ngoài mạnh mẽ, mẹ cũng rất yếu đuối và dễ xúc động, những giọt nước mắt ấy đều rơi vì con, mà con, dù đã rất cố gắng, vẫn khiến mẹ phải phiền lòng ít nhiều.

Thứ sáu hàng tuần gần như lúc nào cũng khiến con cảm thấy vui vẻ. Con mong được về nhà, mong được nhìn thấy nụ cười của mẹ khi đang nấu nướng trong bếp, mong được ăn những bữa cơm ngon tuyệt mẹ nấu. Con là một đứa vụng về trong việc ăn nói, có thể con không như những đứa trẻ khác, thường ôm mẹ và nói: "Con yêu mẹ". Nhưng con chắc chắn rằng, tình yêu con dành

cho mẹ không hề thua kém những người khác, thay vì nói ra bằng lời, con sẽ cố gắng bày tỏ tình yêu ấy một cách tốt nhất có thể qua hành động của mình.

Mãi yêu mẹ. Hòa Lạc, một chiều thứ sáu.

Con gái mẹ: Dương Phương Mai

Dương Phương Mai - 10A1, THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nhớ Về Mẹ

Con không nhớ lần cuối con viết về mẹ là bao giờ nữa... Nếu con không nhớ nhầm có lẽ từ 6 năm trước. Con nhớ khoảng thời gian ấy, thực sự là một khoảng thời gian khó khăn đối với con, và có lẽ với cả mẹ nữa, bởi lúc ấy là lần thứ hai con phải sống xa mẹ. Con sẽ viết tất cả những gì con nhớ ra đây, dù có thể mẹ sẽ không đọc được, nhưng con sẽ một lần nữa được cảm nhận những cảm xúc đã trải qua lúc ấy của bản thân.

Con biết con sinh ra trong một gia đình không hạnh phúc, khi con còn bé đã phải nhiều lần chứng kiến những trận đòn roi của bố với mẹ, nhưng con không muốn nhắc nhiều về những gì bố đã làm sai nữa. Vì cuộc hôn nhân không hạnh phúc ấy nên mẹ đã lựa chọn ly hôn, con biết nhiều người vẫn thường nói với mẹ rằng: "Sao không cố chịu đựng để con nó đỡ khổ?". Nhưng con vẫn biết rằng, mẹ quyết định như vậy cũng vì mẹ đã phải chịu đựng quá giới hạn rồi. Và bởi vì sau khi cưới, bố không cho mẹ đi làm nên ly hôn xong, mẹ trở thành thất nghiệp, phải nhờ bà ngoại giúp đỡ nuôi con, và vì thế lần đầu con phải rời xa mẹ đến sống với ông bà ngoại.

Con không nhớ rõ lúc ấy như thế nào nữa, nhưng con nhớ có một lần mẹ mua tặng con ba quyển truyện tranh, con thậm chí không dám lấy ra đọc vì sợ rằng, nếu lấy ra đọc con sẽ nhớ tới mẹ, và sẽ lại khóc. Cho tới khi con năm tuổi, bà ngoại đưa con về Hà Nội sống cùng mẹ và bà.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, sáng mẹ đưa con đi học, chiều bà đón con về. Con nhớ lúc ấy mẹ thường đưa con đi chơi mỗi tối, khắp những con phố Hà Nội, đi qua con đường nồng mùi hoa sữa mà con đã lỡ quên tên, đi qua Lăng

Bác, đi qua hồ Tây, hồ Trúc Bạch, gió thổi tóc con tung bay...

Nhưng rồi, cuối năm lớp 3, bà ngoại phải cho thuê ngôi nhà mà con, mẹ và bà đang sống, và vì thế một lần nữa, con phải xa mẹ, trở về sống với ông bà ngoại. Ngày con phải lên xe để về nhà ông bà, lúc ấy mẹ bận không tiễn con, con không có cơ hội ôm mẹ lần cuối lúc ấy, con không biết làm gì khác ngoài khóc.

Tiếp những ngày sau đó con không ngừng nhớ tới mẹ, nhớ Hà Nội, nhớ tất cả mọi thứ mà con phải rời xa. Con nhớ những bữa cơm mẹ nấu, nghĩ tới mẹ ở một mình có lẽ vì bận bịu công việc nên sẽ ăn tạm mì gói qua ngày, con lại khóc. Đó là chuỗi ngày con khóc rất nhiều nhưng con không thể gọi cho mẹ quá nhiều chỉ để nói con nhớ mẹ, vì con biết, mẹ khó khăn lắm mới có thể kiếm được công việc đó và không nên làm phiền mẹ.

Mẹ vẫn thường xuyên về thăm con, cũng như con thường xuyên cùng ông bà lên Hà Nội với mẹ, và mỗi lần chia tay mẹ con lại khóc, lần nào cũng không thể nén nổi nước mắt, lần nào con cũng mong ước thời gian bên mẹ kéo dài lâu thêm một chút, một chút thôi, dù chỉ vài ba phút cũng quá tốt rồi.

Ngày sinh nhật, con ước được mẹ về thăm thật nhiều, thật nhiều, và mong rằng lời mẹ nói "sẽ cố gắng để có thể sống cùng con" thành sự thực thật nhanh. Bốn năm qua đi, cho đến năm con học lớp 8, con được chuyển lên Hà Nội học, nhưng, là bởi mẹ đã chuyển ra nước ngoài làm việc, và việc con chuyển trường là để học tốt tiếng Anh hơn, để chuyển sang ở cùng mẹ. Con biết, sau đó mẹ thất vọng nhiều lắm, bởi con không thể thực hiện điều đó, không đủ năng lực để có thể sang nước ngoài học.

Con học ở Hà Nội nên mẹ cũng dễ dàng về thăm con hơn, và dường như lúc ấy Hồ Gươm bỗng trở thành địa điểm ưa thích của hai mẹ con, cho đến tận bây giờ vẫn luôn như vậy. Con nhớ những lần cùng mẹ đi dạo quanh Hồ Gươm, đến mức con không muốn về chút nào cả, bởi đó là khoảng thời gian

vui nhất đối với con, con không muốn lại phải rời xa mẹ...

Và đến hè năm nay, cuối cùng mẹ cũng đủ tiền để có thể thuê được một căn nhà thoải mái và đầy đủ để con và mẹ có thể sống tốt hơn. Thế nhưng mẹ lại muốn con lựa chọn FSchool, mẹ muốn con trưởng thành, và mẹ nghĩ, con học ở đây sẽ tốt hơn các trường công lập, nên thêm một lần nữa, con và mẹ lại sống xa nhau, dù cuối tuần con vẫn luôn về nhà.

Con vẫn ước có thể gặp mẹ hàng ngày, cùng mẹ dạo Hồ Gươm như trước, có thể nấu những món ăn ngon mỗi buổi chiều đợi mẹ về, có thể nằm ườn cả ngày cùng mẹ ăn mấy gói snack, hay đi một chuyến du lịch thực sự với mẹ - điều mà trước đây mẹ chưa có thời gian để có thể thực hiện cùng con.

Con rất biết ơn mẹ, biết ơn mẹ đã cố gắng sinh con dù phải trải qua nhiều đau đớn, cảm ơn mẹ đã cố gắng làm việc vất vả để nuôi con, cảm ơn mẹ đã không ngừng nỗ lực để con có được ngày hôm nay, cảm ơn mẹ đã là động lực để con không bỏ cuộc, vững vàng hơn trong cuộc sống này, cảm ơn mẹ vì nhiều thứ nữa, con không thể kể hết ở đây được.

Con biết rằng, rất lâu rất lâu rồi con không nói yêu mẹ nữa, những lần con ôm và hôn mẹ cũng ít đi rất nhiều, nhưng điều đó không thể phủ định một điều rằng, con luôn luôn yêu mẹ, và con muốn nói một lời xin lỗi, vì những gì con đã làm sai, khiến mẹ buồn, mẹ thất vọng, dù con biết một lời xin lỗi không thể nào đủ... Con sẽ trân trọng những phút giây ở bên mẹ hơn, con không muốn sau này mình sẽ phải sống trong hoài niệm và hối tiếc.

Mẹ ạ, con sẽ nói yêu mẹ nhiều hơn, sẽ không khiến mẹ phải buồn, phải suy nghĩ nhiều như trước, không khiến cho tóc mẹ thêm bạc. Con sẽ cố gắng trở thành một người con tốt, biết suy nghĩ cho gia đình của hai mẹ con mình. Cũng đã dài rồi mẹ ạ, con kết lại tại đây thôi. Con không mong rằng bài viết này mẹ có thể đọc được, nhưng con sẽ cố gắng để có thể biến những suy nghĩ của con trở thành sự thực mẹ ạ.

Yêu mẹ!

Nguyễn Dạ Thảo My - 10A1 THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Con Yêu Mẹ Nhiều Lắm

Ngày 8 tháng 9 năm 2017

Mẹ!

Mẹ từng nói, con là đứa trẻ vô tâm. Đã lâu rồi, con chưa hỏi thăm mẹ, cũng không mấy khi lo nghĩ xem giờ mẹ đang thế nào. Cho nên con chẳng biết nhiều điều về mẹ. Mẹ thấy buồn cười đúng không? Nhưng mà thật đấy, con kể mẹ nghe nhé.

Con về quê, bà dì bảo, dạo này mẹ làm việc nhiều, trông phờ phạc lắm. Da sạm, môi trắng bệch. Bà hỏi con, ở nhà mẹ có ăn uống đầy đủ không. Nhưng con chẳng biết trả lời thế nào. Con nói với bà, gần một tháng rồi con không về nhà, con không biết.

Con đi cắt tóc, cô chủ tiệm nói, tóc mẹ bạc nhiều lắm, chẳng hiểu vì mẹ lo nghĩ những gì. Mẹ mấy năm nay hay nhuộm tóc, màu hạt dẻ hoặc nâu vàng nên con tưởng mẹ còn xinh đẹp, trẻ trung. Thì ra tóc mẹ bạc mà con không biết.

Ông ngoại bảo tóc con thật dày, giống y hệt tóc mẹ. Nhưng mà từ lâu lắm rồi con thấy em nghịch một lọ thuốc chống rụng tóc. Con hỏi, em bảo của mẹ. Mẹ uống thuốc này< con không biết.

Lúc mẹ mang bầu em, con thấy mẹ suốt ngày ăn rau, thịt cá ăn không được. Mẹ lại còn hay nôn nữa, phải uống thuốc hàng ngày. Nhưng mà sao ai cũng bảo mẹ mang thai em dễ hơn con? Ngày xưa mẹ khổ thế nào, con không

biết mẹ ơi.

Bạn cũ gặp lại mẹ, bác ấy bảo, ngày xưa mẹ xinh ời là xinh, sao bây giờ lại gầy thế này. Mẹ bé nhất nhà rồi. Lúc trước mẹ thế nào nhỉ? Con không biết.

Học viên của mẹ hỏi, từ sáng đến tối, sao ca nào cũng thấy mẹ dạy, thời gian đâu để mẹ nghỉ ngơi? Con vẫn nghĩ, mẹ đi dạy vì mẹ yêu yoga. Nhưng vì sao mẹ vất vả đến thế thì con không biết.

Từ năm 13 tuổi, con đã ở nội trú xa nhà, vài tháng mới về một lần. Lúc đầu con nhớ mẹ kinh khủng. Nhưng về sau quen rồi con lại ngại đi xa, chẳng muốn về nữa. Là mẹ vẫn luôn luôn lo lắng cho con, mỗi tháng lại đến thăm con một lần dù mẹ rất hay bị say xe. Mẹ thương con nhiều đến vậy mà con không biết.

Con không biết, con không biết, không biết... Còn bao nhiêu điều mà con không biết về mẹ. Con chẳng thể trách mẹ không nói với con. Là do con vô tâm quá.

Con xin lỗi. Con sẽ cố gắng hơn. Tuần này ngày nào con cũng gọi điện cho mẹ. Tuy thời gian rảnh không trùng nhau, chỉ nói được vài câu phải cúp máy để học hành, để làm việc.

Mẹ làm việc ít thôi nhé, giữ gìn sức khỏe mới quan trọng. Nếu mà vì tiền học của con ở trường mà bố mẹ phải làm việc như vậy thì con về gần nhà cũng được mà. Con sẽ không sao đâu, thật đấy.

Con yêu mẹ nhiều lắm.

Con gái lớn của mẹ!

Nguyễn Quang Hà - 10A2 THPT. FPT

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Con Từng Không Muốn Có Mẹ

Tình mẫu tử - một chủ đề quen thuộc trong văn học xưa và nay. Tình mẫu tử là tình cảm của người mẹ dành cho con, vô bờ bến và không giới hạn. Đó là tình cảm của mẹ tôi đối với tôi.

Mẹ tôi năm nay 37 tuổi, vẫn là rất trẻ đối với một người có con học lớp 10 và lớp 11. Mẹ rất yêu thương cả hai anh em tôi. Còn anh em tôi, chắc do đã lớn và không quen bộc lộ tình cảm một cách trực tiếp nên nhiều lúc không giúp mẹ hiểu tấm lòng của hai anh em.

Từ lúc còn bé đến lúc mười tuổi thì tình cảm của tôi dành cho bố mẹ là rất nhiều và tôi luôn muốn thể hiện tình cảm ấy ra. Nhưng khi lên cấp 2, tôi bắt đầu tỏ ra lạnh lùng với mẹ và sự quan tâm thái quá của mẹ làm tôi khó chịu. Chắc có lẽ độ tuổi đã làm thay đổi suy nghĩ của tôi! Tôi bắt đầu thay đổi từ thói quen chào bố mẹ khi bước ra khỏi nhà hay đến trường, xuống xe để lên lớp.

Tôi lúc nào cũng vác khuôn mặt lầm lì và chỉ chào cho có. Có lẽ mẹ tôi buồn lắm! Không chỉ là thay đổi cách chào mà kể cả trong những bữa ăn khi mẹ gắp cho tôi mấy món tôi thích ăn. Nếu là lúc tôi mười tuổi thì tôi sẽ nói "Con cảm ơn mẹ" hay là "Mẹ nấu ngon lắm, con muốn ăn thêm" nhưng tôi lúc bây giờ lại từ chối và thậm chí còn nói với mẹ bằng những lời nặng nề "Mẹ để con tự gắp, con lớn rồi, đừng coi con như đứa trẻ nữa". Rồi tôi bỏ bát và chạy vào phòng chơi game. Tôi không biết cảm giác của mẹ lúc đó thế nào? Chắc mẹ sốc lắm.

Rồi tôi thể hiện thái độ lạnh lùng với bố mẹ, thậm chí khó chịu nữa. Lên cấp hai, tiếp xúc với máy tính và điện thoại nhiều hơn khiến cho tôi luôn muốn ở một mình mà không bị ai làm phiền. Những lúc mẹ tôi gọi ra ăn cơm, gọi dậy đi học, tôi đều cảm thấy rất phiền vì mẹ gọi rất nhiều lần và giọng mẹ to một cách lạ thường. Lúc bấy giờ tôi không hề nghĩ là mẹ lo lắng cho tôi mà tôi nghĩ mẹ làm mình ức chế, mẹ không cho mình ngủ thêm và tôi gắt gỏng với mẹ: "Sao mẹ gọi nhiều thế" rồi tình dậy với sự khó chịu bức tức, chỉ muốn thay quần áo và mau chóng ra khỏi nhà. Bực nhất là lúc mẹ quát tôi về việc học hành chểnh mảng, thậm chí bà còn đánh nhưng đánh tôi là việc chỉ khi tôi ngang bướng lắm mẹ mới làm. Lúc đấy tôi chỉ muốn mẹ biến mất, không muốn bà xuất hiện nữa.

Nhưng suy nghĩ của tôi đã khác sau một lần tôi đánh nhau với anh trai, tôi không nhớ là chuyện gì nhưng đánh nhau to lắm và bố tôi đã đánh tôi, đuổi tôi ra khỏi nhà. Suy nghĩ của tuổi mới lớn là luôn muốn thể hiện bản thân, tôi không ngần ngại chuẩn bị đồ đạc và xách túi ra khỏi nhà, mặc sự ngăn cản của mẹ tôi. Mẹ tôi đã khóc nhưng lúc đấy tôi đang rất bực và tôi không quan tâm.

Tôi đi ra khỏi nhà được khoảng 5km thì ngồi nghỉ bên một nhà trống ven đường, tôi bắt đầu suy nghĩ và cảm thấy oán hận những người trong gia đình tôi. Chẳng được mấy phút thì tôi cũng hết giận và thấy rất lạnh vì lúc đó đang là mùa đông.

Tôi nhớ căn nhà ấm áp của tôi. Sau những suy nghĩ tự trách bản thân và đắn đo nên về hay không thì cuối cùng tôi cũng về. Tới nhà, tôi thấy cánh cổng vẫn mở to và lúc đó là 1h sáng. Căn nhà của tôi lúc đấy rất sáng, không chỉ là do ánh đèn mà còn do ngọn lửa đang đốt trong lòng mẹ tôi ngóng tôi về. Tôi bước đến cổng nhưng lại không dám vào, đúng lúc đó mẹ tôi thấy tôi ngập ngừng ngoài cổng liền lao ra đón tôi và giàn giụa nước mắt mẹ.

Lúc đó tôi cũng nhận ra mình đã sai nhưng vẫn cứng đầu, cố kìm nước

mắt, tôi không hiểu được tình cảm của mẹ. Từ sau lần đấy tôi suy nghĩ nhiều lắm và tôi quyết định thay đổi. Thay đổi không phải là tôi sẽ bộc lộ tình cảm nhiều hơn mà tôi muốn mẹ tôi vui, muốn bố mẹ hạnh diện vì tôi. Tôi đã làm được điều đấy khi được học sinh giỏi năm lớp 8, lớp 9 và còn đạt được ba giải huyện về môn hóa và một giải tỉnh về bơi lội nữa. Tôi được bầu làm cán sự lớp và được rất nhiều bạn bè quý mến. Đi đến đâu, tôi cũng được người ta nói là con bố H. mẹ V. giỏi thế, vừa đẹp trai lại học giỏi. Tôi cũng rất vui vì những gì làm được.

Tôi đỗ cấp ba FPT.

Tôi thực sự muốn học xa nhà vì tôi khao khát được trải nghiệm cuộc sống xa mái ấm gia đình. Tuy nhiên mẹ lại chưa thể nào quen với việc xa tôi. Ngày tôi nhập trường cuối cùng cũng đến. Hôm khai giảng mẹ rất vui và hạnh diện, tôi nghĩ mẹ sẽ không buồn nhiều vì tôi vẫn về nhà thường xuyên. Mẹ gọi điện liên tục và hỏi thăm tôi có biết giặt quần áo không? Ăn cơm có ngon không? Có khó ngủ không?...

Ở nhà tất cả những điều đó mẹ đều làm cho tôi, hầu như tôi không cần động tay. Ngay khi tôi về mẹ rất vui khi thấy tôi vẫn khỏe mạnh, nhưng cảm giác bức bối lại ùa về với tôi khi mà lúc nào mẹ cũng hỏi; có những lúc mẹ giặt lại tất cả những bộ quần áo trong va li khiến tôi không có quần áo mặc trong tuần về trường. Và tôi lại ghét về nhà thường xuyên. Mừng 2/9 trường cho nghỉ mấy ngày về với gia đình. Khi về đến nhà, tôi rất mệt, chỉ muốn nghỉ nhưng mẹ lại hỏi tôi quá nhiều.

Trong lúc tôi tức tôi đã nói mẹ rằng: "Không phải mừng 2/9 thì con cũng không muốn về đâu, về lúc nào mẹ cũng hỏi nhiều". Khi nói xong tôi cũng thấy có lỗi nhưng tôi không dám sửa chữa vì cái tôi của tôi quá cao và tôi không hạ thấp được nó. Tôi nghĩ nếu tôi nói được mẹ tôi sẽ vui lắm nhưng thực sự nó quá khó với tôi.

Ngày hôm sau nhà tôi tổ chức một bữa ăn nhỏ. Tôi ăn xong và vào nhà trước, tình cờ lúc đi vệ sinh tôi nghe thấy bố tôi tâm sự với ông bà và các bác rằng mẹ tôi đã khóc khi tôi nhập trường và đó là lần đầu mẹ về căn nhà mà không có tôi ở đó. Tôi rất bất ngờ và thương mẹ. Tôi cảm thấy rất có lỗi nhưng việc tôi làm được chỉ là tự hứa sẽ về nhà nhiều hơn và gọi điện tâm sự với mẹ sau những ngày trên lớp.

Từ lúc tôi bắt đầu thay đổi suy nghĩ, tôi cảm nhận mẹ yêu thương tôi nhiều hơn mặc cho tôi thay đổi như thế nào, có lớn lên đến mấy thì tôi vẫn là con của mẹ, vẫn là chàng trai bé bỏng của mẹ. Tôi là một người không thích thổ lộ tình cảm trực tiếp nhưng từ khi đến F.school, tôi nhận ra nhiều điều từ mẹ tôi, đặc biệt nhất là tình thương và nỗi nhớ mẹ dành cho tôi.

Tôi chỉ muốn nói là: "Con cảm ơn mẹ khi đã chịu đựng con không chỉ là chín tháng mười ngày, mà còn là những lúc con thay đổi, những lúc con hư, mẹ vẫn chịu đựng và lúc nào mẹ cũng dành tình thương sâu sắc cho con. Có lẽ trong cuộc đời này con không thể bù đắp cho mẹ nhiều như mẹ dành cho con nhưng con sẽ cố làm đứa con có hiếu và sẽ yêu thương bố mẹ nhiều hơn". Con yêu mẹ.

Tạ Việt Nam - 10A12, THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tôi Có Một Mối Quan Hệ Không Tốt Với Mẹ Của Mình

Nghe có vẻ như là một điều đi ngược lại với đạo lý làm con, nhưng đó là những gì tôi có thể nhận xét về mối quan hệ giữa tôi và mẹ. Từ sự không thoải mái đơn giản từ bốn năm trước, khi mẹ bắt gặp tôi ngoài quán net với mấy thằng bạn, nó đã tiến triển thành sự căm ghét khi mẹ nặng lời với tôi vì tôi chọn một ngôi trường cấp 3 không đúng ý của mẹ. Tôi không thấy thoải mái khi tôi phải đi net chui suốt hai năm đầu cấp 2.

Tôi không thoải mái với cách mẹ kiểm soát tôi quá chặt chẽ mọi thú vui của tôi. Tôi cảm thấy bất lực khi mẹ tôi bắt tôi theo một guồng học mà tôi không thể ư nổi vào năm lớp 7, kèm theo đó là một danh sách dài hàng cây số những luật lệ, phương pháp mà mẹ tham khảo từ "sách vở", bắt tôi phải tuân theo để thoát khỏi vị trí 25/26 của lớp. Kể cả sau khi tôi thoát khỏi vị trí kia, "con ác mộng" vẫn chưa chấm dứt.

Năm lớp 8 nối tiếp chuỗi luật lệ cũ bằng những phương thức "tiên tiến", những lời khuyên kiểu "Mẹ từng trải rồi, mẹ hiểu hơn con", những giới hạn trong mối quan hệ chỉ để tôi có thể giữ được cái chức danh trên hình thức mà người ta hay gọi là "lớp trưởng". Năm lớp 9, năm mà mọi phụ huynh cũng như gia đình đặt nặng trách nhiệm thi đỗ vào một trường cấp 3 tốt, trường công lên vai người con của họ, lại là năm mà tôi nghĩ là sẽ bớt được gánh nặng đi đôi chút bởi vị trí top 10 của tôi đã được duy trì trong hai năm.

Nhưng mọi hy vọng, mọi mong đợi sụp đổ ngay trước mắt của tôi. Mẹ ném sách vở của tôi ra ngoài ban công, xé tan từng trang sách, từng quyển vở chứa đựng hành trang cần thiết để "vượt vũ môn", không ngừng mắng mỏ tôi,

chỉ vì không nghe rõ và hiểu lầm lời giải thích của bạn tôi khi tôi qua nhà nó chơi vào ngày hôm đó. Tôi đã cố tìm cách tự giải thoát cho bản thân mình. Tôi cố chạy trốn khỏi nơi tôi từng gọi là "nhà" suốt 15 năm sống trên đời, nhưng không may kế hoạch đã bị cản lại bởi một người họ hàng bắt gặp tôi trên đường chạy trốn.

Tôi từng cố làm trái lại tất cả những gì cha mẹ bắt tôi phải làm, nhưng tất cả những gì tôi nhận lại chỉ là những vết bầm tím trên lưng, những vết dây lưng trên bàn tọa cùng những cơn đau hành hạ khiến tôi không thể ngồi, viết và học được. Kể cả sau khi tôi được người họ hàng kia đưa về, mẹ vẫn tỏ ra như chưa có gì xảy ra, thản nhiên ngồi gấp quần áo và chả quan tâm tôi có đang đứng trước bà hay không.

Quãng thời gian ôn thi lớp 10 với tôi là một khoảng thời gian vô cùng khó khăn, nhưng tôi may mắn đã vượt qua được. Nhưng những nỗi đau vẫn chưa dừng ở đó. Khi tôi quyết định đi học tại một ngôi trường nội trú không có tên tuổi, mẹ tôi không thể hiện ra khi tôi nói với gia đình quyết định đó.

Thay vào đó, bà dồn cơn nóng giận vào bất cứ điều gì tôi làm sau đó. Tôi đi chơi với bạn, bà nói. Tôi đi đạp xe lòng vòng, bà la. Tôi ngồi ở nhà chơi những trò chơi tôi thích, chơi những bản nhạc về tình bạn, bà mắng mỏ. Dường như tất cả những gì tôi làm đều bị mẹ theo dõi, đánh giá, cả tôi và cả ngôi trường của tôi. Dường như vào lúc đó, cách duy nhất để tôi có thể cảm thấy được giải thoát chính là cắp sách lên và đi đến ký túc của trường.

Nhưng không, kể cả cho dù tôi có đi đến đâu, sự kiểm soát của mẹ vẫn cứ theo tôi đến đó. Tôi bị bắt gọi về nhà hàng ngày một cách vô cớ. Tôi bị bắt đăng ký vào những lớp học thêm mà tôi thực sự không có quá nhiều cảm hứng. Tôi bị "tra khảo" liên tục về điểm số, về bạn bè, về cách dạy của giáo viên, cốt là để mẹ chỉ trích, so sánh trường tôi với các trường công và trường chuyên khác.

Khi tôi đạt được một số thành công nhất định, bà khen lấy khen để, đồng thời khoe hết làng khắp xóm, đến mức mà những người tôi mới gặp lần đầu cũng biết. Nhưng đến khi tôi bị hạ mức học bổng do trường không phỏng vấn mà xét điểm, bà chỉ nói đúng một câu: "Tại con kém"; không hề có một lời động viên hay an ủi nào. Tất cả mọi thứ dù có được mở ra trước mặt tôi đều bị bà đánh giá, nhận xét, thậm chí là "đóng nó" lại hộ tôi, nhiều đến mức mà thậm chí trong đầu tôi chỉ còn có đúng một suy nghĩ: "Cứu tôi khỏi cái thế giới này với!".

Vậy tại sao tôi vẫn chưa đi tìm sự trợ giúp?

Cho đến tận bây giờ, câu hỏi này vẫn luôn ở trong đầu tôi, và phần nào đó tôi đã và đang dần dần tìm được câu trả lời. Dù không thích phải nói ra điều này, nhưng thực sự tất cả những gì mẹ làm đều đã giúp ích tôi rất nhiều.

Nếu không có việc mẹ bắt được tôi ở ngoài quán net, có thể tôi đã không dứt ra khỏi được món điện tử đó.

Nếu không có sự kiểm soát của mẹ, tôi đã đắm đầu vào tán gái như bao thằng con trai cùng lứa khác.

Nếu không có những quy định của mẹ vào năm lớp 7, tôi đã có thể vẫn yên vị với vị trí "gần đội sổ".

Nếu không có những phương pháp tiên tiến của mẹ, tôi đã không thể biết lãnh đạo là gì, làm việc nhóm là gì và không biết mùi "lớp trưởng" trong 2 năm liên tục.

Nếu không có sự vô tâm "có chủ đích" của mẹ, tôi đã không thể tự đứng trên chính đôi chân của mình.

Nếu không có sự mong chờ của mẹ vào kết quả thi cấp 3, tôi đã buông bút và nằm ngủ ngay sau tiếng trống làm bài.

Nếu không có sự nóng giận dần trái của mẹ, tôi đã không thể tự nhìn và đánh giá những hành động mà tôi vẫn hay làm vào mùa hè năm đó.

Nếu không có những lần mẹ bắt tôi gọi về nhà, tôi đã không biết được căn bệnh sỏi thận của bố, bệnh xoang tái phát của mẹ và căn bệnh về họng của em tôi.

Nếu không có những lần đi khoe của mẹ, tôi đã không thể có được sự ngưỡng mộ kèm một lượng lớn các em dưới tuổi muốn vào ngôi trường của tôi.

Nếu không có câu lăng mạ "con kém cỏi" của mẹ, tôi đã dừng bước tại đó và không thể tiến lên nữa.

Tôi không thể nói là tất cả những quyết định của mẹ đều có ảnh hưởng tốt đến tôi, nhưng đa số những gì mẹ làm đều đã góp phần tạo nên con người của tôi ngày nay. Đến khi tôi thực sự nghĩ lại và cân nhắc tất cả các vấn đề, tôi thấy rằng mối quan hệ này không thực sự là tốt, nhưng không có nghĩa là nó hoàn toàn xấu, và thực sự tôi phải biết ơn mẹ rất nhiều vì những ảnh hưởng bà đã tạo ra trên cuộc đời tôi.

Có một cô gái xinh đẹp mà tôi vô cùng ngưỡng mộ đã nói với tôi: "Không ai dạy bố mẹ bạn yêu thương bạn đúng cách cả".

Vậy tại sao bạn không thu nhỏ cái "tôi" của mình lại, và trao cho bố mẹ bạn cơ hội để họ có thể học cách yêu thương bạn theo cách mà bạn mong muốn?

Ngô Phúc Lâm - 11A1, THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mẹ Tôi

Ngay khi vừa mở mắt chào đời, một giọng nói đã luôn khắc sâu vào tâm trí tôi cho tới tận bây giờ và cả những lúc tôi lạc vào thế giới khác. Đó chính là giọng nói của mẹ tôi.

Hồi bé, tôi vẫn chưa thể nhận biết hết tất cả mọi thứ nhưng có một khuôn mặt mà tôi vẫn luôn thấy rạng ngời mỗi khi nhìn tôi. Đó là khuôn mặt của mẹ, ánh mắt luôn nhìn theo những bước đi trên con đường trưởng thành của tôi. Nhớ lần đầu vào mẫu giáo, tôi đã khóc suốt ngày khi không thấy mẹ tôi đâu, đến nỗi mà cô giáo phải gọi mẹ đến dỗ dành thì tôi mới chịu nín.

Lên cấp 1, tôi bắt đầu tự tin vào bản thân hơn, chủ động giao tiếp với các bạn hơn, và tôi đã có được người bạn thân đầu tiên. Vẻ mặt của mẹ tôi lúc đấy rất tự hào, làm tôi thấy rất vui.

Lên cấp 2, tôi bắt đầu có thay đổi về mặt cảm xúc và tâm lý, tôi đã bắt đầu không còn để ý đến mẹ nhiều như trước đó, thay vào đó tôi lại quan tâm đến bạn bè nhiều hơn. Mẹ tôi vẫn hay nhắc nhở tôi tập trung vào học, giảm bớt thời gian chơi đi nhưng tôi không để tâm, vẫn cứ chơi triền miên và kết quả là trượt cấp 3, không vào được trường như mong muốn.

Nửa năm học đầu tiên của cấp 3, tôi bị chấn động tâm lý, trở nên trầm cảm, lúc nào cũng chỉ muốn chết đi cho rồi, không quan tâm đến ai và cũng không cần ai quan tâm đến. Nhưng mẹ tôi vẫn luôn đến cạnh tôi và nói: "Con có gì muốn nói với mẹ không? Mẹ có thể giúp được cho con không?". Ban đầu tôi vùng vằng nói một câu "Con không cần", "Mẹ làm sao hiểu được

con?".

Nhưng một lần, một đám bạn nói xấu mẹ tôi, tôi không thể chịu nổi liền lao ra đánh bọn nó. Kết quả là tôi bị đình chỉ học ba ngày.

Trong ba ngày này, tôi không ở nhà, tôi la cà ở những quán điện tử từ ngày này sang ngày kia. Đến sáng hôm thứ 3, hết tiền, tôi về nhà để lấy tiền chơi thêm thì thấy mẹ ngồi đó. Mẹ hỏi: "Con đi đâu mấy ngày qua thế?". Tôi nghĩ là mẹ sẽ lao vào đánh tôi ngay nhưng mẹ chỉ nhẹ nhàng bước đến và hỏi: "Con có làm sao không?". Tôi chợt nhận ra dưới mắt mẹ có hai quầng thâm tím vì thức khuya chờ tôi. Lúc đó, tôi không thể ngăn được cảm xúc của mình và bắt đầu khóc, mẹ tôi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng và dỗ dành tôi.

Từ hôm đó, tôi thấy lòng mình nhẹ hơn, tôi quay lại học bình thường và cũng cởi mở hơn. Mẹ tôi thấy thế cũng vui, tôi thì thấy mình đã thay đổi và trở nên chững chạc hơn so với trước. Đến nửa năm sau thì tôi chuyển đến ngôi nhà mới, trường THPT. FPT trên Hòa Lạc. Mới đến đây, tôi còn khá ngỡ ngàng nhưng mẹ bảo: "Được lên đây như đi chơi du lịch, sướng thế còn gì".....

Tôi cười và chạy vào khám phá trường mới như một con chim rời tổ. Mỗi tuần về nhà rồi đi, tôi lại thấy nhớ đến mẹ, luôn tự hỏi: "Trong tuần qua mẹ có ăn đầy đủ không? Mẹ còn khỏe không?".

Mỗi lần thấy mẹ tôi đều có cảm giác khó tả. Khuôn mặt mẹ đã bắt đầu có những nếp nhăn rồi, không biết mình còn ở với mẹ được bao lâu đây.

Bây giờ tôi đang là học sinh lớp 11 của trường THPT. FPT. Đã một năm trôi qua kể từ quãng thời gian "đó". Tôi nhận thấy rằng nếu mẹ tôi không ở bên tôi mọi lúc thì có lẽ bây giờ cuộc đời tôi đã đi theo hướng khác rồi. Vì vậy, tôi rất biết ơn mẹ vì đã cho tôi cuộc đời này, đã dạy dỗ tôi nên người, đã động viên, cổ vũ tôi trên con đường mình đặt ra. Tôi rất yêu mẹ tôi!

Đỗ Nhật Minh - 11A5 THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mẹ

Trong cuộc đời của một người phụ nữ, hầu như ai cũng sẽ trải qua giai đoạn làm mẹ.

Làm mẹ chắc hẳn khó lắm, mẹ nhỉ? Không những mang nặng đẻ đau mà còn phải "chịu đựng" con suốt nửa quãng đời còn lại. Là một người mẹ, một người phụ nữ trong gia đình, mẹ đã phải vất vả nhiều rồi. Thế nhưng mẹ vẫn luôn làm việc không ngừng, vẫn luôn dành thời gian quan tâm đến con từng chút từng chút một.

Từ việc nhỏ, việc to, việc trong nhà, việc cơ quan, việc gì việc gì mẹ cũng lo được hết! Ngày nào cũng như ngày nào, cứ mở mắt ra là một núi việc chờ mẹ xắn tay lên "xử" gọn. Dù trời có sập đi nữa thì vẫn một tay mẹ "cân" được hết. Vậy mới nói, mẹ là siêu nhân trong con.

Khi lần đầu con biết yêu, ai cũng nói rằng con còn nhỏ không nên yêu đương sớm làm gì nhưng chỉ một mình mẹ, chỉ có mẹ là người ủng hộ con hết mình, thậm chí còn ngồi tâm sự với con, cho con những lời khuyên mà con luôn cần. Nhưng mà đâu phải ai cũng yêu con vô điều kiện như mẹ đâu, chỉ có mẹ là người chấp nhận yêu con vô điều kiện, không cần hồi đáp, thậm chí là có đôi khi bị con lạnh nhạt.

Lúc con sống xa nhà, mẹ luôn là người gọi điện hỏi thăm con đầu tiên, luôn là người quan tâm con từ xa, luôn là người tự hỏi liệu hôm nay con có ăn uống đầy đủ không, có bị đau hay mệt ở đâu không. Chỉ một mình mẹ là quan tâm con mọi lúc mọi nơi.

Có những lúc ở chốn xa lạ, con cảm thấy cô đơn lắm mẹ ạ. Vì lúc đó không có mẹ ở bên, không có người để con lẻo đẻo bám theo như cái đuôi. Con không hề muốn tưởng tượng đến một ngày nào đó không có mẹ bên cạnh con, chỉ cần nghĩ đến thôi con đã chạnh lòng đến phát khóc rồi. Mẹ là người bạn thân đầu tiên của con, là thần tượng trong lòng của con, là siêu anh hùng trong trí tưởng tượng của con, và điều đặc biệt hơn, mẹ là mẹ của con.

Mẹ là siêu nhân, là nữ anh hùng trong con. Nhưng mà< giữa chúng ta đôi lúc cũng có những hiểu lầm không đáng có< Đơn giản chỉ là do sự khác biệt giữa suy nghĩ mẹ và con. Với mẹ thì điều này tốt cho con, nhưng với con thì điều này lại vô cùng phiền phức. Với mẹ cái này có ích cho con nhưng với con thì lại vô dụng vô cùng.

Chính sự khác nhau đó đã khiến cho mẹ phải buồn, phải khóc, khiến cho mẹ phải suy nghĩ nhiều để rồi mái tóc ngày một bạc thêm. Con xin lỗi. Có lẽ đôi lúc con đã quá vô tâm với gia đình mình, với mẹ. Đôi lúc con vô tình nói những lời nói làm tổn thương đến mẹ, làm những việc mà mẹ chưa bao giờ từng mong muốn con làm. Vậy mà mẹ không hề ghét con, thậm chí lại càng thêm lo lắng cho con. Con đã khiến mẹ phải vất vả và suy nghĩ nhiều rồi, con biết làm thế nào để bù đắp cho mẹ bây giờ?

Con sợ lắm, sợ một ngày nào đó mẹ sẽ không còn bên con nữa, không còn ai yêu thương con vô điều kiện nữa, không còn ai quan tâm đến con nữa. Mẹ ơi, mẹ hãy cùng con sống tới già nhé! Bởi vì đối với con, mẹ là điều tuyệt vời và quan trọng nhất trên đời! Sự quan trọng của mẹ đối với cuộc sống đầy ắp niềm hạnh phúc là điều không thể thiếu. Sự quan trọng của mẹ không thể dùng ngôn từ mà diễn tả hết được đâu.

Mẹ ơi, con yêu mẹ vô cùng!

Đỗ Nhật Minh - 11A5 THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mẹ Trong Tâm Trí Tôi

Mẹ - người phụ nữ tuyệt vời nhất trong lòng tôi.

Khi tôi vừa tròn hai tuổi, mẹ tôi đã phải đi từ Bắc vào Đà Lạt, sau một năm thì mẹ lại phải bươn chải bên Đài Loan để kiếm tiền ăn học cho hai chị em tôi.

Vì vậy, tôi không có nhiều thời gian được ở bên mẹ từ lúc hai tuổi cho đến khi tôi gần vào lớp một mẹ tôi mới về nước, những giây phút ấy mới đẹp làm sao.

Nhưng rồi, hạnh phúc chợt đến thì cũng chợt đi: bố mẹ tôi ly hôn. Nó như một tiếng sét vừa đánh ngang đầu tôi, cả nhà nội ai cũng nói xấu mẹ tôi, nói mẹ tôi không quan tâm tới gia đình, nói mẹ tôi phản bội bố tôi.

Lúc đó tôi rất buồn và giận mẹ nhưng khi lớn hơn một chút có hiểu biết hơn thì tôi đã nghĩ khác. Bố mẹ tôi không hợp nhau thì ly hôn để hai người có thể có cuộc sống tốt hơn, nếu không thì mẹ tôi và cả bố tôi sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ, nhất là mẹ tôi vì tôi biết bố tôi không phải là một người chồng tốt.

Bố tôi rượu chè triền miên, khi say rồi thì về đánh mẹ tôi. Vậy nếu hôn nhân không hạnh phúc thì ly hôn để cho hai người có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lên lớp 3 tôi phải chuyển lên ở với bác ở Hà Tây thì gia đình tôi càng cách xa hơn.

Tôi không được ở gần mẹ nữa nhưng tôi cũng rất thông cảm cho mẹ, nếu tôi không ở với bác thì mẹ tôi không thể an tâm đi Hàn Quốc để kiếm tiền được. Nhưng nhiều lúc tôi cũng trách mẹ sao không ở Việt Nam kiếm tiền, không cần giàu có cũng được.

Nhiều lúc tôi ao ước được một lần mẹ đưa đi học, đi chơi, đi xem phim chỉ một lần thôi cũng được. Nhưng tôi cũng biết mẹ làm thế để nuôi hai chị em tôi đi học. Mẹ đã rất vất vả để kiếm được đồng tiền, mẹ lại còn hay bị đau đầu nữa nhưng mẹ vẫn luôn cố gắng để lo cho tương lai hai chị em tôi.

Mẹ tôi là một người phụ nữ nghị lực, luôn luôn cố gắng cho các con được ăn học đến nơi đến chốn. Giờ đây, chị tôi có thể đi du học và tôi được học ở một ngôi trường tốt như F.school. Mẹ còn lo tôi đi lại đường xá xa xôi, vì vậy mẹ đã mua nhà ở trên Hà Nội cho tôi. Tất cả những điều mẹ làm khiến tôi cảm nhận được mẹ là người tuyệt vời nhất mà tôi biết.

Nguyễn Thị Tuyết Mai - 11A9 THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mẹ

Mẹ đã từng là một thiếu nữ xinh đẹp.

Mẹ đã từng là thiếu nữ với mái tóc ngang vai, váy

hoa dài ngang mắt cá chân, nước da ngọc ngà và sống mũi cao thẳng.

Mẹ đã từng là thủ khoa trường trung học mẹ thi vào, và là người con gái có biết bao người theo đuổi.

Rồi mẹ chọn bố.

Mẹ đã sinh chị khi còn rất trẻ.

Mẹ đã một mình nuôi chị trong căn nhà dột vì những tháng ngày đó bố quá bận công việc ở đơn vị. Mẹ và chị đã khệ nệ chuyển đây chuyển đó tận năm lần trong hai năm.

Rồi mẹ và bố cũng đã mua được một mảnh đất. Mẹ, bố và chị đã có gian nhà nhỏ đầu tiên.

Mẹ làm việc chăm chỉ, chăm chỉ đến kiệt sức, mong muốn một cuộc sống tốt hơn. Cho chị em con.

Mẹ mang con trong bụng năm chị lên tám, và vẫn hăng say làm việc.

Rồi mẹ sinh con vào một ngày hè nóng nực.

Mẹ cùng bố đã quyết định sửa nhà, vì cô Thu lên sống cùng nhà mình để chăm con.

Mẹ mua cho con rất nhiều quần áo đẹp, đồ chơi đẹp, dù nhà mình chẳng hề giàu có.

Mẹ mua cho con quả bóng bay bơm khí hydro hình nàng Bạch Tuyết, con làm bay mất và khóc suốt đêm.

Rồi mẹ lặng lẽ đi mua đèn cho con quả bóng giống y hệt.

Mẹ đưa con đi học ngày đầu tiên.

Mẹ len lỏi trong đám người mà ai cũng muốn đứng hàng đầu, con chỉ còn nhớ nụ cười và cánh tay vẫy cao của mẹ.

Mẹ mừng vì con được điểm mười, con được đi luyện viết chữ đẹp, và mẹ mắng con vì con làm sai phép chia, bị cô giáo cho hai điểm.

Rồi mẹ kiên nhẫn dạy con học.

Mẹ âm thầm gửi hồ sơ cho con vào một trường trung học cơ sở tốt hơn cách nhà mình sáu cây số.

Mẹ mắng con vì tuần nào con cũng bị phê bình.

Mẹ lo lắng cho bữa trưa của con, vì con phải ăn bán trú ở nhà người lạ, dù sau này bác như người thân của con.

Rồi mẹ đích thân đón con về mỗi ngày.

Mẹ một mình đi xe máy 12km cả đi cả về để đón con mỗi chiều.

Mẹ như vậy suốt bốn năm, dù nắng, dù mưa, dù giá rét hay cả giông bão.

Mẹ cho con đi học mọi nơi con cần, mua cho con mọi loại sách con muốn, để ôn thi chuyên Hóa.

Rồi mẹ chỉ thở dài khi con trượt ngay ở bậc thang cuối cùng.

Mẹ tìm hiểu về một trường trung học, nơi mà con sẽ phải xa mẹ 5 ngày một tuần, và học phí cao gấp 10 lần những trường trung học khác.

Mẹ, cũng những ngày đó, chạy đôn chạy đáo chăm sóc cho bà ngoại đang nằm viện.

Mẹ lặng lẽ bặm môi nín khóc trong phòng tối với con, khi nghĩ về giấc mơ mẹ bất ngờ mơ về, giấc mơ bà ngoại gọi tên mẹ.

Rồi mẹ đành phải tiễn bà ngoại đi xa.

Mẹ đưa con lên trường học mới, cách nhà mình khoảng 50km.

Mẹ mắng con, khi con gọi điện về khóc lóc nói nhớ mẹ, thật ra là vì kết quả bài kiểm tra của con không được như mong muốn, khi con mới nhập trường được

3 ngày.

Mẹ trăn trở suốt đêm, không biết quyết định đưa con đi học xa là đúng hay sai.

Rồi mẹ chẳng thể chợp mắt.

Mẹ phát hiện cơ thể mình có dấu hiệu lạ.

Mẹ lo lắng chẳng dám nói với ai, âm thầm tự theo dõi, và cũng có lẽ, đã âm thầm rơi nước mắt.

Mẹ được bố đưa đi bệnh viện, với đôi mắt nheo cười và trái tim âu lo.

Rồi mẹ cũng có thể mỉm cười và thở phào nhẹ nhõm, vì bác sĩ nói mẹ không sao.

Mẹ viết những mảnh giấy, "Buổi sáng tốt lành, tập thể dục năm phút" đặt trong nhà tắm, và "Nhớ uống thuốc đều đặn" đặt ở bếp.

Mẹ không hề hay biết, con đã tủi thân và buồn bã thế nào, khi con nhận ra đã quá lâu rồi con không quan tâm tới mẹ, sức khỏe của mẹ, cảm xúc của mẹ.

Mẹ tự mua cho mình những món đồ đẹp, tự dành cho mình những chuyến đi chơi xa.

Rồi con được thấy mẹ cười nhiều hơn.

Mẹ nói với con, cuối năm nay mẹ nghỉ hưu.

Mẹ, lại một lần nữa, phải trần trở cho trường đại học của con.

Mẹ đêm nào cũng bàn bạc với bố, về tương lai của con, thứ mà lẽ ra chính con phải tự chăm lo.

Rồi mẹ lại chẳng thể chớp mắt.

Con càng cao lớn, thì vòng tay mẹ càng nhỏ.

Con càng lớn khôn, thì mẹ càng rời xa con.

Con càng có khả năng làm nhiều điều, thì điều đó lại càng khó nói ra.

Rằng, con yêu mẹ.

Con học thêm nhiều ngôn ngữ mới.

Con có thể nói, một cách không tệ, bằng thứ ngôn ngữ đó.

Con, nhưng sao, vẫn không thể nói ra điều đó bằng thứ ngôn ngữ ruột thịt của con

Rằng, con yêu mẹ.

Con chưa bao giờ nói "Con yêu mẹ".

Con cũng không chắc rằng mẹ có thể đọc được bài viết này không.

Con cũng không đủ dũng cảm đến vậy,

Để nói với mẹ rằng, con yêu mẹ.

"Con hãy học hành chăm chỉ".

"Con đừng đau ốm nhé."

"Con hãy yêu thương cuộc sống này nhé".

"Mẹ yêu con".

Lê Ngọc Diệp - 12A3 THPT. FPT - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mẹ Ở Phương Xa Ấy

"Mẹ yêu con! Con gái của mẹ phải luôn vui tươi và hạnh phúc nghe con". Có lẽ đây là câu nói mà tôi nhớ mãi trong cái ngày mà mẹ rời mái nhà thân yêu để đi công tác xa. Đã bao ngày tôi chưa nhận được sự yêu thương của mẹ, chưa được nghe giọng nói và cảm nhận được hơi thở của mẹ. Mẹ ơi! Sao mẹ đi lâu thế? Con mong ngày mẹ trở về để trái tim con thôi không thổn thức khi nghĩ về mẹ.

Gió lạnh quá! Vậy là trời đã chuyển mùa. Thu đã qua và đông lại đến lúc nào không ai hay. Mẹ có biết không? Tay con lại run lên vì lạnh, tim con lại đau khi nhớ về mẹ. Nếu như có mẹ thì con đâu phải thế này. Con cũng đâu phải đứng nhìn những đứa trẻ khác vui tươi bên bố mẹ của chúng. Nhiều lúc con tự hỏi tại sao mẹ phải làm thế, sao mẹ lại phải đi xa như vậy? Nhưng mẹ ơi! Mẹ có biết không, chị em con chỉ cần có bố và mẹ là đủ rồi!

Làm sao tôi có thể quên được tên của mẹ. Mẹ có tên Mỹ Châu - cái tên thùy mị giống như con người của mẹ vậy. Mẹ tâm sự với tôi rằng: "Mẹ như ngọn cỏ non giữa thảo nguyên bao la" ngọn cỏ ấy tràn đầy sức sống để làm đẹp cho đồng nội như mẹ tôi mang sự yêu thương, ân cần để xây dựng hạnh phúc gia đình.

Mùa xuân của đất trời đến rồi. Nhưng tuổi xuân của mẹ thì chẳng bao giờ thăm lại. Mẹ đã dành trọn cuộc đời mình cho cả gia đình. Tôi biết rằng mẹ xa gia đình cũng chỉ vì muốn chúng tôi được hạnh phúc. Chắc bên xứ người mẹ cũng đã phải vất vả nhiều lắm. Tôi đã tự hỏi "Đông ở nơi ấy có lạnh như ở Việt Nam, liệu mẹ có nhớ đến chị em tôi không?". Sự lo toan, vất vả của cuộc

sống khiến mẹ già đi trông thấy.

Mẹ đã ngoài 40 tuổi nhưng vẫn phải đi làm xa. Tôi biết nơi đó mẹ cũng cô đơn khi màn đêm buông xuống bởi bên đó không có bố con tôi, không có những bữa cơm đậm bạc mà sum vầy, đầm ấm. Những lúc này tôi chỉ ước có một phép màu để tôi đến bên mẹ và nói rằng tôi nhớ mẹ.

Nắng vàng tươi trải dài trên khắp con đường làng quen thuộc. Ngày mùa ở quê tôi vui lắm. Ai cũng hăng hái ra đồng gặt lúa. Bọn trẻ con như chúng tôi thì thích thú chạy nhảy khắp nơi để bắt chuột đồng và những con muồm muồm béo ngậy.

Nhìn cái dáng nhỏ nhắn của mẹ tôi đội bó lúa mà tôi không khỏi chạnh lòng. Nhưng tôi thấy khuôn mặt mẹ rạng rỡ niềm vui. Chắc mẹ vui lắm vì năm nay lúa được mùa. Điều này có nghĩa là chị em tôi lại có thêm quần áo mới. Gia đình lại có bữa ăn ngon. Mới nghĩ đến đây là tôi đã thấy vui lắm rồi. Nhưng biết bao giờ tôi mới có lại cảm giác ấy, khi giờ đây mẹ vẫn ở bên xứ người.

Mẹ và bố đều cố gắng xây dựng gia đình luôn tràn ngập tiếng cười và tia sáng hạnh phúc. Mẹ chăm sóc cho chị em tôi từng li từng tí. Mẹ không bao giờ muốn chị em tôi phải tổn thương dù là nhỏ nhất. Tôi rất thích ngồi ở khoảng sân nhỏ vào mỗi buổi chiều. Bởi lúc này tôi được nhìn mẹ gội đầu và tắm sự mọi thứ trên đời.

Hương bưởi và bồ kết thoang thoảng từ nước gội đầu của mẹ làm cho lòng tôi khoan khoái, nhẹ nhàng. Mái tóc đen lác thả xuống như dải ngân hà vén mây trắng thẳng xuống trần gian. Nếu như mây trắng bông bênh giữa trời xanh thì mái tóc mẹ nhẹ nhàng trong nước. Cơn gió thổi qua làm tóc mẹ bay bay. Tôi nhìn thấy nét đậm chất Á Đông trong con người mẹ.

Mẹ tôi không đẹp như bao người khác nhưng ở mẹ có sự dịu ngọt, đầm

thăm riêng. Nét đẹp ấy là sự hòa quyện của khuôn mặt trái xoan và má lúm đồng tiền duyên dáng. Mọi người nói rằng nhìn vào khuôn mặt mẹ là thấy thiện cảm, tin tưởng. Mẹ trao niềm tin cho mọi người từ nụ cười đến ánh mắt.

Mỗi khi tôi được điểm tốt hay làm được điều gì ý nghĩa thì mẹ lại nở nụ cười. Nụ cười của mẹ như giọt sương trên kẽ lá. Mẹ mang đến sự ấm áp trong tâm hồn tôi. Nếu như nắng là hạnh phúc của vũ trụ thì sự dịu ngọt và ấm áp trong nụ cười của mẹ lại là hạnh phúc trong thế giới của riêng tôi.

Trên con đường trưởng thành của tôi sao có thể thiếu bàn tay yêu thương của mẹ. Mẹ dõi theo từng bước tiến của tôi. Ánh mắt mẹ như ánh sáng chỉ lối trên con đường tôi đi. Trong mắt mẹ luôn long lanh đọng nước. Nhìn vào đôi mắt ấy tôi cảm nhận rõ hơn thế giới trong lòng mẹ, tôi biết mẹ là người sống tình cảm và kín đáo. Rất ít khi tôi thấy mẹ nói lời yêu thương với chị em tôi nhưng tôi hiểu mẹ yêu gia đình và chị em tôi biết bao.

Mẹ dạy chị em tôi cũng từ ánh mắt ấy. Có đôi lúc tôi thấy sự nghiêm khắc, cứng rắn trong cách nhìn của mẹ. Nhưng mẹ đã khóc vì phải đi xa mà để lại chị em tôi trong vòng tay của bố. Tôi hiểu được rằng chẳng có người phụ nữ nào lại muốn xa chồng xa con. Chắc ở nơi xa đó mẹ cũng đang hướng về quê hương với một tấm lòng trọn vẹn. Mẹ vẫn đang dõi theo từng bước tôi trưởng thành.

Tôi nhớ ngày mẹ còn ở nhà, mẹ luôn là người nấu nhiều món ăn cho cả gia đình. Tôi thích nhất là món thịt kho tàu của mẹ. Món đó là sự hòa quyện của nhiều hương vị. Vị mặn của muối tượng trưng cho sự nồng nàn của tình cảm gia đình, vị cay là sự giận hờn, cáu gắt nhưng hòa quyện vào đó là vị ngọt của sự nồng ấm bao dung tình người. Mẹ luôn mong gia đình mãi đoàn kết, gắn bó và yêu thương nhau như hương vị nồng ấm của món thịt kho tàu. Các hương vị đó cũng là hương vị của cuộc sống đời thường, của tình yêu thương gia đình.

Trong cuộc sống có rất nhiều nghề để khởi nghiệp. Nhưng mẹ lại chọn nghề giáo viên làm hướng đi cho mình. Môn văn là môn cần lắm chút dịu dàng, tinh tế, nhạy cảm. Bởi vậy mà tôi thấy được sự thay đổi trong quan trọng của mẹ như sự chuyển động của những con chữ trên bảng đen.

Trong lòng tôi mẹ luôn là người tuyệt vời nhất. Nếu ai đó đo được tình mẹ thì tôi mong dòng sông kia ngừng chảy, con tim này ngừng đập và trái đất kia ngừng quay. Bởi sự hy sinh của mẹ là vô bờ, là bao la, thật tự hào khi con được làm con của mẹ.

Sự lo lắng, u buồn hiện rõ trên nét mặt mẹ khi tôi ốm và phải nhập viện. Chắc rằng những ngày tôi nằm viện cũng là những ngày không ăn, không ngủ của mẹ. Đôi bàn tay gầy gầy xương xương của mẹ bón cho tôi từng miếng cháo. Tôi biết sự hy sinh của mẹ là không thể nói hết bởi nó luôn đọng đầy trong mỗi thành viên gia đình.

Ánh sáng của nhật nguyệt, của các vì sao trên bầu trời mang đến sự sống cho vạn vật. Tình yêu thương của mẹ là sức sống nuôi dưỡng tâm hồn tôi. Sự nghiêm khắc cứng rắn trong cách dạy dỗ của mẹ giúp tôi trưởng thành, tự lập sớm hơn. Còn sự ngọt ngào, nồng ấm trong ánh nhìn, giọng nói bồi cho tôi một tình yêu thầm kín, giúp tôi hoàn thiện nhân cách. Mẹ mãi là niềm tin, bến đỗ bình yên trong cuộc đời tôi, là tượng đài bất tử trong trái tim tôi.

Bùi Anh Thư - 7A4 THCS Nguyễn Tri Phương - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thư Gửi Mẹ

Mẹ à! Mẹ chắc sẽ rất bất ngờ khi nhận được lá thư này, đây là lần đầu con viết một bức thư tay cho mẹ. Tất cả những gì con muốn nói đều gói gọn trong đây.

Con có vô số câu hỏi muốn dành cho mẹ! Khi sinh con ra, mẹ đã vui như thế nào? Lúc con cãi mẹ, con hư, mẹ có ghét con không? Khi con thất bại, có bao giờ mẹ nghĩ sẽ từ bỏ con chưa? Có bao giờ mẹ thấy mệt mỏi hay chán nản khi quanh năm suốt tháng lúc nào cũng phải nai lưng ra, vùi đầu vào công việc để lo cho con ăn học?... Và còn rất nhiều câu hỏi con muốn hỏi mẹ nữa!

Mẹ ơi! Mẹ có nhớ cái ngày mà hai mẹ con mình gặp nhau không? Ngày mà con đón chào thế giới này. Con phải cảm ơn ông trời thật nhiều vì đã cho con một người mẹ vĩ đại! Tại sao ư? Vì mẹ luôn bên con khi cuộc sống của con rơi vào bế tắc, mẹ luôn dang rộng vòng tay để khi chán nản, tuyệt vọng con có thể chạy ra và ôm mẹ thật chặt. Mẹ sẵn sàng bỏ qua mọi lỗi lầm của con và mãi mãi là điểm tựa vững chắc cho con dựa vào.

Mẹ chẳng bao giờ than vãn mặc dù cuộc đời mẹ cũng có hạnh phúc đâu, nhiều nỗi đau khó nói lắm. Mẹ phải đi làm từ sáng sớm đến tối mịt nhưng vẫn lo cho con từng cái áo, từng việc lật vật. Mẹ hy sinh cho con quá nhiều rồi mẹ ạ!

Bao nhiêu đồng tiền mẹ kiếm được đều đổ hết vào con. Khi con điểm kém, con biết mẹ rất buồn. Điểm kém là lần kiểm tra tiếng Anh, con bị điểm

rất thấp - mẹ không nói gì, vẫn lẳng lặng làm nhưng con biết mẹ buồn lắm. Bao công sức, tiền bạc của mẹ coi như đổ xuống sông, xuống biển. "Nếu lỡ một ngày mẹ bỏ con mà đi thì con sẽ ra sao", đây là câu hỏi hằng ngày của con.

Nhiều lúc con nhớ mẹ lắm, chỉ muốn chạy thật nhanh về ôm lấy mẹ. Mẹ còn nhớ lần con ở Lê Duẩn không? Hôm đấy con nhớ mẹ lắm, chỉ muốn trốn đi về với mẹ. Trẻ con quá phải không ạ! Dù con có lớn như thế nào, trưởng thành ra sao thì con vẫn chỉ là một đứa trẻ khi ở trong lòng mẹ. Muốn mẹ ôm, muốn mẹ xoa đầu, mẹ khen về một điều hết sức nhỏ nhặt. Mai sau, dù có thành công đến đâu thì con mãi là con của mẹ. Tất cả mọi người đều nhìn vào thành tích của con nhưng ai biết đâu đằng sau những thành công đó là mọi sự nỗ lực, mồ hôi, nước mắt của mẹ.

Nói thật với mẹ, tất cả những bài văn trước đây của con đều không có cảm xúc, mặc dù chúng luôn được cô khen nhưng chỉ có con biết chúng "vô hồn". Vậy mà con đang khóc khi viết bức thư này đấy mẹ ạ.

"Hạnh phúc của con là được nhìn thấy nụ cười của mẹ", vì vậy hãy luôn cười thật tươi mẹ nhé!

CON YÊU MẸ NHIỀU LẮM! MÃI BÊN CON MẸ NHÉ!

Bùi Đỗ Thu Phương - 8A1 THCS Đoàn Kết - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mẹ Của Con Là Số Một

"Mẹ là số một của con" tưởng chừng như chỉ là một câu nói đơn thuần mà ai cũng có thể nói được và ai cũng đã từng nghe qua nhưng để có thể ngồi đây viết ra câu này, đối với tôi, nó là cả một quá trình cố gắng.

Sự có mặt của tôi trên cuộc đời này là nhờ vào một quyết định ngập tràn tình yêu thương của mẹ. Tôi nghe mẹ kể, ngày mang thai tôi, bác sĩ chuẩn đoán rằng cổ tôi ngắn - tức là có khả năng sẽ mắc bệnh đao, mẹ tôi phải nằm viện và theo dõi liên tục tình trạng của thai nhi, nếu không có tiến triển thì mẹ sẽ phải bỏ tôi.

Nhưng mẹ tôi đã quả quyết rằng. "Đây là con của tôi và cho dù có thể nào thì tôi cũng không bỏ đứa con này". Và đáp lại sự kiên quyết của mẹ, sau 9 tháng 10 ngày ròn rã, tôi đã cất tiếng khóc chào đời, tôi được bao bọc trong vòng tay ấm áp của mẹ và điều tuyệt vời nhất, đó là tôi được sinh ra hoàn toàn khỏe mạnh. Những năm sau đó, tôi lớn lên trong vòng tay yêu thương của mẹ.

Gia đình tôi không phải là một gia đình hạnh phúc nhưng chưa bao giờ mẹ để tôi phải làm một đứa trẻ bất hạnh. Từ khi mới chỉ là đứa bé bốn, năm tuổi với tâm hồn non nớt, tôi đã hiểu rằng mẹ phải rất yêu thương tôi nên mới không rời khỏi căn nhà lúc nào cũng chỉ có tiếng cãi vã, đập phá mà đi tìm hạnh phúc mới.

Có đôi lúc, trong không khí u ám, nặng nề của gia đình, mỗi tối trước khi đi ngủ, tôi đều cố gắng ôm chặt mẹ, lo lắng sợ rằng sớm mai tình giấc sẽ

không thấy mẹ nữa. Nhưng có lẽ tôi đã lo xa rồi, bởi mẹ sẽ không vì bất cứ lý do gì mà rời bỏ tôi. Chính vì thế, tôi yêu và biết ơn mẹ hơn bất kỳ ai trên đời này.

Đối với tôi, mẹ không phải bà tiên, cũng chẳng phải vị thần, bởi chưa chắc đã có một bà tiên nào vì tôi mà hy sinh nhiều như thế, cũng chẳng có vị thần nào yêu thương tôi nhiều như vậy. Tôi chưa bao giờ muốn so sánh mẹ với bất kỳ ai, mẹ là duy nhất. Đơn giản đó là mẹ tôi, gần gũi mà sao cao cả, thiêng liêng đến thế.

Tôi muốn giữ những hành động "bé xíu dễ thương" của mẹ cho riêng mình. Nhưng hôm nay, hãy để tôi bật mí đôi chút. Mỗi sáng tỉnh dậy, tôi nhớ cái lay vai nhẹ nhàng của mẹ; mỗi tối, tôi lại chìm vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp ấy.

Thỉnh thoảng, em tôi hay gắt lên khi tôi giành chỗ nằm cạnh mẹ với nó: "Chị lớn rồi sao không ngủ riêng đi". Những lúc ấy tôi chỉ cười, tiếp tục giành lại vị trí của mình. Ngủ riêng rồi, sao còn được tận hưởng những cử chỉ ngọt ngào ấy nữa nhỉ?

Có ai đó nói rằng, để viết được một câu nói thể hiện tình yêu thương đối với mẹ, đó là cả một quá trình. Tôi hiểu, những việc làm tưởng như đơn giản, ai cũng làm được nhưng thực sự ngoài mẹ, chẳng ai tự nguyện vì ta mà nấu ăn, giặt giũ, chăm bẵm và không đòi hỏi gì.

Mẹ tôi luôn thầm lặng chăm sóc, luôn vì tôi mà hy sinh. Ai dám nói phụ nữ là phái yếu. Mẹ là người vô cùng mạnh mẽ. Mẹ chưa từng nói to hay đè nặng lên tôi áp lực nào, nhưng sâu trong thâm tâm, ý nghĩ, tôi biết mình phải báo hiếu, đền đáp lại cho mẹ những năm tháng thanh xuân vất vả. Điều đó vẫn luôn thường trực, và ngày ngày, đang dần biến thành hành động.

Riêng mặt trời chỉ có một mà thôi,

Và mẹ em chỉ có một trên đời.

Mẹ đang ngày một già đi, vậy có sao tôi lại có thể ngồi yên để thời gian trôi qua lãng phí mà không làm gì? Công ơn của mẹ, tôi dành cả đời đền đáp cũng không thể hết, vậy nên, hãy làm những gì có thể trước khi quá muộn, hãy nói yêu thương mẹ nhiều hơn khi còn có thể.

Đặng Phương Linh - 8A7 THCS Giảng Võ - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hình Tượng Mẹ

Từ thơ ca dân gian bình dị cho đến văn chương bác học cao sang, từ cánh cò trĩu nặng nỗi thương con trong ca dao:

Có xáo thì xáo nước trong

Đừng xáo nước đục đau lòng cò con

Nhà thơ Ê-xê-nhin có viết:

Chỉ mẹ là niềm vui, là ánh sáng diệu kỳ

Chỉ mình mẹ nâng đỡ con vững bước.

Có lẽ đó cũng là lý do vì sao, trong bức tranh "Mẹ và con" của Pablo Picasso, khi ông gần như chỉ sử dụng sắc lạnh lẽo của màu lam làm màu chủ đạo, người ta vẫn cảm nhận được sự ấm nóng tỏa ra từ khuôn mặt người mẹ, người đang ấp ủ đứa con trong lòng. Và với tôi, niềm hạnh phúc nhất trên đời, là có mẹ. Hơn hết thấy mọi điều, tôi tự hào được gọi hai tiếng "Mẹ ơi"!

Cuộc sống lắm khi vô thường nhưng cũng nung nấu những điều kì diệu như thế. Mà có khi, không cần đến một phép nhiệm màu, biến ảo nào - Mẹ chính là cả một định nghĩa về phép màu, là một cô tiên từ truyện cổ tích bước ra cuộc đời thực, với những phép hóa thân kỳ diệu.

Khi tôi ốm, mẹ là bác sĩ chữa bách bệnh bằng những lắng lo, ân cần. Một bữa ăn ngon, chẳng phải là nhờ có bàn tay biến hóa tài ba của đầu bếp mẹ đó

sao? Những chiếc váy bị rách hay bị bẩn, hôm sau đều được mẹ "hô biến" mới tinh, đẹp đẽ. Khi tôi không hiểu bài, mẹ lại là cô giáo. Nhưng mẹ không chỉ dạy tôi phép tính một hai, mẹ còn dạy tôi cách làm người. Mẹ dạy tôi phải biết tự lập và không bao giờ được đánh mất lòng tự trọng - cái cốt cách riêng của người Tràng An.

Tôi nhớ những ngày học đội tuyển Văn ở trường, tôi cần những cuốn sách khó tìm, vừa đắt lại rất hiếm, mẹ đã đi hết khắp các hiệu sách ở Hà Nội, đi miết vào bóng chiều hoàng hôn, bỏ lại sau lưng bao nhọc nhằn của một ngày làm việc mệt nhọc.

Từ hiệu sách Bà già trong con phố nhỏ gần Đại học Sư phạm, đến phố sách Đinh Lễ dài dằng dặc, có lẽ bà chủ hiệu nào cũng đã quen mặt mẹ tôi, quen lắm cái dáng người gầy gầy đêm muộn vẫn hay đi tìm sách cho con, quen cả giọt nước mắt đọng đầy trong hốc má xương xương, tràn trề niềm hạnh phúc khi tìm mua được cuốn sách cho con mình, dầu có khi trong ví chỉ vồn vện vài chục nghìn đồng.

Ngày sinh nhật tôi, mẹ dùng những đồng bạc cuối cùng ấy, vừa đủ xinh mua hai chiếc bánh tiêu và nển sinh nhật. Tôi chẳng còn nhớ điều ước ngày hôm đó, nhưng cái vị của chiếc bánh ngon nhất đời ấy, tôi mãi không thể nào quên được. Ngọt lắm, ngọt lịm bởi sự quan tâm, yêu thương mẹ chiu chặt dành cho tôi lại vừa pha chút nhọc nhằn, đắng cay của:

Nắng mưa từ những ngày xưa

Lặn trong đời mẹ đến giờ chưa tan.

(Mẹ ốm - Trần Đăng Khoa)

Rồi biết bao lần tôi mắc lỗi, bao lần tôi ích kỷ, vô lễ với mẹ, biết bao đòi hỏi của tôi - một đứa trẻ mãi chẳng chịu lớn, mẹ vẫn tha thứ. Tại sao tôi chưa

từng nghĩ đến cảm nhận của mẹ, nghĩ đến bao yêu thương và hy vọng mẹ dồn gửi vào tôi, để rồi tôi vẫn cứ phụ lòng mẹ.

Tôi không dám hỏi mẹ tại sao mẹ tha thứ cho tôi nhiều lần đến thế. Tôi sợ lắm, sợ câu trả lời của mẹ, sợ giọt buồn đọng trên đôi mắt đã có vết chân chim của mẹ khiến tôi chẳng thể cầm lòng, càng hồ thẹn hơn! Trên đời, chỉ có mẹ bao dung cho tôi nhiều như vậy! Thương mẹ xiết bao:

Lệ tràn nóng hổi tan trên tay tóc mẹ làn sương thu

(Ba-sô)

Mẹ trong tâm trí tôi vừa cụ thể, vừa gần gũi. Mẹ trong tôi là tất cả những bà, những chị với bao hy sinh, nhẫn nại trong cuộc đời. Từ hình ảnh người mẹ "Nuôi đủ năm con với một chồng" trong thơ Tú Xương, đến những Bà Mẹ Việt Nam Anh Hùng. Khi thì

Mẹ già gạo mẹ nuôi bộ đội

Nhịp chày nghiêng giấc ngủ em nghiêng

lại có lúc trực tiếp tham gia vào chiến trường như chị Út Tịch (Người mẹ cầm súng - Nguyễn Thi) với câu nói nổi tiếng: "Còn cái lai quần cũng đánh". Mẹ vừa đảm đang, tần tảo, là chỗ dựa tinh thần, vỗ về, ru êm những vết thương đau của chiến tranh, lại cũng là nguồn động lực tiếp sức mạnh mẽ nhất để người lính bình tâm chiến đấu. Mẹ dẫn lòng lại, nhìn con ra chiến trường mà đầy lo lắng, xót thương:

Buồng Mẹ - buồng tim - giấu chúng con

Bóng Mẹ ngồi canh lẫn bóng cồn (Tố Hữu)

Bởi tình yêu với người Mẹ lớn, với dân tộc, mẹ sẵn sàng hy sinh tất cả:

Má chết để một mình má chết Cho các con trừ hết quân Tây.

(Bà má Hậu Giang - Tố Hữu)

Đứng trước những người Mẹ ấy, mọi tính từ Vĩ Đại, Thiêng Liêng đều trở nên vô nghĩa.

Mẹ trong tâm trí tôi còn là những người con gái chưa một lần yêu, nhưng rồi mai đây cũng sẽ làm Mẹ. Đó là những cô gái nơi ngã ba Đồng Lộc, chưa kịp thực hiện thiên chức cao đẹp nhất của người phụ nữ đã phải vùi mình trong hố bom, oằn mình trong đau thương đạn xé, để rồi ở nơi hố bom đã lấp đi tuổi thanh xuân ta thấy:

Mưa đọng lại một khoảng trời nho nhỏ

Đất nước mình nhân hậu

Có nước trời xoa dịu vết thương đau

Em nằm dưới đất sâu

Như khoảng trời đã nằm yên trong đất

Đêm đêm, tâm hồn em tỏa sáng

Những vì sao ngời chói, lung linh.

(Khoảng trời hố bom - Lâm Thị Mỹ Dạ)

Hay như trong câu chuyện "Chiến tranh không có khuôn mặt phụ nữ" mà Svetlana Alexievich (tác giả đạt giải Nobel Văn học 2015) kể chuyện về một cô gái cứu chính kẻ thù của mình trong cuộc chiến chống Hít-le Đức, bà rất tinh tế khi nhận ra thiên tính nữ ở cô gái ấy - tương lai sẽ là một người mẹ - người ban tặng sự sống mới, nên đâu thể giết đi một sự sống đang thoi thóp

kia. Tên lính Đức không còn là hân, trong mắt cô gái kia - hân là một con người - với nỗi đau rất thật.

Tình thương của một người mẹ như thứ bản năng ngấm sâu vào trong mọi người phụ nữ, trở thành cốt cách riêng tuyệt đẹp. Tình yêu con đúng là thứ bản năng chân thực nhất mà cũng nhân văn nhất khiến cho ngay cả một người Diên trong câu chuyện của Vương Hằng Tích, dẫu không nhận thức được bất cứ điều gì, nhưng trong khoảnh khắc được bế đứa con của mình trước lúc rời xa, Mẹ Diên vừa đung đưa vừa cười trong khi nước mắt vẫn giàn giụa hai hàng. Có cái Diên nào lại thật, lại Người, lại xúc động, thiêng liêng đến thế?

Trong cuộc sống ngày nay, có biết bao câu chuyện cổ tích giữa đời thực được viết nên bởi tình yêu tuyệt vời Mẹ dành cho con. Đó là người mẹ Lí Diễm Hà hai chân trần đẩy xe hơn bốn mươi cây số, nhịn đói nhịn khát, nhường phần cơm ít ỏi cho con để ngày hôm nay, cậu học trò An Kim Bằng được đứng trên bục vinh quang nhận Huy chương Vàng Toán học Quốc tế năm 1997 hay người mẹ giấu con một mình lên bàn mổ để con an tâm đi thi (câu chuyện của chàng trai Lê Vũ Hoàng giải Nhất cuộc thi "Đường lên đỉnh Olympia").

Cảm ơn cuộc đời này đã cho chúng ta có Mẹ. Tha thiết, mạnh mẽ mong thời gian đừng trôi nữa, đừng để tóc mẹ pha sương, sợ lắm, sợ một ngày bông hoa đỏ cài trên ngực phai sang sắc trắng tang thương, trắng lạnh, đơn côi:

Trần gian sương khói bơ thờ Mất mẹ rồi đời hết ngây thơ

(Tâm sự người cài hoa trắng)

Đợi lúc mẹ xa mới ân hận cất tiếng gọi Mẹ ơi, để rồi muốn báo hiếu cũng chẳng thể được. Phận làm con, mãi luôn khắc cốt ghi tâm lời Phật dạy:

Ai còn mẹ xin đừng làm mẹ khóc Đừng để buồn lên mắt mẹ nghe không

Đào Minh Châu - 9H THCS Lê Ngọc Hân - Hà Nội.

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tình Mẹ

Con dù lớn vẫn là con của mẹ

Đi suốt cuộc đời lòng mẹ vẫn theo con...

Câu thơ trên trích trong bài "Con cò" của nhà thơ Chế Lan Viên.

Câu thơ thật hay và ý nghĩa. Trong cuộc đời mỗi người, mẹ là người quan trọng nhất. Mẹ đã vất vả sinh ra ta, cho ta những dòng sữa mát lành, nuôi ta khôn lớn trưởng thành và là người luôn bên ta khi ta cần, là người đỡ ta dậy khi ta vấp ngã, là người lắng nghe, tâm sự cùng ta khi ta buồn. Có thể nói: tình yêu thương mẹ dành cho ta vô bờ bến, tình mẫu tử là cao cả và bất diệt.

Bởi do hoàn cảnh gia đình nên tôi không được ở với mẹ, phải xa mẹ từ khi còn nhỏ. Đến bây giờ là 11 năm rồi, tôi chưa được gặp mẹ của mình. Tôi nhớ mẹ lắm! Mặc dù mẹ không ở bên chăm sóc, quan tâm tôi hằng ngày, nhưng tôi biết mẹ thương tôi vô cùng! Có mẹ nào lại không thương con? Nhưng vì hoàn cảnh, tôi phải chấp nhận. Có lẽ mẹ tôi buồn lắm và tôi cũng vậy.

Phải xa người mẹ đã mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày để sinh ra mình, thử hỏi xem có nỗi buồn nào hơn nỗi buồn đó? Trước đây, khi còn nhỏ, tôi rất ghét mẹ, chỉ đơn giản: Mẹ không ở cùng bố con tôi. Đó là ý nghĩ nảy sinh trong đầu của một đứa trẻ non nớt, chưa hiểu biết. Những cuộc điện thoại mẹ gọi về hỏi thăm, tôi không nghe mà nếu nghe chỉ là miễn cưỡng.

Tại sao tôi không nghĩ đến mẹ? Chắc chắn, chắc chắn mẹ sẽ khóc và buồn lòng về cô con gái của mình. Tôi thấy mình thật có lỗi với mẹ. Hồi nhỏ, tôi là

một đứa bé rất hiếu động và nghịch gì nói đấy. Bố thường hỏi tôi: "Con có yêu mẹ không?". Tôi chỉ nói: "Con không!" Rồi phớt lờ, đi mặc cho bố khuyên và giải thích để tôi thay đổi ý nghĩ đó. Những ngày khai trường, những lúc đi chơi, bạn bè đều có bố và mẹ dắt tay đi, còn tôi thì chỉ có bố, tôi buồn và tủi thân, đơn giản vì tôi muốn bằng bạn bằng bè, có bố và mẹ. Điều đó khó vậy sao?

Nhưng giờ tôi đã lớn và đủ hiểu biết về mọi chuyện. Tôi thấy hối hận vì đã vô tâm với chính người mẹ của mình. Mẹ thế nào đi nữa thì vẫn là mẹ, không ai có thể thay đổi vị trí đó được. Tôi cũng không thể trách mẹ được, bởi mẹ có lý do của riêng mình. Mẹ vẫn quan tâm tôi như trước, không hẳn là bằng hành động nhưng chỉ cần nhận được những cuộc điện thoại mẹ gọi hay những lá thư hỏi thăm mẹ gửi về, tôi đã vui lắm rồi! Hàng tháng, mẹ vẫn gửi tiền về cho tôi ăn học, những đồng tiền mồ hôi nước mắt mẹ làm ra. Mặc cho mọi người bàn tán thế nào về mẹ, tôi không quan tâm và lại càng thương mẹ hơn. Những khi nhớ mẹ, tôi lại ngược lên bầu trời, trong đầu vang lên câu hát:

Này bầu trời rộng lớn ơi

Có nghe chăng tiếng em gọi?

Mẹ giờ này ở chốn nao

Con đang nhớ về mẹ.

(Gặp mẹ trong mơ - Lê Tự Minh)

Nhiều lúc, tôi chỉ muốn mẹ ngồi bên lắng nghe những điều tôi nói, những tâm sự của tôi, được tựa vào người mẹ, được mẹ ôm ấp che chở. Mẹ thật thiêng liêng, cao quý. Mai này, dù chúng ta có trưởng thành đến đâu thì trong mắt mẹ, chúng ta luôn là đứa con bé bỏng như những con chim non còn yếu

ớt, cần được âu yếm, vỗ về. Mẹ có thể hy sinh tất cả vì chúng ta, kể cả tính mạng.

Cảm ơn mẹ đã sinh ra con! Cảm ơn mẹ đã một đời vất vả vì con. Ai còn mẹ xin đừng làm mẹ khóc, hãy trân trọng khi ta còn mẹ - người đàn bà vĩ đại của chúng ta.

Đinh Hoàng Linh - 8G THCS Tân Hội - Đan Phượng - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Vòng Tay Mẹ

Tết ấy là một cái Tết lạnh giá, tôi cùng gia đình về quê thăm ông bà, nhà ông bà nằm sát cánh đồng nên lạnh lắm. Tôi vẫn nhớ như in buổi tối hôm đó, tôi ngồi gọn trong vòng tay mẹ cùng người chị họ để chờ đón giao thừa.

Cơn gió lạnh lùa qua khe cửa khiến chị tôi dù đã mặc quần áo dày cộp mà vẫn rên hừ hừ, riêng tôi, vì được mẹ che chở nên không còn cảm giác lạnh lẽo. Bỗng nhiên, chị họ chăm chăm nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ, rồi dần sụp xuống, đưa ánh mắt buồn băng quơ vào xa xăm. Thấy lạ, tôi tò mò hỏi chuyện, chị thở dài rồi nhúm mày, quay sang nói với ánh nhìn đầy khao khát.

- Em sướng thật đấy, lúc nào cũng được mẹ ôm. Từ lúc có em Quân, mẹ chị chỉ ôm nó thôi, mẹ chị thích con trai mà!

Tôi im lặng suy nghĩ. Theo tưởng tượng của tôi, nó giống như chia một phần bánh ngon mà mình rất thích cho người khác vậy, cảm giác đó sẽ khó chịu lắm. Nhưng mất cái này, bù vào cái khác được mà?!

- Muốn vào đây cô ôm với em không nào?- Mẹ tôi cất tiếng hỏi.

- Nhưng là mẹ thì cháu vẫn thích hơn- Chị họ cười gượng.

Tôi hết sức bất ngờ vì câu trả lời ấy. Tại sao cái ôm của mẹ tôi tuyệt vời đến vậy mà lại chẳng thể thay thế cho mẹ của chị? Nó thật sự khác biệt sao? Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này. Nếu muốn thì ôm lúc nào chẳng được? Nó khó khăn đến thế ư? Có người mẹ nào lại từ chối khi con muốn được

nhận cử chỉ yêu thương chứ? Khó hiểu thật! Những câu hỏi liên tục nhen nhóm trong đầu tôi suốt buổi tối, nhưng tôi chỉ là cô nhóc năm tuổi nên tôi đã ngủ quên lúc nào không hay. Và mọi thứ chẳng dễ dàng như tôi nghĩ.

Sắc xuân rực rỡ hương hoa trôi qua, mùa hè ngập tràn sức sống ủa về, rồi nhanh chóng nhường chỗ cho làn gió thu heo heo thổi. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi học, trong đầu xen lẫn đủ thứ cảm xúc lẫn lộn, vừa lo lắng, vừa hồi hộp, nhưng chủ yếu là sợ hãi.

Mẹ dịu dàng nắm tay tôi dắt đến cửa lớp, rồi để tôi tự đi vào. Dù không muốn nhưng chân tôi vẫn phải bước tiếp. Tôi tự nhủ: "Ồn mà, mình sẽ làm được thôi, không sao đâu!", tôi an tâm nghĩ vậy khi thấy mẹ đang vẫy tay ngoài cửa sổ. Tiếng trống trường rộn rã vang lên, tim tôi thành thịch liên hồi như muốn đập hết cả phần của ngày mai. Một lần nữa tôi quay ra chờ đợi nụ cười của mẹ để được vững lòng hơn, nhưng không có mẹ ở đó nữa. Phải rồi< mẹ cũng cần đi làm nữa chứ.

Đúng vậy, tôi hiểu điều đó, nhưng sao tôi vẫn thấy lạ lắm quá. Tôi vội vã quay đi quay lại, rồi rướn cả người lên, đánh tầm mắt xa về phía cổng trường, tìm kiếm hình bóng quen thuộc ấy. Căn phòng lạ, chiếc bàn lạ, cái bàn lạ, mùi hương lạ,... Bỗng nhiên ý nghĩ "mình muốn về nhà với mẹ!" nảy ra trong óc tôi. Đúng, tôi nhớ mẹ, tôi muốn về, tôi không muốn ở lại đây, tôi phải làm sao đây? Lúc này tôi chợt nhớ đến cuộc trò chuyện với chị họ tôi lần trước, phải rồi, tôi muốn được ôm mẹ, hoặc chỉ cần nắm tay mẹ là tôi sẽ có cảm giác bình yên và được che chở.

Cuối cùng thì ngày học đầu tiên đã kết thúc. Tôi vội tìm kiếm mẹ trong đám đông trước cổng trường. Ô kìa... Mẹ kia rồi! Không thềm để ý xung quanh, tôi sà ngay vào vòng tay đang dang rộng chờ đón của mẹ. Dù ngày nào cũng được ôm mẹ, nhưng cái ôm hôm nay cảm giác thật khác, nó đặc biệt hơn tất cả những cái ôm trước đây. Có lẽ tôi đã hiểu được vì sao chị họ tôi lại muốn được mẹ chị ấy ôm chứ không phải ai khác.

Trong vòng tay mẹ, tôi luôn có cảm giác an toàn, vì tôi tin chắc chắn mẹ sẽ bảo vệ và che chở cho tôi, tôi được trở lại với thế giới của mình! Giờ phút này đây, tôi bỗng cảm thấy mình thật may mắn vì đã có mẹ, thật may mắn vì mẹ đã yêu thương con.

Công nương Diana của xứ Wales nói quả không sai: "Không có vòng tay nào thoải mái hơn vòng tay mẹ". Tôi hoàn toàn tin vào điều đó, vì chính bản thân cũng đã trải qua. Cái ôm của mẹ là động lực của tôi, nụ cười của mẹ là điều khiến tôi cố gắng. Mẹ đã dành cả thanh xuân của mẹ cho con, dù không thể mang cho mẹ cả thế giới, nhưng con nguyện tặng lại mẹ cả thế giới của con. Nếu có một điều ước, chắc chắn con sẽ mong mẹ mãi mãi sống bên cạnh con mẹ nhé. Con muốn mỗi ngày của mẹ đều được hạnh phúc và vui vẻ.

Con yêu mẹ và cảm ơn mẹ đã mang con đến thế giới này!

Nguyễn Phương Anh - 8A12 THCS Giảng Võ - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cho Con Nhìn Thấy Mặt Trời

Không gian tình yêu là một không gian luôn rộng mở cả về chiều cao và chiều sâu, ở đó, ta tìm thấy được biết bao cung bậc cảm xúc, vui có, buồn có, tự hào có nhưng đôi khi chúng ta lại bị lạc trong không gian tình yêu khiến tâm hồn phải chịu những nỗi đau kiệt quệ.

Ta như con người lạc giữa rừng thẳm chơ vơ và hiu hắt. Ta như con tàu lạc giữa biển khơi một mình cô quạnh chống chọi với bão táp phong ba, và lúc bấy giờ ta cần lắm một chiếc la bàn để định vị lại mình trong không gian tình yêu và chiếc la bàn đó được cất giữ trong tim hừng hực lửa yêu thương của người mẹ.

Mẹ là hương Bắc thân thương để con tìm về mỗi lần bị lạc, Mẹ luôn cố định một nơi là căn nhà nhỏ bé ngập tràn niềm vui. Mẹ có một chiếc kim chỉ trên mặt la bàn cũng thật là lạ, nó là thứ vô hình trước tất cả mọi người mà duy chỉ có con mới nhìn thấy được. Nó gửi trao tình yêu thương của mẹ và con bằng một thứ ngôn ngữ bí mật - ngôn ngữ của con tim.

Mẹ ơi! Ngay từ lúc con còn nhỏ mẹ đã nói với con rằng, cuộc đời này, con người ta sinh ra để được trải nghiệm và con đã được trải nghiệm một cách trọn vẹn nhất mọi điều buồn vui trong cuộc sống và trưởng thành như bây giờ.

Con được trải nghiệm những niềm vui non nớt khi mẹ chở con sang tận sân bay chỉ để cho con được ngắm con chim sắt khổng lồ đang cất cánh.

Con được trải nghiệm những nỗi buồn, nỗi sợ hãi ám ảnh về sức khỏe của

cả hai mẹ con, lo lắng có khi nào mẹ đã rời xa con quá sớm.

Một chuyến đi quá xa đến nỗi không có ngày trở về, để con một mình khám phá những bí ẩn của bên kia thế giới, con sợ ngày đó lắm mẹ ạ. Nhìn khuôn mặt gầy gò, sương gió, từng trái, mang đầy vất vả đắng cay của mẹ mà con không khỏi chạnh lòng nghĩ về điều đó.

Sức mẹ yếu rồi, mẹ không còn giữ được vẻ đẹp thiếu thời nữa. Mẹ đã chập chân trên con đường chạy đua với thời gian để tìm kiếm lại ước mơ của mình với một lý do hết sức đơn giản là phải nuôi nấng, dạy dỗ con nên người. Cuộc đời thì còn đắng hơn chén thuốc mà không uống sẽ bị phạt ngay.

Cuộc đời khắc nghiệt hơn con nghĩ mẹ à, nó sẽ không dễ dàng con như mẹ đã từng làm với con, cuộc đời sẽ có lúc thăng trầm, sẽ có lúc một cộng một bằng ba, là cái sai trở thành cái đúng mà con phải một mình chống chọi.

Nhưng thôi, cũng đã đến lúc mẹ cần được nghỉ ngơi và tận hưởng những niềm vui tuổi về già nho nhỏ mà con cố gắng góp nhặt. Cảm ơn mẹ vì những gì mẹ đã hy sinh cho con - một tuổi trẻ, một mối tình và những đêm mẹ thao thức.

Ngay từ những ngày đầu tiên biết thế nào là cuộc sống, con đã biết hai mẹ con đã chọn cho mình một con đường đầy gai góc, gian truân. Nếu như lúc đó, mẹ lựa chọn như bao người phụ nữ khác, một con đường êm đềm trải thảm nhung với những bông hoa hồng tươi thắm được dành tặng cho một người nghệ sĩ trẻ tài hoa thì có lẽ giờ này con đã chẳng biết mẹ là ai mà bay lên thiên đường như một thiên thần bé nhỏ trở về với Chúa, nhưng mẹ đã không làm thế.

Con biết, ngày mẹ mang thai con, bác sĩ đã chuẩn đoán con gặp một số vấn đề về thần kinh và khi sinh ra, con sẽ không thể có được cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác. Trước sự sống còn của một sinh linh, bản năng

của người mẹ trời dậy. Mẹ đã quyết định bất chấp nguy hiểm để cho con được nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Mơ ước nhỏ bé đó của mẹ cũng thành sự thật.

Trong phòng mổ, những ánh mắt nặng trĩu dành cho hai mẹ con càng khiến mẹ có thêm dũng cảm để đối mặt với bờ vực sự sống và cái chết. Tiếng khóc oe oe của con cất lên như một kì tích của cuộc sống, mọi người thở hắt ra sau những lo lắng tột độ. Mẹ đã ngất đi vì đau đớn nhưng lớn hơn là niềm hạnh phúc vô bờ, một đứa trẻ sinh non đã chào đời an toàn.

Những ngày tiếp theo mẹ và con sống thật êm đềm và hạnh phúc, mẹ thấy con lớn lên từng phút, từng giây trong vòng tay yêu thương của mẹ và mọi người. Mẹ cố quên đi những lời khuyên của bố, của bác sĩ và bản án số phận của con. Sự thật buộc phải kéo mẹ về với thực tại phũ phàng và nghiệt ngã. Mẹ xót xa khi nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của con trong đêm và mẹ nghĩ phải làm gì đó.

Một lần nữa, nguy hiểm lại đến với con nhưng lần này là một mình con mà không có mẹ ở bên san sẻ. Ca phẫu thuật của con chỉ kéo dài hơn một tiếng mà sao mẹ cảm thấy như vừa trải qua một năm vất vả đông đầy nỗi lo âu sợ hãi. Mẹ ôm con vào lòng, nhẹ nhàng đặt lên trán con một nụ hôn và một lần nữa mẹ lại thăng thốt bàng hoàng. Đôi mắt con mở to nhìn mẹ mà như không có hình ảnh của mẹ trong đó.

Đôi mắt thất thần nhìn vào khoảng không vô định mà không lấy nổi một cái chớp mắt như an ủi của con dành cho mẹ. Sau phút giây đó mẹ đã biết được những giây phút khó khăn nhất của cuộc chiến giành lại con khỏi những tuyệt vọng đã chính thức bắt đầu. Mẹ mòn mỏi chờ đợi một tuần, hai tuần, một tháng, một năm rồi năm năm. Mẹ chờ đợi cho một phép màu xảy ra cứu thoát con khỏi bóng tối cô đơn.

Và rồi cứ như thế, những tháng ngày vất vả đi làm thuê một nắng hai

sương in hằn lên cơ thể mẹ. Bố con, một người con không biết nên diễn tả như thế nào cho phải, nhưng con biết bố đã cố gắng hết sức để ở bên mẹ thật lâu, thật lâu cho đến một ngày bố con không thể ở lại với mẹ được nữa.

Suy nghĩ của mẹ là suy nghĩ trong tim, là suy nghĩ cho sự sống non nớt của con mà mẹ đã mất quá nhiều thứ. Còn suy nghĩ của bố là suy nghĩ của lý trí, khô cứng sắt đá nhưng con biết bố vẫn luôn yêu thương con, chỉ vì bố không còn đủ khả năng tài chính để gánh vác gia đình này nữa, bố đã bỏ đi để lại căn nhà buồn bã vắng tanh và lạnh ngắt, để lại một người phụ nữ u sầu khốn khổ và bố còn bỏ lại con - một sự kỳ diệu của cuộc sống.

Khi một buổi sớm mai bắt đầu, con người lại tiếp tục lao động, tiếp tục lao vào vòng xoáy cuộc sống thì món quà của chúa trời cao cả được gửi gắm qua bàn tay của thiên thần không có cánh đã chạm tới được bàn tay con. Cuộc sống hiện lên trước mắt con thật huy hoàng và đẹp đẽ, con thấy mẹ lộng lẫ trước mặt con, trong tia nắng ban mai; con nhìn ra cửa sổ, nơi mà những chú chim đang hót véo von mà lúc trước con chẳng biết hình hài, màu lông màu cánh.

Con nhìn thấy vòm cây xanh biếc phản chiếu ánh sáng mặt trời nhảy lompat trên những chiếc lá bóng mượt căng tràn nhựa sống. Và con quay lại nhìn mẹ, nhưng con hét lên vì vì... một bên mắt của mẹ đã không còn nữa, thay vào đó là một vết sẹo xấu xí.

Bỗng nhiên cánh cửa phòng bật mở, một người đàn ông bước vào với một bên mắt đã mất đi giống như mẹ, ông ấy đặt lên bàn một tờ giấy. Đôi mắt mẹ rưng rưng nước mắt, mẹ kí vào tờ giấy đó rồi ôm con mà khóc. Người đàn ông đó ôm con, hôn con rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng bệnh. Đó chính là ngày chấm hết cho tuổi thơ bất hạnh của con.

Ngày mai rồi sẽ khác.

Mười mấy năm trôi qua, con vẫn không thể quên được những ngày ấu thơ đau khổ đó. Con nhớ những lần con cáu kỉnh, đập phá những con chữ bằng ghế, lúc mẹ cố gắng dạy con học chữ, con nhớ những lần mẹ bị bệnh viện trách mắng do con nhè cháo rớt xuống đệm mà mẹ chỉ biết bối rối nói lời xin lỗi. Con nhớ những đêm tiếng mẹ khóc thút thít, sụt sùi vì thương con nhưng không thể làm gì được.

Mẹ ơi, hôm nay con vừa đọc thấy ai đó viết rằng:

Bố cho con ăn

Con cười bố cười

Con cho bố ăn

Bố khóc con khóc

mới thấy sự hữu hạn của kiếp người.

Thời gian trôi nhanh quá mẹ nhỉ, hôm nay là ngày tốt nghiệp cấp II của con rồi, con thấy mẹ khóc, có phải con đã làm sai điều gì không mẹ?!

Mẹ ơi, con chỉ muốn nói con yêu mẹ, người mẹ vĩ đại của con!

Hoàng Trường Giang - 8A2 THCS Giảng Võ - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Con Yêu Mẹ Nhiều Lắm

Tôi luôn nghĩ, cuộc đời này, thế' giới này chưa bao giờ dành cho tôi bất kì sự ưu ái hay may mắn nào cả. Nhưng nhắm mắt trái lòng, ngẫm nghĩ suy tư thì tôi lại cảm thấy hạnh phúc biết bao, bởi rằng Thượng Đế đã trao tặng tôi một món quà đáng trân trọng, một tia sáng - ấy chính là mẹ.

Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình không mấy đầy đủ, cha thì biệt tăm từ lâu, mẹ thì quần quật làm việc. Ngày ngày, tôi ngồi trước bậc thềm cửa nhà ngóng mẹ về, nhìn theo hàng quán đông đúc cùng những con người cao sang được ăn những món mỹ vị kia mà thêm thường mong ước. "Giá mà mình được ăn nhỉ!".

Mãi bay bổng trên mây, tôi mới chợt nhận ra mẹ đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào, vẻ mệt mỏi, bơ phờ. Nhưng tôi không hề bận tâm mà chỉ vùi vãnh mẹ cho đi ăn hàng. Mẹ trầm đi, cười buồn nói: "Con gái của mẹ ngoan, để lần sau nhé". Rồi mẹ nắm tay tôi dắt vào trong nhà.

Tôi ngồi xịu mặt xuống chiếc ghế đầu làm bằng gỗ mục nát, mắt hướng theo bóng hình nhanh nhẹn của mẹ. Căn bếp tồi tàn, xập xệ bỗng trở nên thật tiện nghi dưới bàn tay mẹ: bên thì đun canh, bên thì xào thịt, bên thì nấu nẫu nẫu. Và chỉ một loáng thôi, mâm cơm nóng hổi đã sẵn sàng đón chờ "công chúa" thưởng thức

. Cơm nhà tôi đậm bạc lắm: canh rau muống luộc, mấy lát thịt thăn rán và vài ba quả cà. Mẹ xới những thìa cơm trắng dẻo đầy vào bát tôi, lấy rau, lấy cà rồi đưa tôi ăn. Trong bữa, tôi huyên thuyên nói với mẹ về những gì tôi đã

học được từ bác thợ rèn cạnh nhà. Mẹ chỉ im lặng gặt đầu, thoăn thoắt gấp hết thịt trên đĩa vào bát tôi.

Khi thấy mẹ chỉ ăn mỗi cơm không, tôi ngây thơ hỏi mẹ có đói không và đáp lại, mẹ cười hiền xoa đầu tôi: "Chỉ cần con no là mẹ cũng no lắm rồi". Khoảnh khắc ấy, tôi vẫn chưa thể hiểu được những điều tốt lành, những thứ tuyệt vời nhất mà mẹ luôn đem tới cho tôi. Tôi ngốc thật đó, các bạn ạ!

Có một dạo, lũ trẻ trong xóm thi nhau kể về mẹ của mình. Chúng nó cứ tấmtắc khen, nào là "mẹ tớ đẹp nhất", "mẹ tớ xinh nhất", "mẹ tớ đảm đang nhất". Cá nhân, tôi chẳng thấy mẹ tôi giống với những bà mẹ "đẳng cấp" mà mấy đứa trẻ kể, phải, mẹ không hề xinh đẹp. Trên gương mặt xanh xao của mẹ tôi, nổi bật đôi mắt sáng long lanh luôn ánh lên niềm vui, sống mũi cao song luôn ửng đỏ vì cái rét, đôi môi manh mãnh nụ cười tươi rói.

Mẹ tôi cười đẹp lắm và ẩn chứa bên trong nụ cười của mẹ là những ý nghĩa sâu sắc: nụ cười động viên mỗi khi tôi gặp chuyện buồn, nụ cười hạnh phúc mỗi khi tôi vui đùa cùng bạn bè, nụ cười hài lòng mỗi khi tôi thu nạp được kiến thức tốt. Tôi yêu những nụ cười đấy lắm, yêu lắm. Mẹ ơi, mẹ hãy cười nhiều vào nhé, cười để xóa tan lam lũ cuộc đời, mẹ nhé!

Thời tiết chuyển mùa, đông cũng qua dần, nhường chỗ cho mùa xuân tươi tắn mang theo những lộc non mơn mớn, những đóa hoa sắc sỡ sắc màu. Trời xanh cao thế này, gió dịu êm thế này, đáng ra tôi phải ra ngoài chơi chứ không phải nằm liệt giường vì ốm. Sốt cao tới ba chín độ, chân tay bủn rủn không cử động được, tôi sợ tới phát khóc, sợ rằng sẽ không thể học thêm bao thứ mới lạ, sợ rằng sẽ phải xa bạn bè, sợ rằng không được ăn cơm mẹ nấu, không sống được nữa.

Giọt nước mắt lấp lánh rơi xuống, tôi bịt miệng gào to. Mẹ tôi ngồi bên cạnh, khước mắt cũng li ti hạt lệ. Bàn tay ấm áp của mẹ nắm chặt bàn tay be bé của tôi, cầu nguyện cho mọi chuyện sẽ trôi qua để tôi lấy lại sức khỏe. Suốt

mấy đêm ròng, mẹ thức trắng chườm đá, lau người, săn sóc cho tôi. Công sức của mẹ đã được đền đáp, tôi đã khỏi bệnh rồi.

Có lần, tôi chiêm bao thấy ma. Cứ mỗi khi chiếc màn đen sì của thế giới này được buông xuống, tôi tưởng như có rất nhiều âm hồn giện dữ vây quanh mình và mỗi khi tôi nhắm mắt, chúng lại cố gắng bắt tôi đi. Thấy vậy, mẹ rủ tôi ngủ cùng mẹ. Được nằm trong vòng tay ấm áp, dịu dàng vỗ về ấy, tôi an tâm hơn mà chợp mắt thiếp ngủ. Một đêm, tôi giật mình tỉnh giấc, nhìn mẹ kiệt sức đuổi người bên cạnh mà lòng cảm thấy xót xa.

Mẹ đáng thương quá! Bấy lâu nay, mẹ đã phải đảm nhiệm hai vai trò, vừa là mái nhà che chắn, vừa là tấm chăn ôm ấp, vỗ về đứa con. Hôn nhẹ lên trán mẹ, tôi khẳng định chắc nịch: "Mẹ ơi, mẹ yên tâm nhé, con sẽ đỡ dần mẹ mọi việc".

Hôm đó, tôi đi mua đồ cho mẹ. Nặng nề nài nỉ mãi mới được, tôi hân hoan nháy chân sáo trên đường đến chợ. Con đường như mở rộng ra trước mắt tôi, cây cối như đưa lối tôi đến với cổng chợ. Chợ Đồn Hà đông đúc lắm, nhiều lúc tưởng chừng như lạc vào trong ổ kiến. Từng gian hàng nhỏ được trang trí bởi mấy cái lồng đèn sang sáng trông đến ngộ. Tôi cầm tờ danh sách trong tay, ngó nghiêng tìm quầy bán hàng cần mua.

Phải mất một lúc lâu, tôi mới thích nghi được việc mua bán nhập nhằng này, mới làm quen được với tiền thừa, tiền trả lại. Sau khi đã kiểm tra lại hết đồ, tôi sung sướng chạy nhanh về nhà, thích chí nghĩ tới cảnh mẹ khen ngợi tôi. Ngã ba, ngã tư, ngõ lớn, ngõ nhỏ.

A! Nhà tôi bên đường rồi! Người mẹ yêu dấu của tôi đang đợi trước cổng, đôi mắt long lanh khi nghe tiếng tôi gọi. Tôi băng qua đường và thật không ngờ, vun vút một chiếc xe tải từ trên dốc phi xuống. Rầm! Mắt tôi mờ dần đi, vạn vật xung quanh bỗng trắng xóa, chỉ đỏ tươi, một dòng máu chảy như suối từ người mẹ tôi. Tôi chỉ kịp thét lên tiếng mẹ, sau đó ngất xỉu không hay biết

gì nữa.

Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi tôi. Tôi choàng tỉnh và thấy mình đang nằm trong phòng cấp cứu. Người nằm ngay cạnh không ai khác chính là mẹ tôi. Mẹ nằm bất động, chẳng nói năng mà cũng chẳng mở mắt.

Tôi vội xô ra người mẹ, lay lay, gọi to, làm mọi cách để mẹ tỉnh giấc. Nhịp tim trên máy bắt đầu chậm dần, ít dần và cuối cùng chỉ là một tiếng "bíp" dài đầy cay đắng. Tôi khóc, khóc to lắm. Từng dòng kí ức cứ đi theo nước mắt mà tuôn trào. Hơi ấm từ bàn tay của mẹ, giờ đây chỉ còn là cảm giác lạnh ngắt, hơi thở gấp gáp của mẹ, giờ đây chỉ là hư vô. Nhưng đau đớn làm sao, trên đôi môi của mẹ vẫn nở một nụ cười yêu thương, một nụ cười như khích lệ tôi. Dáng hình mẹ hiện ra, vuốt ve mái tóc tôi và nói rằng: "Con phải sống thật tốt nhé, cho cả phần mẹ nữa". Tôi giơ tay ôm lấy dáng hình ấy, tất cả như tan ra trong lồng ngực tôi, chói sáng nơi trái tim đập liên hồi.

Mẹ ơi, giờ đây con đã sống tốt hơn rồi. Con được một người họ hàng xa nhận nuôi, được cấp sách tới trường, được học hành cùng thầy cô, bè bạn. Cũng như lời một nhà thơ đã nói: "Con dù lớn vẫn là con của mẹ, đi suốt đời, lòng mẹ vẫn theo con", cho dù mẹ có từ giã cuộc đời này đi nữa, thì tấm lòng và cảm xúc của mẹ sẽ mãi không phai mờ. Linh hồn mẹ sẽ luôn dõi theo con với lòng tự hào cùng sự yêu mến vô bờ bến.

Mẹ ơi, hãy để con nói một lời chót với mẹ: "Con yêu mẹ nhiều lắm".

Hoàng Linh Chi - 7A4 THCS Nguyễn Tri Phương - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gửi Mẹ

Mẹ của con ơi, mẹ vẫn đang vui bên đất khách chứ? Con vẫn nhớ cái ráng chiều nhuộm vàng những tòa tháp cổ kính, phủ trơn lên mái tóc đen óng của mẹ trong bức ảnh mẹ gửi ba ngày trước. "Edinburgh - Scotland. Đây là nơi Harry Potter ra đời đấy".

Mẹ đã nhắn như thế, như mọi lần, mẹ luôn nỗ lực lồng ghép tri thức trong những mẫu đối thoại giữa chúng ta. Trong hộp thoại dày đặc những bài chia sẻ về triết lý sống, về cách làm người, những kiến thức và những câu danh ngôn nổi tiếng, mẹ muốn con đọc, ghi nhớ và áp dụng chúng thật triệt để. Nhưng dường như chúng đang cắt dần những mắt xích nối hai mẹ con mình với nhau.

Con đã quên, tự bao giờ những cuộc nói chuyện giữa mẹ con mình lại chỉ quay quanh những triết lý, điểm số, thứ hạng và thành tích của con. Những điểm mười tô vẽ nụ cười của mẹ, những điểm tám, chín lại in hằn lên ấn đường của mẹ vẻ gì đó như thất vọng và tức tối. Tự bao giờ con chán ghét những cuộc đàm thoại như thế, tự bao giờ chán ghét việc đua tranh điểm số, chán ghét trở thành một đứa con ngoan.

Mẹ ạ, con muốn nói với mẹ biết bao, rằng những điểm tám, điểm chín khiến mẹ không hài lòng, nó còn khiến con khổ sở gấp vạn. Con muốn nói với mẹ, rằng những lần nhận điểm, văng vẳng bên tai con là tiếng thở dài, và khi con bắt đầu tự làm tổn thương bản thân, đó không có nghĩa là con thích thể hiện, không có nghĩa là nổi loạn hay hư hỏng. Chỉ là theo cách này hay cách kia, những vết rạch trên tay đắp thuốc cho trái tim và trí não đang rướm

máu.

Con đã quên, tự bao giờ mẹ không còn nhìn con nữa. Công việc xoay vần mẹ, cái gánh nặng của một người con dâu trong gia đình và một người lãnh đạo nơi thương trường khốc liệt, đã đẩy mẹ xa khỏi con. Những cuộc trò chuyện tắt dần khi con cố gắng trong vô vọng để bắt được một ánh nhìn hay câu trả lời từ mẹ, tất cả những gì còn lại là những câu khuyên răn dạy bảo rập khuôn vốn đã mất dần tác dụng, vì mẹ thậm chí chẳng còn hiểu nổi con nữa rồi. Hơn một lần mẹ oán trách sao con không gần mẹ, không yêu thương mẹ, mẹ không hiểu con. Thật ra, tất cả chỉ là vì bản thân mẹ cũng đã quên mất những điều nhỏ nhất, như con thích cái gì, yêu ghét ai hay muốn trở thành người ra sao.

Và thế là con ru mình trong giấc mộng của những ngày thơ bé, kiếm tìm người mẹ của những năm tháng yêu thương.

Con còn nhớ, khoảng thời gian khi mình còn là đứa trẻ yếu ớt, quanh năm suốt tháng làm bạn với bác sĩ, y tá, kim tiêm và ống truyền. Ở nơi ấy, nơi được bao phủ một màu xám ảm đạm, ngày nối ngày bằng những mũi tiêm chắp vá trên đôi tay lốm đốm sẹo mờ của con, bằng những tiếng rên đứt quãng tắc nghẹn cổ họng, những lần đau quặn đến ứa nước mắt mà chỉ biết co quắp trên giường, thu mình chối bỏ mọi sự xảy đến bên ngoài, chối bỏ cả tương lai mịt mờ có thể dính chặt lấy mùi thuốc sát trùng và thêm hàng trăm mũi tiêm nữa. Những sớm chiều nắng mưa luân chuyển nơi lan can ọp ẹp dần dà rút đi sinh lực của con, rút đi nghị lực cùng với sự kiên nhẫn của con. Con, trong phần nghìn giây nào đó, thực sự đã nghĩ mình sẽ chết rục nơi bệnh viện hiu quạnh ấy.

Thật vậy, nếu lâu thật lâu những năm về trước, Chúa không gửi con đến với mẹ, con tự hỏi liệu mình có thể trụ được đến ngày hôm nay, chỉ bằng thuốc thang và phẫu thuật. Hẳn là không rồi, bởi chính mẹ mới là thần dược vực con dậy trong những ngày tăm tối ấy.

Con vẫn nhớ chiều chiều mẹ xuất hiện nơi cửa vào, trên tay là hộp cháo sườn đã hơi nguội vì đường dài và trên trán mẹ vẫn lấm tấm mồ hôi. Mặc dù biết quán cháo sườn đó ngược đường từ công ty đến bệnh viện, mẹ vẫn tất tả đi mua, chỉ để con dịu đi chút nỗi buồn chán cô đơn, để thắp lên một nụ cười nào đó vốn đã tắt lịm trong bệnh viện vắng tiếng cười. Rồi mẹ lại bón cho con ăn, mặc kệ việc con đỏ mặt ngượng nghịu nói rằng mình có thể tự làm được, vẫn cười đùa và kể những câu chuyện lật vật trong ngày, cốt để gây cười cho con và đưa con vào giấc ngủ theo cách êm đềm nhất có thể, ngăn những cơn đau gõ cửa đến tìm con.

Hoặc có những khi chúng ta thức khuya thật khuya, cùng nằm bên nhau trên chiếc giường ọp ẹp, mắt hướng ra vầng trăng tròn đang in lên tấm ga trải giường màu bàng bạc lấp lánh. Có đôi khi mẹ hát cho con nghe, ôm con vào lòng và vỗ về như những ngày còn thơ bé; lại có khi mẹ tiếp tục kể chuyện, về ngày xưa khi chính mẹ còn là một đứa trẻ, hay khoảng thời gian con mới tập nói, tập đi. Một, hai, ba viên kẹo ngọt ngào đưa con vào giấc ngủ, có đôi khi mẹ dạy con tết tóc, có đôi khi mẹ gửi lời hỏi thăm từ những người họ hàng, giảng viên hay bạn bè của con.

Để mỗi sớm mai nắng vàng gõ nhẹ lên ô cửa kính, con tỉnh dậy và mẹ đã đi tự bao giờ. Nhưng con không buồn đâu, mẹ ơi, vì con sẽ lại chờ đến hoàng hôn khi được gặp lại mẹ, và chờ đến ngày con có thể cùng mẹ bước đi dưới bóng cây bàng rợp nắng. Bởi vì con sẽ khỏe lại sớm thôi, mẹ ơi, chúng ta hãy đừng mất niềm tin nhé.

Đến bây giờ con đã khỏe, nhưng mẹ à, sao con vẫn thấy đau đến thế? Đau cho cái áp lực đè nặng lên người, rằng phải giỏi hơn, giỏi hơn và giỏi hơn nữa. Đau cho những tiếng thở dài, những ánh mắt không dừng lại nơi con và những công việc vất vả, bận rộn đã nối dài khoảng cách hai mẹ con mình.

Mẹ vẫn là mẹ, vẫn là người phụ nữ xinh đẹp và thành đạt, mái tóc màu

đen cắt ngắn với nụ cười tươi tắn trên môi, là nụ cười con hằng tìm kiếm trong những tháng ngày nó trốn mất bởi sự vất vả và mệt mỏi in hằn lên khuôn mặt mẹ. Và khi mẹ đứng dưới ánh nắng vàng ươm như mật ngọt, trông mẹ thật nhỏ bé làm sao, khiến con muốn ôm chặt vào lòng và nhận ra tự bao giờ mình đã cao hơn mẹ, đã có thể che chở và ôm trọn lấy người phụ nữ đã dành cả thanh xuân nuôi dưỡng mình khôn lớn. Nhưng rồi con nhận ra những cử chỉ ấy nay thật khó để thực hiện, con nhận ra cả con cũng đã không còn đủ dũng cảm để nói lên những điều mình ấp ủ được nữa.

Vậy nên con viết thư này, đến mẹ. Con biết ơn mẹ vô ngần khi đã đưa con đến cuộc đời này, nuôi con lớn khôn, dắt con đi đến những miền đất hứa và dạy cho con bao điều con chưa từng được học. Cảm ơn mẹ đã kiên cường đi qua những tháng năm nhọc nhằn vất vả, khi con ốm đau, khi con bệnh tật và cả những khi con mặc cảm với chính bản thân mình. Và con ước ao, một điều thật nhỏ nhoi thôi, rằng đi cùng với những năm tháng khỏe mạnh và đẹp tươi rạng rỡ của mẹ, hãy nhìn con nhiều hơn một chút, lắng nghe con nhiều hơn một chút. Có lẽ đến lúc đó mẹ sẽ nhận ra, rằng con gái mẹ, thực sự đã trưởng thành hơn nhiều lắm.

Hoàng Linh Chi - 7A4 THCS Nguyễn Tri Phương - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nước Biển Mênh Mông Không Đong Đầy Tình Mẹ

Đúng vậy, tình mẹ bao la không kể xiết. Mỗi khi nghe câu ca dao này, tôi lại nhớ đến mẹ, yêu thương mẹ nhiều hơn... người đã nuôi tôi khôn lớn từng ngày, luôn dành cho tôi một tình yêu vô bờ bến.

Mẹ tôi tuy đã ngoài ba mươi nhưng vẫn còn trẻ trung và xinh đẹp lắm. Ai cũng nói mẹ là người biết cách ăn mặc. Mẹ có hình dáng mảnh mai, thon thả. Mái tóc đen mượt, dài ngang lưng, nhưng luôn được mẹ búi lên gọn gàng. Đôi mắt mẹ đen láy, tròn xoe, luôn nhìn tôi với ánh mắt trù mẫn, thân thương.

Khuôn mặt mẹ có hình trái xoan với làn da trắng mịn, hồng hào. Mẹ có chiếc mũi xinh xắn, trông thật thanh tú. Mẹ luôn nở nụ cười tươi tắn trên môi, để lộ chiếc răng khểnh trắng tinh. Khi cười, trông mẹ xinh đẹp như đóa hoa hồng trong nắng mai.

Tôi yêu nhất đôi bàn tay mẹ, đôi bàn tay gầy gò, đã tần tảo nuôi hai chị em tôi khôn lớn, đôi bàn tay một nắng hai sương đã lo lắng cho tổ ấm của chúng tôi. Vì mẹ làm nghề may, mẹ thường xuyên phải đứng cắt vải, tôi thương mẹ lắm! Mẹ phải dậy tự sáng sớm mua đồ ăn sáng cho hai chị em tôi, rồi tắt bếp chuẩn bị đưa chị em tôi đến trường, sau đó mẹ mới đến chỗ làm.

Mỗi ngày, công việc của mẹ thật vất vả, bận rộn. Mẹ về nhà lúc phố đã lên đèn, rồi lại tiếp tục lo bữa tối cho gia đình. Ăn cơm xong tôi giúp mẹ rửa bát, em tôi quét nhà, lúc này, mẹ tôi mới có thời gian nghỉ ngơi. Có lúc, đã hơn một giờ đêm, tôi thấy đèn trong phòng khách vẫn sáng, tôi nghĩ mẹ quên

tắt đèn nên dậy tắt. Thì ra mẹ vẫn chưa ngủ, mẹ hứa cho chị em tôi cuối tuần đi chơi, nên mẹ đã làm việc bù cho ngày đi chơi đó, tôi càng thương mẹ hơn nữa!

Mẹ là người mạnh mẽ và quyết đoán, luôn giữ lời hứa, chịu trách nhiệm với việc làm của mình để làm gương cho con cái. Mẹ rất nghiêm khắc trong việc dạy dỗ con. Tôi nhớ có lần tôi bị điểm kém, vì không muốn bị mẹ phát hiện, tôi đã xé bài kiểm tra đó và giấu dưới ngăn bàn. "Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra", khi dọn nhà, mẹ đã phát hiện ra, và đương nhiên tôi bị quở trách. Mẹ gọi tôi lại và căn dặn: "Nếu như con nói dối mẹ một lần thì sẽ có hai lần..."

Điểm kém không phải là vấn đề, mà nó thể hiện sự trung thực. Con hãy biết nhìn nhận lỗi của mình, biết nhận lỗi, biết sửa sai. Bài kiểm tra này, nếu con cố gắng học hành thì sẽ có được kết quả tốt hơn, còn lương tâm của con, dù chỉ một lần nói dối sẽ không thể lấy được sự tin tưởng của người khác". Sau khi nghe mẹ nói, tôi đã rất hối hận và từ đó tôi luôn thành thật trước tất cả mọi việc.

Mẹ dạy tôi rất nhiều điều hay lẽ phải trong cuộc sống: tôi đã biết cách quan tâm lo lắng cho người khác chứ không chỉ sống vì lợi ích bản thân, tôi đã học cách đồng cảm cho những mảnh đời bất hạnh hơn mình, tôi biết cách trung thực và giữ lời hứa. Tất cả những điều này, tôi đều được học từ mẹ tôi - người mẹ tần tảo là tấm gương để tôi học hỏi.

Có lẽ tôi không bao giờ quên được chuyện này, lúc đó tôi mới năm tuổi, tôi rất thích kẹo mút, tôi đã xin tiền mẹ nhưng mẹ không cho, ngày hôm ấy, tôi thấy trong túi mẹ rơi ra tờ 10 nghìn đồng, chợt nghĩ đến những cây kẹo mút xanh đỏ, tôi đã lấy tờ tiền đó và chạy ngay ra cửa hàng tạp hóa mua rất nhiều kẹo. Đến chiều về, tôi thấy mẹ đang tìm cái gì đó, mẹ hỏi tôi có thấy tờ tiền 10 nghìn của mẹ đâu không, tôi rất lo sợ, chỉ biết lắc đầu.

Đến tối muộn, tôi bồn chồn không ngủ được, tôi thấy mẹ vẫn chưa ngủ, lúc ấy tôi đã thú nhận tất cả. Mẹ không hề la mắng hay trách móc tôi, trái lại mẹ còn nhìn tôi bằng ánh mắt trù mến. Mẹ thực sự không giận tôi? Đúng vậy, mẹ vui vì thấy tôi đã biết dừng cảm nhận lỗi. Thực sự mẹ đã biết khi tôi lắc đầu chạy vào phòng, có lẽ mẹ muốn chính miệng tôi nói ra.

Mẹ là người giản dị, tỉ mỉ chăm sóc chúng tôi, mẹ muốn tất cả mọi thứ đến với chúng tôi thật hoàn hảo, mẹ không muốn chị em tôi thua kém ai, mẹ làm tất cả vì gia đình tôi. Mẹ vẫn luôn dành thời gian cho chị em tôi. Dù mẹ rất chiều chuộng chị em tôi, nhưng chỉ là trong giới hạn có thể, không hứa nếu biết mình không làm được.

Trên đời, mẹ ghét nhất là hứa suông và sự giả dối. Khi tôi nói dối, mẹ sẽ khóc< tôi không muốn nhìn mẹ như vậy, tôi muốn mình thật hoàn hảo, tôi muốn mẹ tự hào về tôi. Mẹ luôn chờ đợi điều gì đó, vì vậy mẹ không bao giờ so sánh tôi với đứa trẻ khác. Vào ngày sinh nhật của mẹ, tôi muốn gửi cho mẹ một món quà, nhưng bưu điện đã từ chối, vì nó quá lớn, đó chính là tình cảm của tôi dành cho mẹ. Sâu thẳm lòng tôi, tôi rất muốn ôm chầm lấy mẹ và nói: "Mẹ ơi! Con yêu mẹ!".

Ai còn mẹ xin đừng làm mẹ khóc

Đừng để buồn lên mắt mẹ nghe không

Mẹ sẽ mãi là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Cho dù chuyện gì xảy ra, tình cảm này vẫn không thay đổi. Mẹ yêu! Cảm ơn mẹ đã sinh ra con, cho con cảm nhận tình cảm thiêng liêng này!

Lê Khánh Thư - 9S1 THCS Nguyễn Siêu - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chưa Bao Giờ Mẹ Kể

Ba phút... Hai phút... Một phút... Đã bốn giờ rồi!

Đi đâu đấy hả? Quay lại, vào bàn học ngay! - Giọng mẹ vang lên làm tôi giật thót mình.

Mẹ, bốn giờ chiều rồi mà! Cho con giải trí một lát thôi. - Giọng tôi chứa đựng biết bao cảm xúc chán nản xen lẫn cả buồn bực.

Mới bốn giờ! Đang còn sớm như vậy, con tính định đi đâu? Lại chơi bởi nữa chứ gì! Giờ này thì "con nhà người ta" đang học hành chăm chỉ, quên giờ quên giấc, còn con thì sao? Thôi, vào học ngay!

Tôi thất thểu lê từng bước, từng bước vào phòng. Lại "con nhà người ta"! Mẹ tôi lúc nào cũng vậy. Cứ đụng một tí là lại đem con người ta ra để so sánh với tôi. Mà tôi cũng có phải thuộc dạng kém cỏi gì đâu chứ! Sáng nào thức dậy, tôi cũng phải giặt nguyên một chậu quần áo, quét nhà rồi sau đó mới học bài. Một tuần, nếu không tính thời gian học trên trường thì tôi cũng đi học thêm ở nhà thầy cô, học tăng ca,... chưa kể tôi còn phải tham gia các hoạt động khác trên lớp nữa. Tôi như vậy mà mẹ vẫn còn chưa hài lòng, cứ suốt ngày kể với tôi rằng "con nhà người ta" thế này, "con nhà người ta" thế kia... Điều đó cứ lặp đi lặp lại đến N lần trong một ngày khiến tôi ghét cái đứa "con nhà người ta" kia một cách kinh khủng!

*

Mẹ ơi, con được thầy khen vẽ đẹp đấy! Mẹ muốn xem tranh vẽ của con

không? Mười điểm liền đấy nhé! - Tôi hớn hở để bức tranh sau lưng.

- Có chuyện mười điểm vẽ thôi mà con cũng khoe à! Người ta bằng con là huy chương vàng Toán học, huy chương vàng Văn học treo đầy nhà rồi đấy. Thôi, mẹ không muốn xem đâu. Tốn thời gian lắm!

Lời nói đó của mẹ làm tôi cảm thấy hụt hẫng vô cùng. Sao mẹ có thể nói như vậy được chứ! Tôi xụ mặt xuống và bước vào phòng viết nhật kí. Nói là viết nhật kí nhưng chỉ có những chuyện buồn tôi mới viết vào đây, chuyện vui thì thực sự rất ít. Đúng! Hôm nay là một ngày rất buồn. Bao nhiêu chuyện căng thẳng ở trên lớp, về nhà lại nghe tiếp câu nói của mẹ nữa khiến tôi chỉ muốn khóc.

Có mỗi bức tranh này là cứu vớt nỗi buồn của tôi. Bức tranh đấy tôi vẽ mẹ và cũng là bức tranh đầu tiên tôi đạt điểm cao. Mẹ chẳng hiểu tôi gì cả! Nghĩ vậy, cảm xúc trong tôi lại bùng lên và không hiểu sao tôi xé rách luôn cả bức tranh đấy. Sao mẹ lại không hiểu tôi nhỉ? Tôi bỗng ước giá như mẹ trở thành "mẹ nhà người ta", lúc nào cũng quan tâm tôi, hiểu tôi thực sự muốn gì thì tốt biết mấy. Khi đó, tôi sẽ yêu mẹ nhiều hơn, sẽ có nhiều động lực hơn để dám đứng ra đối mặt với những khó khăn thử thách của chính mình. Nhưng ước mơ cũng chỉ là ước mơ!

Làm sao tôi có thể thay đổi được mẹ khi mỗi lần định chia sẻ nỗi lòng là mẹ lại bảo tôi đang viện cớ cho cái "nhác" của mình cơ chứ! Tôi vẫn nhớ ngày còn nhỏ, khi nào mẹ cũng âu yếm tôi, kể chuyện cho tôi nghe. Vậy mà bây giờ tôi có cảm giác mẹ như trở thành một người khác vậy! Mẹ lúc nào cũng ép tôi phải theo ý mẹ vì mẹ cho rằng tôi chẳng bao giờ có quyết định đứng đắn.

- Cậu ơi! Tớ buồn lắm rồi! Tớ muốn "đi bụi" quá! - Tôi than thở với nhỏ bạn thân.

- Ờ, tớ cũng vậy! Mẹ tớ lúc nào cũng ép tớ phải theo ý của mẹ, mẹ bảo đây là tốt cho tớ, là vì tương lai của tớ. Nhưng cậu ơi, nếu tốt cho tớ thì tớ phải vui chứ! Sao tớ buồn quá vậy! Tớ muốn thi Văn mà mẹ cứ ép tớ phải thi Toán. Tớ lại chẳng thích học Toán tí nào. Buồn thật!

- Mẹ chúng mình càng ngày càng lạ ấỵ nhỉ!

- Ủ! Tớ cũng cảm thấy vậy đó!

Chiều buông, cả hai đứa vẫn chỉ ngồi than thở với nhau mà chẳng tìm được một cách giải quyết nào hay ho cả. Nhưng ít nhất, có lẽ cả hai chúng tôi cũng cảm thấy bớt được phần nào nỗi buồn

*

Sáng chủ nhật, một buổi sáng kinh khủng khi tôi phát hiện ra cuốn sổ nhật kí "không cánh mà bay". Rõ ràng là tôi có cất rất cẩn thận ở trong tủ rồi mà!

- Mẹ ơi! Mẹ có thấy cuốn sổ nhỏ nhỏ, màu hồng của con ở đâu không?

- Con đang nói đến cuốn này hả? Nếu đúng vậy thì mẹ cũng định gọi con xuống nói chuyện đây! Sao con có thể bỏ thời gian để viết những điều nhảm nhí này vậy? - Giọng mẹ gắt lên, ném cuốn nhật kí của tôi xuống đất.

- Mẹ! Mẹ đọc nhật kí của con sao? - Tôi bỗng ứa nước mắt. - Con ghét mẹ!

Tôi chạy ra khỏi nhà mặc cho mẹ quát mắng. Bao nhiêu uất ức bấy lâu dồn nén như vỡ tung ra. Sao mẹ có thể làm vậy với tôi chứ!

- Cậu làm sao vậy?

- Lần này tớ "đi bụi" thật luôn đấy. Tớ không muốn quay về nhà nữa đâu!
- Tôi nói trong tiếng nấc, rồi bỗng bật khóc.

Nước mắt cứ thế chảy giàn giụa không thể nào kìm nổi. Khi tôi dừng khóc, trời cũng đã gần trưa.

- Hai đứa hôm nay sao buồn thế? - Chị Hương hỏi.

Chị Hương là một người bán nước trong công viên, là người mà chúng tôi rất quý mến. Và vì thế, cả hai đứa đều kể cho chị nghe.

- Vậy các em chắc chắn là đã hiểu mẹ chưa?

- Mẹ tội em là vậy đó chị! Lúc nào cũng vậy hết! - Nhỏ bạn thân nói.

- Vậy các em chưa hiểu rồi! Mẹ các em làm vậy cũng chỉ vì các em mà thôi. Các em đã bao giờ nghĩ, các em đi học nhiều vậy, tiền bố mẹ làm ra để chi tiêu trong cuộc sống hàng ngày, còn không là đổ vào tiền ăn học các em hết không! Chị không có mẹ, chị cũng muốn được nghe lời mẹ mắng như các em lắm chứ. Mẹ mắng có nghĩa là mẹ lo lắng, quan tâm mình, nhưng có lẽ rằng sự quan tâm của họ chưa hợp lý! Nếu các em cứ phản ứng như vậy thì ba mẹ các em càng trở nên như thế mà thôi!

Tất cả đều lặng im không nói gì. Xế chiều, tôi lững thững bước về nhà trong tâm trạng cực kì lo lắng. Rón rén mở cửa và bước vào phòng, tôi ngạc nhiên khi thấy bức tranh về mẹ ở thùng rác hôm nào nay được dán lại rất cẩn thận, ở đó còn có ghi dòng chữ: "Mẹ luôn tự hào về con gái!"

- Mẹ... - Giọng tôi bỗng run lên lo lắng khi thấy mẹ đứng đằng sau.

- Mẹ xin lỗi! Con đã ăn cơm chưa? Chắc là con đói rồi nhỉ!

Tôi òa khóc. Mẹ cũng ôm, ghì chặt lấy tôi.

- Lúc sáng mẹ cái Nhi có gọi cho mẹ bảo con đang ở đây. Ủ, có lẽ mẹ sai rồi! Mẹ quản con nghiêm khắc như vậy cũng chỉ vì mẹ sợ mà thôi. Mẹ sợ con

theo bạn bè không chịu học, sợ con đua đòi, hư hỏng... Nhưng mẹ sai rồi, có lẽ điều đó chỉ kéo dài khoảng cách giữa hai mẹ con ta mà thôi!

Và bây giờ, cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra, mẹ đã yêu thương tôi rất nhiều nhưng tình yêu ấy lại là sự âm thầm. Tôi càng lớn, tình yêu thương ấy cũng được nhân lên gấp bội nhưng cũng đồng nghĩa với việc nó sẽ được giấu kín hơn bởi vì có một nỗi lo lắng to lớn đang ẩn nấp trong lòng mẹ - Đó là tôi.

"Mẹ à, mẹ đừng quá lo lắng cho con nữa nhé! Từ nay con sẽ ở bên mẹ nhiều hơn và hai mẹ con mình hãy cùng làm bạn, mẹ nha!"

Lê Phương Hoa - 9A

THCS Thị trấn Quán Lào - Yên Định - Thanh Hóa

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiếng Cười Của Con - Tình Thương Của Mẹ - Hãy Lắng Nghe Con

Gửi mẹ của con!

11 giờ đêm, 11 tiếng chuông đồng hồ đã điểm, màn đêm đã buông xuống thành phố, ấy vậy mà những giọt mưa vẫn không ngừng rơi. Chắc ngày mai, trời sẽ hơi lạnh đấy mẹ ạ. Con mới ngỡ ngàng nhận ra, mùa thu đã đến rồi "Hà Nội đi một bước dài chuyển mùa.

Trời không nắng nên ta không có bóng. Dưới chân không có nước nên ta chẳng thể soi mình". Mùa thu Hà Nội có lẽ là mùa đẹp nhất, không thể thay thế bằng không gian nào khác. "Trong lòng Hà Nội, ta đang chìm trong sương, thở trong sương với cái nét buồn phảng phất ấy.

Hà Nội khi đó không mang vẻ trẻ trung, năng động của một đất nước đang trên đà phát triển, cả không gian như tĩnh lại, lắng nghe âm thanh của những giọt nước long lanh, của tiếng lá "xào xạc", lắng nghe bước chân "nàng thu" yếu điệu đang từ từ bước tới. "Mùa thu là cái gì xa xôi, cái gì kín đáo, thanh tao, bình dị và xa xôi mênh mang. Nên thu bao giờ cũng xưa, ta thấy như thuở xưa mà về; và ta cũng thấy như rất thông thả, bình yên, thu ở trên trời mà xuống".

Mẹ đã ngủ rồi phải không nhưng con vẫn thức mẹ ạ. Đã lâu lắm rồi con mới có thời gian để có thể ngồi viết mấy dòng này gửi mẹ. Những lời này chưa bao giờ con nói với mẹ. Phải chăng con ngại hay chỉ đủ can đảm viết lên giấy mà không dám nói thành lời? "Mẹ là ai?".

Thật khó để trả lời bởi lẽ câu trả lời là vô tận. Có thể, "Mẹ là người đàn bà sinh ra con". Liệu có phải chỉ có thế không mẹ nhỉ? Mẹ thiêng liêng, cao cả và "vĩ đại" lắm, "ý nghĩa về mẹ vượt thoát ra khỏi mọi tầm kích của ngôn ngữ, vượt ra ngoài mọi giới hạn của không gian và thời gian".

Mẹ là tình yêu, tình thương, là sự hy sinh, là lời ru ngọt ngào, là vòng tay ấm áp, là mái nhà chở che luôn chờ đàn con trở về. Con đã là người hạnh phúc khi có mẹ ở bên, đồng hành cùng con trên mỗi bước đi cuộc đời, để con biết rằng luôn có một bờ vai để con có thể dựa vào bất cứ lúc nào, luôn có những lời động viên khi con nhớ bước trên đường đời. Con cảm ơn mẹ nhiều lắm!

Hôm trước con xem được một đoạn clip về mẹ và con gái từ khi còn chập chững những bước đi đầu đời, tới khi đã là một người mẹ. Ngày xưa ấy, < con chẳng thể nhớ hết được. Đó là cái tuổi hồn nhiên, trong sáng, còn mẹ là người bạn đầu tiên của con.

"Người bạn lớn" luôn cùng con dậy mỗi buổi sớm, lắng nghe những câu chuyện trên trời dưới biển mỗi chiều đi học về, trả lời những câu hỏi mà đến mẹ cũng chẳng biết đáp án. Mẹ vẫn kể ngày xưa con "dính" lấy mẹ lắm, con chỉ muốn mẹ bón cho ăn, mẹ ru ngủ,< Khi con ốm, một tay mẹ lo lắng, chăm sóc. Nhưng con lại chẳng thể nhớ lời ru của mẹ thế nào, con chỉ nhớ mỗi đêm mùa hạ trời mưa rả rích, mẹ ru em gái nhỏ của con vào giấc ngủ. Lời ru ấy ấm áp lắm, đôi khi con chợt tỉnh giấc rồi cứ nằm nghe mãi<

"Con cò mày đi ăn đêm

Đậu phải canh mềm lộn cổ xuống ao

Ông ơi! Ông vớt tôi nao

Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng... "

Từng lời cứ ngân dài, đưa con chìm dần vào giấc ngủ. Đã lâu lắm rồi, con nhớ lời ru của mẹ, nó sẽ là một kỉ niệm đẹp trong kí ức tuổi thơ không thể xóa nhòa. Thời gian cứ thế dần trôi như chỉ là một giấc mơ đẹp, từ đứa bé chập chững bước đi trong vòng tay mẹ, giờ con đã là cô học sinh lớp 9. Con đang trải qua cái tuổi mà người ta vẫn bảo là "dở dở ương ương".

Những lần tâm sự cũng ít dần rồi hết hẳn, cãi mẹ nhiều hơn, làm mẹ buồn cũng nhiều hơn, chẳng bao giờ con nói cho mẹ cảm xúc của con. Con không muốn đi chơi với bố mẹ, chỉ thích ở nhà, làm bạn với máy tính, điện thoại, sách truyện, âm nhạc. Con thích nói chuyện với bạn bè con hơn là nói với mẹ. Nhưng đôi khi con cũng cảm thấy cô đơn. Nỗi cô đơn ấy một mình con giữ, một mình con biết. Con không muốn chia sẻ những câu chuyện ấy với ai. Mẹ thì con ngại, bạn bè thì con không đủ tin tưởng.

Những người bạn con trân trọng cứ bước hờ hững qua như gió mùa thu, yêu lắm, quý lắm nhưng đi cũng nhanh lắm. Những câu chuyện con chất chứa mãi chỉ có mình con biết, mình con tự kể cho chính mình. Nhiều khi con loay hoay khi mọi chuyện ập đến, con không biết xử lí ra sao. Con thích ngẩng nhìn phố phường chìm vào màn đêm, những ánh đèn lung linh được thắp lên, thời gian cứ trôi, dòng người cứ đi, dường như chỉ có mình con đứng lại với những câu chuyện còn dang dở. Liệu có phải con đang cố tỏ ra mình là người mạnh mẽ? Con chẳng thể hiểu vì sao con không muốn chia sẻ với mẹ, cứ thế chính con cũng đang thấy rằng con đang dần rời xa vòng tay của mẹ, tự bước đi trên đôi chân của mình, liệu con đã trưởng thành? Có lẽ chưa đâu mẹ nhỉ?

Về sau con sẽ trở thành một người mẹ? Người ta vẫn nói chỉ khi làm mẹ mới biết được tình mẹ cao cả và thiêng liêng đến nhường nào. Đó còn là một khoảng thời gian rất dài. Nhưng mẹ à, dường như con chưa sẵn sàng để lớn lên. Con vẫn muốn được vòng tay mẹ che chở, muốn thời gian quay lại chứ chẳng phải trôi tiếp, muốn mình bé mãi, muốn là đứa con gái nhỏ của mẹ

mãi.

Ai cũng bảo con giống mẹ, nhất là đôi mắt. Nhưng bây giờ chẳng còn được như trước nữa. Mẹ vẫn hay tiếc cho đôi mắt đẹp của con, vì cận mà bị che khuất. Con cũng chẳng muốn như vậy đâu mẹ ạ.

Tưởng rằng, mỗi ràng buộc giữa mẹ và con thật là gần gũi, thân thiết, nhưng đôi lúc con và mẹ chẳng thể gần gũi. Càng lớn con càng bướng bỉnh hơn, làm mẹ buồn nhiều hơn, con xin lỗi, mẹ nhé! Mỗi khi đi mua sắm con chẳng thể chọn cho mẹ một chiếc váy hay bộ quần áo ưng ý, ấy vậy mà em con, nó có thể nhiều khi con còn ghen tị em con, mẹ ạ. Nhưng cũng chẳng biết thế nào được mẹ nhỉ, con sẽ cố gắng qua từng ngày.

Con đang là một cô học sinh cuối cấp. Chỉ còn một năm học nữa, một năm con được khoác chiếc áo mang tên Hồng Hà nữ sĩ Đoàn Thị Điểm, một năm con được vui vẻ bên những người thầy, người bạn mà con không thể quên cho đến hết cuộc đời này, một năm con là học sinh cấp 2, một năm con là thành viên trong gia đình nhỏ 9V. Cấp 2 có lẽ là quãng thời gian có nhiều kỉ niệm đẹp nhất, quãng thời gian mà con trân trọng nhất. Con sẽ luôn giữ những kí ức ấy ở một khoảng trong trái tim mình. Rồi con sẽ bước vào một trong những kì thi quan trọng nhất cuộc đời học sinh.

Con hứa, sẽ cố gắng hết mình để đạt kết quả tốt nhất, có thể khoác trên mình chiếc áo đồng phục của ngôi trường mới mà con mơ ước. Cho dù con đường tiến tới thành công có gập ghềnh, khó khăn đến đâu, con xin hứa sẽ thật mạnh mẽ, vững tin tiếp bước trên đôi chân của mình, mẹ hãy tin tưởng ở con, mẹ nhé.

Lớp 9 sẽ là khoảng thời gian khó khăn, vất vả, thức đến 2, 3 giờ sáng cũng không phải điều gì lạ. Nhưng con đã vạch ra con đường cho mình và con sẽ chinh phục nó. Con cảm ơn mẹ đã luôn ủng hộ mỗi ước mơ của con, động viên, tạo điều kiện cho con thực hiện nó trong khi giấc mơ của mẹ nhường lại

cho tương lai con. Rồi ngày không xa nữa đâu, con gái của mẹ sẽ là nữ sinh THPT, đến trường với tà áo dài trắng tinh khôi không còn chạy nhảy nghịch ngợm mà dịu dàng thướt tha như vậy. Một năm nữa con sẽ giống như mẹ ngày trước trong những bức ảnh ngày xưa. Dù ảnh có mờ nhưng con không thể quên được nụ cười và nét duyên dáng của mẹ trong tà áo dài trắng năm xưa.

Mẹ à, đã lâu lắm rồi con chưa nói với mẹ một lời cảm ơn, một lời yêu thương. Lúc này đây con muốn nói với mẹ, "Mẹ à, con yêu mẹ rất nhiều! Cảm ơn mẹ đã một đời vất vả, chở che, hy sinh vì con. Cảm ơn mẹ, vì mẹ đã là mẹ của con!

Hà Nội, một ngày mưa.

Con gái của mẹ!

Lê Hà Anh - 9V THCS Đoàn Thị Điểm - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Lời Xin Lỗi Của Con

Mẹ yêu quý của con!

Mẹ có biết không? Mẹ là người quan trọng nhất cuộc đời con. Khi nghĩ về mẹ, có biết bao ký ức ùa về trong lòng con, con không biết phải sắp xếp thế nào để đẹp đẽ, để trọn vẹn nhất, nhưng con muốn giữ mãi kỷ niệm đó, cho con bây giờ, cho con mai sau, và cả cho con khi con không còn nữa.

Nhìn lại năm tháng đã qua, con thấy mình thực sự hạnh phúc. Hạnh phúc vì bên con luôn có mẹ, luôn có một vòng tay chở che cho con, cho con hơi ấm tình yêu thương. Từ sâu trong đáy lòng, con cảm ơn mẹ nhiều lắm. Cảm ơn tất cả những điều mẹ làm vì con, từ việc nhỏ nhất nhất đến chuyện lớn lao.

Khi con sinh ra đời mẹ đã ôm con vào lòng, nâng niu con, cho con bầu sữa ngọt lành. Rồi khi con chập chững bước đi, khi té ngã con khóc, mẹ lại dịu dàng, nâng đỡ con, giúp con vững bước trên đường đời. Khi những sóng gió chực chờ quật ngã mẹ, mẹ vẫn kiên cường đứng lên, để mang ước mơ về cuộc sống tươi đẹp của hai chị em con bay xa hơn. Khi gia đình mình đã đến độ không thể hàn gắn được nữa, dù đau lòng tưởng chừng suy sụp, dù nước mắt chảy nhiều tưởng chừng cạn kiệt, mẹ cũng không bỏ rơi những đứa con của mẹ, vẫn thầm lặng hy sinh tất cả, đem đến con sự ngọt ngào, bình yên nhất.

Lời cảm ơn từ con tuy không giúp mẹ tan biến hết những nỗi đau, tuy không lấp đầy những nhọc nhằn mẹ phải trải qua, nhưng con vẫn muốn nói, con cảm ơn mẹ ngàn lần, vạn lần. Cảm ơn mẹ vì mẹ là mẹ của con.

Ngày hôm nay con đã lớn khôn, đã có thể suy nghĩ nhiều về cuộc sống này, về mẹ, về em, về con, về những thứ diễn ra xung quanh mình. Và con nhận ra những năm tháng qua con sống quá ích kỷ. Con không giúp mẹ bớt cô đơn mỗi đêm về mẹ nhắm mắt với giấc ngủ nhọc nhằn. Con không làm mẹ tự hào về con mỗi khi đứng trước một ai đó, con chỉ là một người thấp bé. Con trách móc mẹ vì mẹ không hiểu con, không biết được những điều con suy nghĩ, những nỗi buồn con không chia sẻ cùng ai, kể cả mẹ. Con giận mẹ khi đêm khuya mẹ thức để chăm em ốm và con giận cả chính con khi nghe bà và mọi người kể những đêm mẹ khóc một mình vì nhớ con, vì không thể gặp con. Tất cả điều đó khiến bao ngày qua mẹ buồn nhiều lắm, nhưng con luôn làm nặng thêm sự lo âu trong tâm trí mẹ.

Con thật đáng trách quá không mẹ? Con thật sự xin lỗi mẹ. Con mong mẹ hãy tha lỗi cho con, rồi con sẽ thay đổi, sẽ sửa chữa lỗi lầm, có thể sống vì mẹ khi mẹ cần con, và để lời xin lỗi từ con không phải là vô nghĩa.

Cuộc sống hôm nay dù có đôi lúc khó khăn khiến con mệt mỏi, dù đôi lúc con bật khóc nức nở nhưng con vẫn cảm thấy hạnh phúc vì mẹ luôn bên con, cho con một điểm tựa vững chắc. Với con giờ đây, gia đình nhỏ bé của mẹ, của em, của con là điều ấm áp nhất mà con nhận được. Tuy chặng đường con đi còn khá dài, nhưng con muốn nỗ lực hết mình, để ước mơ con không còn xa, để tâm trí mẹ không còn nặng trĩu suy nghĩ, lo lắng nữa.

Mẹ ơi! Con thật sự thương mẹ nhiều lắm!

Yêu thương con dành cho mẹ sẽ luôn ở trong trái tim con, dù cho thời gian trôi qua xóa nhòa mọi thứ, kể cả khi tình cảm đó không được thể hiện thường xuyên bằng lời nói.

Mẹ hãy hãy tin ở con.

Nguyễn Khánh Linh - 7A2 THCS Ngọc Lâm - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Người Thầy Vĩ Đại Trong Tôi

"Mẹ yêu con bằng dòng sữa ngọt

Cha yêu con bằng giọt mặn mồ hôi"

Câu ca dao đã khẳng định công lao trời biển của cha mẹ. Người luôn dành những điều tuyệt vời nhất trên thế gian này cho chúng ta. Và có một người phụ nữ mà trên đời này luôn quan tâm, chăm sóc và dành sự yêu thương vô bờ bến cho tôi đến hết cả cuộc đời này, đó chính là mẹ.

Tiếng "Mẹ" thật thiêng liêng mà ấm áp làm sao! Mẹ tôi cũng giống như những người mẹ khác phải lao động vất vả để nuôi tôi ăn học, khôn lớn thành người. Theo thời gian, trên mái tóc mẹ đã điểm những sợi bạc vì phải lo toan cho gia đình. Vì sương gió cuộc đời mà mẹ tôi không quản ngại khó khăn làm lưng vất vả để kiếm dăm ba đồng, lo toan trăn trở mọi điều trong cuộc sống. Khuôn mặt mẹ đã có những vết chân chim vì phải lo lắng, suy nghĩ cho tôi mỗi lần tôi làm điều sai trái hoặc bị điểm kém. Và những nếp nhăn thời gian dường như càng hằn sâu trên khóe mắt mẹ.

Có lẽ mẹ không đẹp, đối với tôi mẹ thật xinh đẹp, dù mũi mẹ không cao nhưng nó thật xinh xắn. Mẹ có nụ cười tươi và phúc hậu. Mỗi khi mẹ cười, tôi như cảm thấy có hàng triệu tia nắng chiếu xuống đời tôi, vạn vật như đang sống dậy. Trước khi đi học mẹ tôi luôn nở một nụ cười với tôi, điều đó làm cho tôi cảm thấy hôm đó như một ngày may mắn và tràn ngập niềm hạnh phúc.

Tôi yêu nhất là đôi mắt mẹ. Mẹ có đôi mắt bồ câu đen láy, long lanh như

giọt sương đọng trên lá vào mỗi buổi sớm mai. Tôi thường thấy trong mắt mẹ cả một bầu trời yêu thương, suy nghĩ và lo lắng cho tôi. Những lần mắc lỗi, tôi lại thấy trong đôi mắt ấy nỗi buồn sâu thẳm. Và tôi không đủ can đảm để nhìn sâu vào đôi mắt đó nữa. Trong đầu tôi chỉ vang lên câu hỏi:

Tại sao tôi lại làm như vậy? Tại sao tôi học ngày càng tụt dốc? Tại sao tôi không nghe lời? Tại sao và tại sao???

Nhưng tính mẹ vốn hiền lành và bao dung, những lúc đó mẹ thường ôm tôi vào lòng và phân tích những điều hay lẽ phải, những gì được và chưa được. Tôi thường hay xin lỗi mẹ và tự hứa lần sau mình sẽ cố gắng học tập tốt hơn, chăm chỉ hơn và ngoan ngoãn hơn để không phụ lòng mẹ.

Đôi bàn tay của mẹ luôn đầy những vết chai sạn vì phải lao động vất vả, làm việc để nuôi tôi ăn học đến tận ngày hôm nay. Với tôi, đôi tay đó thật đẹp vì nó

chứa đựng tình mẹ bao la. Mỗi khi tôi có chuyện buồn mẹ luôn vỗ về và an ủi tôi, đôi tay đó vuốt lên tóc tôi, ôm đôi vai tôi động viên, an ủi. Có một điều kỳ lạ là mỗi khi được bàn tay của mẹ ôm ấp, chở che là tôi như có thêm sức mạnh, tinh thần và đôi bàn tay đầy vết chai sạn của mẹ lại luôn tỏa ra hơi ấm, mỗi khi vỗ về tôi. Đôi tay chứa đựng tình mẹ ấm áp.

Trong mắt tôi mẹ luôn là người vĩ đại, giàu lòng nhân ái và vị tha. Nhưng không phải lúc nào cũng vậy, có nhiều lúc tôi ghét mẹ vì cho rằng mẹ luôn quát mắng và luôn nhìn vào lỗi khuyết điểm của tôi mà trách móc, so sánh với bạn nọ, con người kia. Và không ít lần tôi đã giận mẹ. Tôi muốn hét lên với mẹ rằng

"Con là chính con. Con không muốn là ai khác!". Và sau đấy tôi nhận ra tất cả đều xuất phát từ sự quan tâm, muốn tôi có thêm động lực để phấn đấu hơn trong cuộc sống của mẹ.

Và một ngày điều kinh khủng nhất đã đến với gia đình tôi. Ngày bố mẹ đưa hai chị em lên bà ngoại ở một tuần với lý do mẹ ốm. Tôi đã khóc rất nhiều vì nghĩ rằng bố mẹ muốn đi chơi với nhau. Nhưng sau này khi nghe trộm được những câu chuyện trao đổi giữa mẹ và mấy bác bạn mẹ thì tôi mới biết mẹ mới qua một đợt điều trị bằng tia xạ nên muốn cách ly với chị em tôi, không muốn chị em tôi bị nhiễm xạ. Mẹ bệnh, mẹ luôn giấu mọi người trong gia đình.

Chị em tôi hàng ngày vẫn lấy thuốc cho mẹ uống mà không biết đó là bệnh gì, chỉ biết mẹ hay ngất. Chúng tôi quả thật quá vô tâm... Những lần mẹ ngất, mẹ bị đột quỵ nhưng mọi việc trong nhà vẫn chẵn chu. Mọi lúc, mọi nơi đều thấy mẹ cười, người ta bảo mẹ sướng. Mẹ ơi, chúng con thương mẹ lắm! Mẹ luôn bảo mình là chiến binh, đã là chiến binh thì không được khóc, mình phải luôn kiên cường chiến đấu. Và chúng tôi chỉ tâm niệm một điều rằng ông trời sẽ thương mẹ như chúng tôi thương mẹ. Chắc chắn là như vậy.

Mẹ nói là vậy nhưng vẫn lén khóc thầm khi thấy tôi hỏi về nghề nghiệp trong tương lai. Tôi biết mẹ đã chuẩn bị cho tôi hành trang cho từng cấp học. Mẹ đưa tôi đi Nhật và Hồng Kông để tôi tự mình nhận ra lượng kiến thức tiếng Anh của mình còn quá ít ỏi. Mẹ cho tôi tự hòa nhập với các nền văn hóa của các dân tộc để tôi thích nghi. Mẹ đưa tôi đi dọc đất nước, khác với những người khác, mẹ không cho tôi vào những khu giải trí mà cho tôi đi du lịch theo chiều dài lịch sử của đất nước. Mẹ dạy tôi qua các vật chứng chiến tranh, các di tích lịch sử. Mẹ nói: đi là để học, đi là để trải nghiệm.

Tôi đã nhìn thấy rõ hố bom của các cô gái Đồng Lộc, đã lên hang Tám Cô, đã vào khu tưởng niệm thăm sát Mỹ Lai, đã được thả nén hương tại Nghĩa trang Trường Sơn, nghĩa trang Đường 9 trong ngày 27/7, đã thả nén bên dòng sông Thạch Hãn rồi lại đến khu di tích Chín Hầm, nhà tù Phú Quốc, nơi giam giữ các chiến sĩ cộng sản.

Còn nhiều, còn nhiều nữa.

Tôi biết, mẹ muốn tôi hiểu mảnh đất Việt Nam có xanh hơn, lá cờ Tổ quốc có thắm hơn cũng là do máu đào của các liệt sĩ đã ngã xuống vì nền độc lập nước nhà, mẹ muốn tôi luôn cố gắng phấn đấu để xứng đáng với sự hy sinh của các anh hùng. Tất cả, tất cả những gì mẹ làm là để lo cho tương lai chị em tôi. Bây giờ tôi chỉ có một ước mong là mẹ luôn mạnh khỏe để là chỗ dựa cho bố và chị em tôi.

Người mẹ trong tâm trí con đơn giản chỉ là vậy: giản dị, hiền lành, bao dung, độ lượng, yêu thương chồng con hết mực. Mẹ không chỉ là mẹ mà còn là bạn, là người thầy luôn đồng hành cùng con. Người thầy vĩ đại nhất của cuộc đời con. Vạn lời cảm ơn sao đủ, chỉ ước mong mẹ luôn khỏe mạnh và mãi mãi ở bên gia đình. Con yêu mẹ. ngàn lần con muốn nói điều đó, mẹ ạ!

Nguyễn Khánh Linh - 7A2 THCS Ngọc Lâm - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Gửi Mẹ Kính Yêu

Mẹ kính yêu!

Thấm thoát cũng đã tròn 13 năm con được mẹ yêu thương, chăm sóc. Mới ngày nào con còn được nằm trong vòng tay mẹ ru ả ời, còn được ngồi hí hửng hát cho mẹ nghe những bài hát con được học trên lớp. Vẫn còn hồn nhiên ôm hôn mẹ mỗi khi đi học về. Nhưng sao giờ đây khác quá mẹ ạ! Có phải chăng là con đã thực sự thay đổi rất nhiều khi bước sang độ tuổi ương bướng nhất, độ tuổi đã muốn tự lập mà không cần ai giúp đỡ - tuổi teen.

Con không biết từ bao giờ con không còn tỏ ra thích thú mỗi khi được mẹ âu yếm, vỗ về. Mà ngược lại, con lại vùng vằng và cảm thấy bức dọc vì mẹ vẫn coi con là trẻ con. Con không còn thủ thủ với mẹ chuyện trên lớp vào mỗi tối như ngày xưa nữa! Thay vào khoảng thời gian ngồi lại chia sẻ, tâm sự với mẹ thì con lại ngồi lì bên phòng nghe nhạc một mình. Cũng từ đó khoảng cách giữa mẹ con ta ngày một xa dần mẹ ạ. Giờ con không còn cảm thấy mẹ thật chu đáo và luôn quan tâm đến con nữa. Mà con lại thấy mẹ mình thật là phiền phức và lảm chuyện nữa.

Mẹ ơi, giờ nghĩ lại con thấy sao mình thật bất hiếu quá! Mẹ thì ốm vì làm việc suốt ngày đêm cật lực kiếm tiền nuôi gia đình mà con vẫn chẳng thèm mảy may quan tâm, lo lắng xem mẹ ốm thế nào. Sao con lại thành một đứa con gái vô cảm trước mẹ của con như thế này cơ chứ!

Gần đây còn đã nhận ra rằng mẹ con ta không còn dành tình cảm cho nhau qua những cái ôm ngọt ngào ấm áp, kể cả lời dặn dò chứa đầy yêu

thương cũng chẳng thấy nữa! Ngồi trầm tư, lặng người một hồi nhìn mẹ, con chợt giật mình phát hiện ra mái tóc đã nhiều sợi bạc. Mẹ ơi, có phải do con mà khiến mẹ phải suy nghĩ nhiều không mẹ? Hai chị em con giờ đều đã đi học hết rồi, cũng vì thế mà ở trường đôi lúc còn nhiều hơn cả ở nhà. Cùng lắm cũng chỉ kịp chào mẹ trước khi đi học và chào mẹ sau ca học chiều muộn. Ngồi trong bữa cơm con chẳng nói câu nào, chỉ nhìn dáng mẹ gầy đi vì mệt mỏi mà con thương mẹ biết mấy. Muốn hỏi thăm mẹ lắm nhưng con lại ngập ngừng rồi cho qua những điều mình muốn nói với mẹ.

Giờ thì con mới có cơ hội nói rằng: "Mẹ ơi, mẹ gầy yếu đi nhiều lắm rồi! Mẹ chú ý đến sức khỏe đi chứ, nhìn mẹ như thế lòng con buồn nhiều lắm! Con nhớ hình ảnh mẹ khỏe mạnh, luôn tươi cười với con, chứ con không thích dáng mẹ lúc nào cũng mệt mỏi, áp lực với công việc. Con đôi lúc còn ước mình hãy lớn thật nhanh để có thể kiếm tiền rồi đưa mẹ đi du lịch. Con ước được làm ánh nắng mặt trời rực rỡ để xua đi những phiền muộn, âm u trong lòng mẹ. Con ước sẽ làm cô tiên để hô biến những mệt mỏi của mẹ thành những nụ cười. Nhưng những điều ước ấy hão huyền quá mẹ nhỉ?"

Con thực sự chẳng biết làm gì để khiến cho mẹ bớt mệt mỏi và biến khoảng cách giữa mẹ và con trở nên gần gũi hơn trước. Mẹ biết không? Con chỉ biết ngồi cầu mong những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với mẹ của con. Và con cũng chỉ biết kéo lại cái chăn cho mẹ đi ngủ đỡ lạnh, chỉ biết pha trà để làm mẹ vui, chỉ biết ngồi lại tâm sự với mẹ đủ mọi thứ, chỉ biết cố gắng hiểu mẹ hơn. Vậy là giúp mẹ được chút nào chưa ạ?

Mẹ à! Con đã nhận ra rằng được thân thiết với mẹ như ngày trước thật vui hơn những gì con đã từng nghĩ. Được hiểu mẹ hơn, được cảm nhận trọn vẹn những tình thương mà mẹ dành cho con, được làm bạn tâm giao với mẹ. Đúng là trên đời chỉ có mẹ là hiểu con nhất, thực sự không ai biết con cần gì, con nên làm thế nào cho đúng đắn nhất. Mẹ chỉ cho con bao điều hay lẽ phải, bao bài học ý nghĩa để sau này con đủ trưởng thành, đủ tự tin bước ra ngoài

xã hội kia, còn phải chiến đấu với những sóng gió của cuộc đời.

Những lúc con vấp ngã, mắc sai lầm, mẹ hiền từ chỉ cho con cách đứng dậy bước tiếp. Chỉ có mẹ đến tận bây giờ con vẫn thấy là người con đủ tin tưởng nhất để chia sẻ những câu chuyện của con, con vẫn thấy con rất may mắn khi còn có mẹ ở bên. Liệu con có thể bảo vệ mẹ như mẹ vẫn làm với con không? Con thường hay tỏ ra mình là một đứa con gái mạnh mẽ, sẽ bảo vệ mẹ trước sóng gió ngoài kia. Con đã làm mẹ ạ! Con tuy lớn xác nhưng vẫn cần mẹ chỉ bảo nhiều lắm! Vẫn cần được mẹ chở che, bảo vệ mẹ ạ!

Thực sự con muốn cảm ơn mẹ nhiều lắm. Nhờ mẹ mà con xuất hiện trên cõi đời này, cảm ơn mẹ vì đã luôn đồng hành bên con suốt hành trình 13 năm vừa qua, cảm ơn mẹ vì tình cảm bao la đáng kính mà mẹ dành cho con, cảm ơn mẹ vì đã là người bạn tâm giao, là người thầy giảng giải bao bài học để con nên người. Và đặc biệt là đã rút ngắn khoảng không vô hình giữa mẹ con mình lại để gần nhau hơn, thấu hiểu nhau hơn.

Và cũng cảm ơn mẹ vì đã là mẹ của con. Bao nhiêu lời cảm ơn cho đủ để đền đáp được hết tình thương mà mẹ dành cho con đây? Mẹ như một món quà ông trời ban tặng cho con, con sẽ phải trân trọng món quà ấy lắm! Cái tuổi dờ dờ ương ương của con mà mẹ vẫn bỏ qua những cái lạnh nhạt của con. Mẹ không xa cách con, thay vào đó, mẹ dường như đã thấu hiểu con gái đang tuổi lớn của mẹ.

Con ngày trước còn muốn sống trong một cuộc sống sung sướng cơ! Không mẹ ạ, con sai rồi! Mẹ bấy lâu nay vất vả để nuôi con ăn học, nuôi con sau này lớn lên đủ phẩm chất, nhân cách để bước ra ngoài xã hội kia. Con chỉ cần được mẹ ôm trọn trong lòng như hồi còn bé là con thấy ấm áp lắm rồi. Nhìn mẹ nở nụ cười hạnh phúc là đủ để con thấy yên lòng. Trái tim mẹ bao dung, lương thiện giúp con xóa đi được cái tôi vô cảm, lạnh nhạt.

Con sẽ chẳng bao giờ trả được món nợ tình thương của mẹ! Ngoài ra, mẹ

cũng dạy con phải kiên cường, mạnh mẽ. Mẹ luôn bên con những khi con tuyệt vọng nhất để rồi thắp lên ngọn lửa hy vọng và tiếp cho con sức mạnh để con dũng cảm vượt qua gian nan thử thách. Mẹ âm thầm bên con, chở che, đỡ đần. Con thật ngốc nghếch khi không nhận ra điều đấy sớm hơn mẹ nhỉ? Đôi lúc mệt mỏi lắm, thì nơi bình yên duy nhất vẫn là lòng mẹ mà thôi.

Được như con nít sà vào lòng mẹ vỗ về, dường như bao khó khăn ngoài kia tan biến hết, chỉ còn lại âm vang của tiếng lòng mẹ thổn thức lo lắng cho con. Con đã lớn khôn hơn nhờ bàn tay mẹ, đã biết cảm nhận cuộc sống này có ý nghĩa thế nào khi được mẹ chăm sóc. Mẹ ơi! Con chỉ mong ước một điều thôi. Liệu mẹ có thể cùng con đi đến suốt cuộc đời này không mẹ? Và thời gian ơi, liệu có quay chậm hơn được không, có thể cho tôi thời gian để quan tâm đến người được không?

Gửi đến mẹ kính yêu của con bằng tất cả tấm lòng.

Con gái của mẹ.

Nguyễn Minh Khuê - 7C3 THCS Lê Lợi - Hà Đông - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Người Mẹ Miền Gió Lào Cát Trắng

"Miền Trung, mẹ đi chợ về nắng cong hai đầu đòn gánh.

Dấu chân vùi trong cát, hoa xương rồng đắng nở ven đồi..."[I]

[I] Lời bài hát Đất mẹ miền Trung (thơ Trần Bá Duy, nhạc: Nguyễn Văn Đờn).

Bố bật con nghe bài hát này lần đầu tiên trên đường về quê, về miền gió Lào thổi bay cát trắng. Bài hát đã khiến con phải nghẹn ngào đến rơi nước mắt. Con biết, sau mỗi bài hát là một câu chuyện chưa kể, mà câu chuyện sau bài hát này, hẳn là phải đẹp, phải cảm động lắm.

Bố kể con nghe, giọng bố đậm và nặng chất Nghệ An, hẳn là cái lam lũ nhọc nhằn của miền gió cát đã thấm đượm trong giọng nói nên nó mới thiết tha và đắm thắm đến vậy: "Bài ni ấy à, ông Đờn viết về bà cố nội của con đó, cũng là bà nội của bố. Khi xưa khổ lắm, con ạ..."

Cũng chỉ chừng đó câu nói thôi đã đủ giúp con mừng tượng ra hình ảnh một người phụ nữ chịu thương chịu khó, đôi vai gầy cồng đòn gánh băng qua cồn cát giữa trưa. Chẳng hiểu sao con lại nhớ mãi hình ảnh này, hình ảnh một người mẹ.

Người mẹ ai nuôi con mà chẳng phải trải qua bao khó khăn cực nhọc, chẳng phải tảo tần hôm sớm. Nhưng với con, có lẽ cái nắng lửa mưa dầm

khắc nghiệt của miền Trung đã khiến hình ảnh người mẹ nổi bật lên hơn. Con đã có lần bước trên cồn cát mà khi xưa trong thời kỳ chiến tranh gian khổ của đất nước, bao người mẹ miền Trung đã phải gồng gánh vượt qua.

Con tự hỏi con đường nào bà cố nội con đã đi? Phiên chợ nào người mẹ ấy từng tất tả đến bán hàng cho kịp buổi? Những cây xương rồng kia có phải đã đứng đó từ thời của Mẹ không? Cho con được phép gọi người mẹ ấy - bà cố của con, là Mẹ, vì chẳng còn danh từ nào đủ thiêng liêng để nói hộ tấm lòng con nữa. Con thương Mẹ, dù Mẹ chẳng phải người đã sinh ra con.

Con yêu Mẹ, vì Mẹ là người mẹ miền Trung đầy nghị lực. Gió Lào nổi lên mang theo hơi nóng phả vào mặt nóng rát, còn phía dưới cát đã hun bỏng đôi chân trần của con. Hẳn là Mẹ cũng từng phải chịu sự khắc nghiệt của thiên nhiên thế này. Đôi chân trần của Mẹ chẳng quản nắng mưa vẫn đi qua cồn cát mỗi ngày, trên đôi vai gầy cong cong đòn gánh, chiếc đòn gánh khi đi đã nặng, khi về sau buổi chợ có lúc còn nặng thêm.

Nắng vàng chảy xuống hai vai Mẹ, thấm đẫm lưng áo Mẹ, đôi vai và tấm lưng nâng đỡ bao điều lớn lao trong đời. Trong đòn gánh của Mẹ là những món hàng nuôi sống các con Mẹ, là những món quà quê vỗ về tuổi thơ con. Mẹ gánh trọn những lo toan tất bật mưu sinh, gánh trọn cuộc đời con. Dù ngoài kia phong ba bão táp, bom đạn có thể giội xuống lúc nào không hay, đôi vai Mẹ vẫn đủ sức mạnh để chở che, bảo vệ các con.

Nhiều khi, những người như Mẹ còn phải gánh cả nỗi lo toan của cha - người đàn ông trụ cột trong gia đình. Vì những người chồng, người cha ấy đã lên đường ra mặt trận, có thể vĩnh viễn không trở về, như chồng của Mẹ. Chiếc đòn gánh mòn vẹt hai đầu của Mẹ lại chịu thêm sức nặng, nhưng Mẹ vẫn không vì vậy mà dừng chân bỏ cuộc. Mẹ biết ở nhà đang có những đứa con tựa cổng ngóng Mẹ về. Đôi vai Mẹ phải mạnh mẽ đến nhường nào mới gánh hết chừng ấy lo toan!

Nhiều khi con băn khoăn tự hỏi, sức mạnh nào trong Mẹ đã giúp Mẹ vượt qua bằng ấy những khó khăn, vượt lên những thử thách của thiên nhiên, vượt cả chiến tranh để nuôi những đứa con trưởng thành? Phải rồi, hẳn đó là tình yêu và hy vọng! Mẹ mang tình yêu con vô điều kiện trong tim, mang cả hy vọng ngày con khôn lớn đất nước này cũng sẽ được độc lập, hòa bình, để con sống bình yên.

Vai Mẹ gầy mà có đủ sức mạnh nâng đỡ tuổi thơ con, nâng đỡ ước mơ con bay cao, bay xa, nâng đỡ cả cuộc đời. Chân Mẹ nhỏ nhưng lại đủ dũng khí băng qua bom đạn, vượt cả nắng mưa để đưa con Mẹ đến những chân trời đẹp đẽ. Con xin thay mặt cho lớp trẻ hôm nay gửi lời cảm ơn và biết ơn vô cùng đến Mẹ, những người mẹ miền Trung, những người mẹ Việt Nam anh hùng trong thời chiến.

Con biết, trong chiếc đòn gánh trên vai Mẹ không chỉ có tương lai của các con Mẹ, mà còn có một phần tương lai đất nước. Có những người như Mẹ mới đổi được cho chúng con hòa bình hôm nay và mai sau. Có những người như Mẹ, con mới được nghe bài hát này, bài hát mà mỗi lần cất lên là lại làm lay động tận sâu tâm hồn con, để bây giờ con được viết về Mẹ.

Mẹ ơi, hôm nay con xin được thắp nén nhang, hát bài ca của con trai Mẹ, như một lời cảm ơn và tri ân đến Mẹ và bao người mẹ khác. Con tin, mãi mãi về sau, hình ảnh Mẹ can trường, mạnh mẽ vẫn sẽ theo con trên chặng đường tiếp nối, nhắc cho con nhớ về công ơn và những hy sinh của lớp người đi trước, để từng bước con đi luôn vững vàng, kiên định.

"Mẹ nuôi con hai đầu đòn gánh, mà mẹ mong con chân cứng đá mềm..."

Nguyễn Minh Thảo - 11A1 THPT Chuyên - Đại học Vinh - Nghệ An

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mẹ Kính Yêu

Con từ nhỏ đã gần bà hơn mẹ. Không phải vì mẹ không quan tâm đến con, cũng không phải do con xa lánh mẹ. Công việc mẹ chọn bắt buộc mẹ phải bận rộn thật nhiều. Do vậy, con cũng chưa có đủ cơ hội để hiểu được mẹ quan trọng với con nhường nào.

Con bốn tuổi, mẹ bận hoàn thành khóa Cao học ở Hà Nội. Mỗi đêm bà báo mẹ sẽ về, muộn đến đâu con đều thức đợi. Con nhắm mắt để bà an tâm rằng con đã ngủ. Và mẹ về, lặng lẽ như lúc mẹ rời đi. Con nhận ra mẹ trong cách tiếng cửa gỗ cũ kĩ kêu cọt kẹt, tiếng bà dặn mẹ đi nhẹ vì con đã ngủ rồi.

Mẹ sẽ bước đến chỗ con nằm, vuốt nhẹ lên mái tóc, đặt món quà mẹ mua gần gối để sáng mai dậy con sẽ thấy ngay. Con hấp háy mắt nhìn. Sáng mai thức dậy, mẹ đã đi rồi. Lúc ấy, con vẫn thường hờn dỗi mỗi lần nói chuyện với mẹ. Con còn quá nhỏ để đặt ra câu hỏi tại sao.

Con sáu tuổi, ngày khai giảng đầu tiên không có mẹ. Con ngơ ngác xen lẫn buồn rầu nhìn các bạn theo mẹ vào lớp. Bà hiền từ đi bên, khẽ an ủi con rằng mẹ con đang bận. Con hồi đó không biết mẹ đang đi dạy ở huyện xa nhà. Tối về, con lặng lẽ khóc ướt gối vì tủi thân. Đứa bé ngốc nghếch là con cứ nghĩ rằng mẹ không thương mình. Giữa con và mẹ, dần xuất hiện khoảng cách vô hình nào đó không thể gọi tên.

Con mười hai tuổi, con trở nên bướng bỉnh đến khó hiểu. Con thu mình trong vỏ bọc an toàn, không làm bạn với ai ở trường mới. Mẹ không còn đi xa nhiều như trước nữa, nhưng con cũng không đủ tin tưởng và can đảm để

nói cho mẹ nghe những tâm sự của con. Với bạn bè, con lầm lì và thật khó gần. Con vì thế càng tự đẩy mình ra xa thế giới. Con chỉ biết lao đầu vào học. Con đã không hề biết rằng mẹ vẫn luôn âm thầm bước ngay sau con, nâng đỡ mỗi bước chân con vấp ngã. Con chỉ biết dỗi hờn và trách mẹ vì những ngày tháng mẹ đi xa.

Con mười lăm tuổi...

Hôm nay là ngày đầu tiên trường con tập trung, mẹ vắng nhà vì phải lên Kỳ Sơn công tác. Huyện núi xa, mẹ lại đi đúng mùa bão đến. Con lo. Nhưng thật may, vùng Nghệ An chỉ chịu ảnh hưởng, mưa mấy ngày là hết. Con đến trường, nhận thời khóa biểu, nhận phù hiệu áo rồi ra về. Con không quen với một ai trong lớp mới và con cũng chưa có ý định làm quen. Con cũng chẳng hề thấy cô đơn. Con tự nhủ rằng con ổn, con quen rồi.

Nhưng con đã nhầm...

Con quên mất rằng con chỉ nhớ mang áo mưa nếu như mẹ nhắc. Hôm nay không có mẹ, con lại chủ quan.

Con quăng chiếc áo mưa ra khỏi giỏ mà không để ý đến những cụm mây đen đang kéo đến vây kín bầu trời. Đến giờ tan trường, con mặc mưa. Đứng trong nhà xe, bối rối nhìn quanh cầu cứu viện, con chợt nhận ra ở đây con đâu có quen ai.

Mọi người ra về hết. Con lầm lũi dắt xe băng mưa, đạp thật nhanh về nhà. Trời mới vào thu mà mưa đã kịp lạnh. Con mặc cảm. Con run cầm cập nằm trong chăn, nhìn nhiệt kế chỉ ba mươi chín độ mà hoảng hồn. Bố đi công tác rồi, sẽ chẳng có ai bên con lúc này cả. Con tự nhủ sẽ tự mình vượt qua.

Con bỗng thấy nhớ những đêm mẹ thức trắng vì bệnh viêm họng mãn tính của con tái phát. Hồi đó con còn nhỏ, thể trạng yếu lắm nên dễ ốm, con ở

bệnh viện nhiều hơn là đến trường mẫu giáo. Mỗi lần con bệnh, mẹ đều xin nghỉ việc ở nhà. Mẹ ở bên giữ tay con trấn an những lúc con sốt mê man. Và con ngủ thiếp đi trong vòng tay của mẹ. Còn bây giờ, con bơ vơ một mình.

Ủ người trong chăn vẫn không thể ấm bằng vòng tay của mẹ. Con lão đảo lục tù thuốc, hoảng hốt nhận ra rằng không còn gói hạ sốt nào. Giá như bây giờ có mẹ ở nhà nhỉ? Con bỗng nhận ra, mẹ quan trọng với con như thế nào. Con đã luôn tự tin rằng mình vẫn sống ổn nếu như không có mẹ. Nhưng bây giờ đây con mới thấy mình sai lầm ghê gớm. Con trở nên yếu đuối vô cùng.

Con ngủ li bì cho đến khi bố về. Bố mở cửa phòng, gọi con xuống ăn cơm và mua thuốc cho con. Thuốc không làm con hạ sốt nổi.

Hôm sau thức dậy, con cảm thấy chính mình không còn chút sức lực. Chợt nghĩ đến mấy cái áo chưa kịp may phù hiệu, nhưng ngày mai đã đến buổi đầu đi học, con vớ hộp kim chỉ, tay run vì sốt vẫn chưa hạ. Con không muốn ra tiệm may nhờ, vì con không quen việc nhờ vả người nào khác ngoài mẹ. Đôi giày của con là mẹ xỏ dây, những cái áo trước đó của con cũng là mẹ may phù hiệu vào. Con cắt hết những phù hiệu cũ của cấp hai, nhìn theo đường may của mẹ. Mẹ làm khéo quá. Con đi được vài mũi kim đầu đã đâm phải tay, kim chệch hướng khiến phù hiệu lệch bên, con cắt ra, cố gắng làm lại. Nhưng sau bao nhiêu lần vẫn cứ vậy. Con bất lực. Con lúc này cần mẹ hơn bao giờ hết.

Con soạn sách vở cho buổi học sáng mai, chợt nhận ra chiếc cặp cũ đã đứt một bên quai. Con lần theo dấu kim của mẹ khâu lại. Nhưng vải dù cứng quá, con đau mỗi cả tay mà vẫn không xuyên kim qua nổi. Con bật khóc. Con thật ra vẫn chưa là gì cả nếu không có mẹ. Con đã trách lầm mẹ nhiều lần vì con không hiểu mẹ. Cho đến lúc này đây, con mới tự mình thấy hối hận. Con kéo chăn lên tận cằm, ước trong mơ mẹ lại trở về như ngày xưa con bé. Ước rằng mẹ sẽ dạy con cách xâu dây giày, cách may phù hiệu áo, cách sửa quai cặp. Và cứ thế, con ngủ thiếp đi trong nỗi ân hận xen lẫn nỗi buồn.

Con dậy thật sớm khi nghe chuông điện thoại. Cặp sách đã chuẩn bị sẵn sàng, áo mới được may lại phù hiệu. Đúng là mẹ về thật rồi! Con xuống nhà, đọc mảnh giấy mẹ để lại trên bàn: "Ăn cơm rồi đi học, nhớ mang theo mũ, trời hôm nay nắng. Mẹ phải đi có việc. Hai ngày nữa mẹ về." Con không còn trách mẹ, không còn tủi thân vì không có mẹ ở bên nữa. Con chỉ biết lau nước mắt, khẽ thì thầm: "Mẹ ơi, con cảm ơn và xin lỗi mẹ nhiều...".

Nhất định khi mẹ trở về, con sẽ không ngần ngại mà nói thật lớn câu: "Con yêu mẹ!".

Nguyễn Minh Thảo - 11A1 THPT Chuyên - Đại học Vinh - Nghệ An

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lời Con Muốn Nói

Con xin lỗi, đã làm mẹ đau đớn rất nhiều khi sinh ra con.

Con cảm ơn mẹ, đã mang nặng con bao ngày, để cho con hình hài này, cho con được thấy cuộc đời thật đẹp biết bao.

Con xin lỗi, hồi con còn bé đã bao lần vò quà mẹ. Vậy mà mỗi lần đi xa về cũng chẳng mua được gì cho mẹ, vì chẳng nhớ mẹ thích gì để mua.

Con cảm ơn, những bữa cơm nhà mẹ nấu, thứ hương vị mà con luôn cho rằng ngon hơn tất cả sơn hào mỹ vị trên đời. Đi học về, được quây quần bên gia đình đầy đủ mọi người, có mâm cơm mẹ nấu, là niềm hạnh phúc ngọt ngào con giữ mãi trong tim.

Con xin lỗi, thuở bé mẹ đã bao lần ôm con vào lòng và hát câu ru hời, đưa cánh võng nhip theo giấc mơ con. Vậy mà lớn lên con học đàn, học hát, chưa một lần con hát, con đàn cho mẹ nghe, chưa một lần con ôm lấy mẹ mà dừng cảm thốt lên một câu yêu mẹ thật nhiều.

Con cảm ơn, những ngày mẹ bên con qua những trận ốm mê man. Hồi bé con yếu lắm, cứ bệnh hoài, đến phòng khám còn nhiều hơn đến trường, mỗi lần sốt là lại chìm vào những giấc mơ. Những giấc mơ đầy nỗi sợ hãi, kéo dài đằng đằng như muốn nuốt chửng con vào đó. Con đã nghĩ mình sẽ lạc lối trong đó, nếu không có bàn tay mẹ luôn giữ tay con, kéo con trở về.

Con xin lỗi, những ngày con còn bé mẹ đi xa, con đã không gần gũi mẹ như bao đứa trẻ khác. Thuở nhỏ không hiểu chuyện, cứ mãi tủi thân vì lũ bạn

được mẹ dắt đi khai giảng, còn con thì phải đi cùng bà. Lớn lên một chút con mới chịu thấu hiểu cho mẹ. Con xin lỗi vì trong khoảng thời gian ấy đã khiến mẹ buồn nhiều.

Con cảm ơn, những lần mẹ dịu dàng nhìn con, cười an ủi động viên mỗi lần con vấp ngã. Mẹ sẽ đón con về từ trường học bằng câu hỏi: "Hôm nay đi học vui không con?" chứ không phải: "Được bao nhiêu điểm hả con?". Sau này lớn lên, con biết, mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời vì có được người mẹ tuyệt vời như mẹ. Con biết ơn mẹ vì mẹ cho phép con được tự do thất bại. Mẹ sẽ không bước đến nâng con dậy, mà chỉ cổ vũ ở bên. Mẹ dạy con biết tự đứng lên, tự trưởng thành.

Con xin lỗi, đã bao lần khiến nước mắt mẹ rơi. Con biết có những lời nói ra không bao giờ có thể níu lại được, có những điều đã xảy ra không thể nào sửa chữa được. Con xin lỗi, xin lỗi mẹ thật nhiều. Con chẳng biết làm điều gì hơn ngoài việc tự sửa mình để bản thân trở nên tốt hơn mỗi ngày, để mẹ bớt phiền lòng vì con đi một chút.

Con cảm ơn, vì mẹ đã không ở bên con trong tất cả những khó khăn con đi qua. Mẹ biết, mẹ không thể đi được cùng con đến hết cuộc đời, phải không mẹ? Nên đôi lúc mẹ chọn tin tưởng buông tay để con chập chững đi giữa cuộc đời.

Con sẽ biết cách tự mình lo liệu mọi thứ, tự mình vượt qua những thử thách mà không cần mẹ ở bên cổ vũ tinh thần. Nhưng mẹ biết không, dẫu không có mẹ nắm tay, con vẫn luôn giữ cho mình nụ cười của mẹ trong tim, để nhớ rằng dù con có thất bại đi chăng nữa, vẫn sẽ có người đợi con trở về, không trách móc, chỉ dịu dàng bao dung tất thảy và yêu thương con vô điều kiện.

Con xin lỗi, lời xin lỗi cho cả mai sau, vì con biết sẽ có ngày con tung cánh bao cao, ngày đó cũng là ngày con phải xa mẹ. Mẹ đừng buồn mẹ nhé!

Dù đi đâu con vẫn luôn là con của mẹ, vẫn luôn nhớ mẹ, yêu mẹ thật nhiều. Con hứa, sau này nếu thật sự có ngày con phải xa mẹ, con sẽ viết thư cho mẹ, mỗi ngày. Con sẽ gửi chúng vào mây, nhờ cánh hạc đưa về cho mẹ nhé! Vì tình cảm con người đâu thể dán tem, đóng dấu lên và gửi qua bưu điện!

Con xin lỗi, vì dù con viết những dòng này, con vẫn thấy mình là đứa con bất hiếu của mẹ. Con sẽ chẳng thể nào trả hết những hy sinh và những yêu thương mẹ dành cho con, cũng chẳng xứng đáng với tấm lòng của mẹ.

Con cảm ơn, vì dù cho vật đổi sao dời như thế nào đi nữa, mẹ vẫn sẵn sàng hy sinh và yêu thương con vô điều kiện. Mẹ sẽ bao dung cho tất cả những lỗi lầm của con, sưởi ấm trái tim con trong vòng tay dịu dàng của mẹ, luôn là như vậy.

Người ta nói, "mình sẽ không bao giờ nói được hết những gì mình nghĩ với người mình yêu thương", nên những điều con viết ra đây đâu thể khắc đủ tình cảm con dành cho mẹ. Con chỉ biết nói cảm ơn và xin lỗi mẹ, thật nhiều, thật nhiều, vì con nghĩ, hai từ này còn hơn cả yêu thương, chúng bao gồm cả yêu thương sâu thẳm trong đó.

Và mẹ ơi, con muốn nói điều sau cùng này...

Con biết ơn mẹ vì mẹ là mẹ của con. Con tự hào là con của mẹ. Nếu có kiếp sau, hãy để con được làm con gái mẹ thêm lần nữa, mẹ nhé!

Nguyễn Minh Thảo - 11A1 THPT Chuyên - Đại học Vinh - Nghệ An

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Siêu Anh Hùng Của Con

Cách đây không lâu, cộng đồng mạng đã rất bức xúc, đồng thời cũng không ít người lại cảm thương cho người mẹ đã giết chết chính đứa con ruột của mình chỉ vì mắc bệnh trầm cảm - căn bệnh mà các bà mẹ sau khi sinh thường có nguy cơ gặp phải.

Vì vậy, sau khi đọc và biết được chút ít về căn bệnh này, tôi lại càng thấy thương mẹ của mình. Bởi có lẽ mẹ cũng như nhiều người phụ nữ khác, phải chịu rất nhiều vất vả trong thời kỳ mang thai và phải chăng cũng đã có lúc mẹ từng đối mặt với căn bệnh này.

Nhà tôi có ba chị em gái và tôi là con út trong nhà. Nhưng khi còn nằm trong bụng mẹ, tôi lại ít được bố quan tâm theo đúng nghĩa "con út" bởi bố tôi phải thường xuyên đi làm xa. Vậy là suốt những ngày tháng đó, mẹ phải tự lo liệu hết tất cả mọi việc.

Từ việc bếp núc, chăm sóc con cái đến việc đi khám thai mẹ cũng đều phải tự làm. Tôi vẫn thường nghe mẹ nói mang thai tôi là cực nhất trong ba chị em vì ngoài bị ốm nghén mẹ thường bị những cơn đau nhức "hành hạ", từ đau răng cho tới chân tay sưng phù. Mẹ vẫn bảo có lẽ vì hiếu động nên tôi đã đòi ra khỏi bụng mẹ trước 10 ngày so với dự định. Và đúng vào ngày đó, bố lại phải đi công tác nên mẹ tôi phải vượt cạn một mình mà không có bố bên cạnh.

Từ ngày tôi chào đời, cuộc sống của mẹ càng bận rộn và vất vả hơn. Bởi lẽ trong khoảng thời gian đó, vì tính chất công việc nên bố tôi thường xuyên

vắng nhà. Vậy nên từ mọi chuyện lớn bé trong gia đình cho đến việc bán buôn tạp hóa đều do một tay mẹ trông nom. Mẹ vẫn kể có những hôm khách vào mua hàng, mẹ phải một tay bế tôi, một tay giao hàng cho khách. Công việc vất vả là thế nhưng theo lời bố kể mẹ vẫn chưa bao giờ than vãn hay trách móc bố. Ngược lại, mẹ luôn lặng lẽ gánh vác để nơi xa bố yên tâm làm việc.

Thời gian trôi qua, tôi lớn lên trong yêu thương của gia đình và đặc biệt là của mẹ. Thế nên sau này khi đi học, ngày cô giáo cho đề tập làm văn kể về người em yêu thương nhất, tôi đã chọn mẹ là nhân vật chính trong bài làm của mình. Mẹ tôi không có nước da trắng hồng, không có mái tóc dài mượt mà, không có đôi mắt long lanh, lại càng không có đôi tay thon gọn trắng trẻo. Trái lại, nước da mẹ tôi ngăm đen vì những ngày nắng ngày mưa phải ra chợ cất hàng.

Mái tóc dài chẳng thể mượt mà vì lúc nào cũng dầm mồ hôi. Đôi mắt cũng không thể long lanh vì đã dần mờ đi theo năm tháng. Còn đôi tay lại chai sạn, rám nắng vì những nặng nhọc trong công việc hằng ngày. Thế nhưng đối với tôi, đấy chính là đôi bàn tay đẹp nhất trên cuộc đời này. Là đôi tay đã dìu dắt tôi từng bước đi đầu đời, là đôi tay đã nhẹ nhàng đặt lên trán mỗi khi tôi trở bệnh, là đôi tay đã ôm tôi thật chặt để tôi có giấc ngủ ngon, và đặc biệt chính là đôi tay đã cho tôi có một cuộc sống hạnh phúc ấm êm như lúc này.

Có thể nói mẹ đã hy sinh suốt cả cuộc đời mình chỉ để lo lắng cho gia đình. Thế mà cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn chưa một lần nghe mẹ than trách. Cuộc đời ít học của mẹ có thể không đủ để dạy tôi những kiến thức phổ thông ở trường ở lớp. Nhưng ngược lại chính trái tim và tình thương của mẹ đã dạy tôi đạo đức và nhân cách sống trong cuộc đời. Mẹ vẫn bảo tài sản lớn nhất mà bố mẹ để lại chính là con đường học vấn của chúng tôi - điều mà mẹ và cả bố đã phải đánh đổi bằng mồ hôi, nước mắt, thậm chí là cả cuộc đời mình.

Ngày hôm nay được sống trong một ngôi nhà tuy nhỏ nhưng luôn đầy ắp tình thương của gia đình, tôi lại thầm cảm ơn công lao của bố mẹ biết bao. Bởi lẽ để có được cuộc sống hạnh phúc như lúc này, ngoài sự lao động vất vả của bố chắc chắn không thể thiếu tình yêu thương và sự hy sinh thầm lặng của mẹ.

Trong tâm trí tôi, mẹ là siêu anh hùng vì có thể một tay đảm đương được nhiều việc cùng một lúc và luôn bảo vệ tôi trong những lúc khó khăn, thử thách. Mẹ là đầu bếp số 1 vì lúc nào cũng "sáng tạo" ra nhiều món ăn mới lạ cho gia đình. Mẹ là xe ôm không ngại mưa, chẳng sợ nắng, luôn sẵn sàng đưa đón tôi đến trường đến lớp. Và hơn tất cả, mẹ chính là món quà vô giá mà tôi tin rằng ở kiếp này Thượng đế đã ưu ái ban tặng cho tôi.

"Mẹ ơi! Con cảm ơn mẹ vì suốt 13 năm qua mẹ đã dùng trái tim yêu thương và sự bao dung của mình để chăm lo cho gia đình cũng như yêu thương con một cách vô điều kiện. Ở cái tuổi này, điều duy nhất con có thể làm để báo đáp công ơn của mẹ chính là cố gắng học tốt và sống tốt như những gì mẹ đã dạy con. Nếu có một điều ước, chắc chắn con sẽ ước mong cho bố mẹ có thật nhiều sức khỏe để sống lâu với con. Bởi con nhận ra điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời này chính là mỗi ngày thức dậy, con lại được thấy bố mẹ mạnh khỏe bên con.

Cảm ơn mẹ - người luôn tự nhận mình không hoàn hảo, nhưng lại luôn yêu thương con theo cách hoàn hảo nhất!

Con yêu mẹ!

Nguyễn Phạm Yến Lan - 8A4 THCS Phan Đăng Lưu - TP.

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mẹ Luôn Ở Trong Tâm Trí Và Trái Tim Con

Chắc mẹ cũng khá bất ngờ vì tự dưng hôm nay con lại gửi cho mẹ một bức thư, một bức thư tay đầu tiên con gửi cho mẹ. Mẹ à! Bức thư này chính là những điều trong tâm trí con chưa dám nói ra. Nhưng hôm nay con đã dũng cảm và con sẽ nói hết những tâm sự về người mẹ thân thương của con.

Mẹ ơi! Con cảm ơn vì bố mẹ đã sinh ra con, đã cho con một cuộc sống. Đối với con mẹ chính là người phụ nữ tuyệt vời nhất trên thế gian. Mẹ là một người phụ nữ khéo tay, đảm đang và giỏi giang. Mẹ đã dạy con biết đi, biết đâu là trời đất. Mẹ đã dạy con học bài, buộc tóc cho con khi con còn bé xíu. Mẹ như một chiếc điều hòa, làm mát cho con vào những ngày hè nóng nực.

Mẹ như một chiếc lò sưởi, sưởi ấm cho con những đêm đông giá rét. Bố mất sớm, mẹ vừa là mẹ vừa là bố nuôi lớn chúng con nên người. Mẹ luôn dạy cho con những điều hay lẽ phải. Mẹ nấu ăn rất ngon, và cho dù có những món mẹ cho hơi quá tay nhưng con vẫn ăn để mẹ vui.

Những lúc con ốm, mẹ lo lắng, quan tâm cho con tới mức không thiết ngủ. Đôi mắt mẹ tối lại, làn da vốn hồng hào của mẹ xám đi, người mẹ cũng gầy hăn đi. Nhìn mẹ như vậy con cảm thấy rất buồn và thương mẹ. Lúc đó, con cảm hận những căn bệnh quái ác đã đến với con và làm mẹ phải buồn lòng. Lần con bị gãy tay và phải mổ. Con đâu hay biết mẹ rất sợ.

Mẹ rưng rưng nước mắt vì sợ ca mổ sẽ không thành công và tay con sẽ không lành lại được. Khi con mổ xong, đôi mắt mẹ sáng lên những tia hy vọng mà mẹ đã đặt niềm tin vào bác sĩ và con. Con cảm thấy mẹ như sắp

khóc vì hạnh phúc. Con luôn nói với mẹ rằng con sẽ không lấy chồng và sẽ chỉ ở mãi bên cạnh mẹ mà thôi, nhưng mẹ nói rằng mẹ không thể ở với con suốt đời nên con hãy tự lập và đi theo con đường đã chọn. Mẹ ơi, con cảm ơn mẹ nhiều!

Mẹ à! Con rất chân thành xin lỗi mẹ vì những lúc con làm mẹ phải buồn lòng vì con. Nhiều lúc con cãi mẹ, làm mẹ không vui. Thỉnh thoảng còn nói dối mẹ nhưng con đâu biết mẹ rất buồn. Nhiều lúc mẹ bảo con phải làm thế này, làm thế nọ nhưng con chống đối hay làm không tử tế khiến mẹ phải tức giận và cáu gắt.

Nhiều lúc con và em Khánh hay đánh nhau và chòng ghẹo khiến mẹ phải tức điên lên và phạt đòn. Lúc đó con cảm thấy ghét mẹ, rất ghét mẹ. Nhưng con đâu ngờ rằng mẹ vì yêu thương chúng con nên mới cho roi cho vọt chúng con. Giờ đây con đã biết mẹ ít cho con đi sinh nhật bạn, mẹ không cho con tiền tiêu vặt như những gia đình khác là mẹ muốn bảo vệ con, muốn con không có thói hư hỏng. Con cảm ơn về tất cả những điều mẹ đã dành cho con.

Mẹ yêu dấu, giờ con mới biết yêu mẹ hơn. Bao nhiêu năm tháng mẹ đã lo cho chúng con, cho chúng con ăn học đàng hoàng. Mẹ đã làm nhiều việc thay bố để chúng con có thể cảm nhận được rằng bố cũng đang ở bên cạnh chúng con. Giờ chúng con đang lớn khôn và chúng con sẽ nên người, sẽ cố gắng tìm được việc làm tốt và ổn định để mẹ có thể từ hào về chúng con. Mẹ yêu ơi! Mẹ ơi, xin đừng buồn nha mẹ. Mẹ ơi, mẹ chỉ được hạnh phúc thôi.

Mẹ ơi, nếu có kiếp sau con nguyện sẽ mãi là con của mẹ. Con sẽ chăm sóc cho mẹ và không để cho mẹ buồn phiền vì con. Con sẽ luôn là đứa con gái ngoan và hiếu thảo của mẹ. Mẹ ơi, mẹ sẽ luôn và mãi mãi, cho dù có đi đâu xa và có kiếp sau, kiếp sau nữa và rất nhiều kiếp sau nữa, mẹ sẽ mãi là mẹ của con và con cũng sẽ mãi là con gái của mẹ.

Mẹ luôn luôn ở trong tâm trí và trái tim của con!

Con yêu mẹ nhiều!

Nguyễn Phương Hằng - 8A1 THCS Đoàn Kết - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hạnh Phúc Được Có Mẹ

Về bên mẹ con lại thấy bình yên

Không lo lắng chẳng muộn phiền như trước

Khỏi đợi chờ rồi còn lo cơm nước

Nén nỗi lòng cô độc bước trong đêm

(Mẹ là tất cả - Vũ Thắm)

Đã bao giờ bạn tự hỏi rằng "Hạnh phúc là gì" chưa? Thực ra nó đơn giản lắm! Khi bạn được sống trên cõi đời này, đó đã là một hạnh phúc biết bao người mong muốn. Khi bạn có đủ sức khỏe, khi bạn có thể thỏa sức ăn những món ăn mình thích, làm những gì mình yêu cũng đã là niềm khao khát của vô số người. Khi bạn được sống trong một mái nhà, được mọi người mến thương, bạn quả là một người rất may mắn! Và đặc biệt hơn tất cả những hạnh phúc giản đơn ấy bạn có một người mẹ.

Mẹ tôi không phải là một người hoàn hảo. Mẹ tôi không có khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu hay cặp mắt to tròn. Mẹ tôi không có thân hình đẹp, không tóc dưỡng, môi son, không da trắng hồng hào. Mẹ tôi không có đôi bàn tay mềm mại hay những ngón tay thon dài. Nhưng đối với tôi, mẹ luôn đẹp và là người phụ nữ tuyệt vời nhất!

Từ tấm bé, tôi đã được che chở bởi sự yêu thương của mẹ, từng cái ôm, từng nụ hôn, từng câu hát ru à ời của mẹ dành cho tôi đã nuôi dưỡng tâm hồn

bé nhỏ này cho đến tận bây giờ. Mẹ là người đầu tiên dạy tôi biết nói, là người đầu tiên khiến tôi cười, là người đầu tiên dạy tôi cảm nhận được dòng cảm xúc của cuộc đời. Tuổi thơ của tôi gắn liền với hình bóng của mẹ.

Nhớ có khi ngày đầu tiên tôi bước chân vào lớp một với tâm trạng bồn chồn, lo lắng làm sai! Mẹ đã ở bên, động viên tôi làm tôi có khí thế hẳn lên, tự tin trên đôi chân của mình. Những khi tôi bị điểm kém, bị cô giáo phê bình, tôi nhụt chí hẳn, buồn tủi, chẳng muốn làm việc gì. Mẹ đến bên, an ủi, chia sẻ làm nỗi buồn như vơi đi, mất hẳn.

Thời gian cứ thế trôi, mẹ càng ngày càng già đi để tôi ngày một lớn lên. Dường như thời gian đã làm khoảng cách giữa tôi với mẹ xa đi một chút. Mẹ còn nhiều việc phải lo chứ không phải lúc nào cũng có thể ngồi kế bên cạnh nói chuyện với tôi nhiều như trước. Tệ hơn, tôi có cảm giác mẹ không hề hiểu tôi.

Nhiều khi tôi chỉ phạm một lỗi nhỏ mẹ cũng đã mắng tôi. Mẹ mắng rất to và rất nhiều làm tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhiều khi tôi chẳng nghe lời mẹ, làm mẹ nhắc bao nhiêu lần, để mẹ mắng. Ấy vậy mà tôi không nhận lỗi, còn, cãi lại mẹ, cứ cho bản thân mình là đúng làm mẹ phiền lòng. Nhiều khi muốn đi chơi mẹ

không cho, tôi tỏ thái độ, nói những câu trống không thiếu tôn trọng mẹ. Nhiều khi tôi sang nhà các bạn chơi mà không xin mẹ, làm mẹ gọi không biết bao nhiêu cuộc nhưng tôi chẳng hề nghe. Đến lúc về nhà, mẹ trách mắng, tôi chẳng buồn xin lỗi, chẳng nói lời nào. Nhưng tôi không biết rằng, những việc mà mẹ đã từng làm, đã từng gánh chịu, việc nhỏ xíu mà mẹ nhờ tôi có bằng một phần không?

Công việc mà mẹ đang làm có bao nhiêu áp lực dồn lên, áp lực mà mẹ nhờ tôi, mắng tôi có bằng một phần không? Tôi đâu có hiểu rằng chỉ có những người lo lắng, quan tâm tôi mới không muốn tôi gặp nguy hiểm, ngay

cả những điều nhỏ nhất. Những người bạn kia đôi khi chỉ giúp mình một chút thôi là mình đã xem họ như ân nhân, là người mà mình biết cả đời, nhưng lại đâu có để ý những người gần gũi với mình nhất, những người thân đã hy sinh nhiều bao nhiêu để mình có cuộc sống như bây giờ mà mình chưa nói được một lời cảm ơn. Và tôi đâu biết, để tôi có thể có những quãng thời gian vui vẻ với bạn bè, mẹ đã phải bỏ lại những gì.

Khi đã đủ nhận thức để cảm nhận được tình yêu thương, sự quan tâm của mẹ ý nghĩa như thế nào, có lẽ lúc ấy mẹ đã không còn nữa. Chúng ta hãy tôn trọng những người mẹ khi còn có thể. Biết đâu hôm nay cũng có thể là ngày cuối cùng ta được nói chuyện với mẹ đó. Vì vậy, hãy sống sao cho thật xứng đáng!

Nguyễn Thị Hồng Nhung - 8A1 THCS Đoàn Kết - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Con Yêu Mẹ

Ai trong chúng ta đều có một người mẹ. Mẹ là người luôn hy sinh hết mình vì con. Với tôi, mẹ là tất cả những gì đẹp đẽ và thiêng liêng nhất. Mẹ tôi tên là Tạ Thị Hoàng Vân. Năm nay mẹ đã 40 tuổi, mẹ tôi rất trẻ trung và năng động. Mẹ có dáng người đậm, mái tóc xõa ngang vai và đôi mắt sáng thêm cặp kính màu đen trông rất cá tính. Tính cách mẹ rất trẻ trung và nổi bật, rất sôi nổi. Mẹ là mẫu hình của người phụ nữ hiện đại nhưng luôn giữ cho mình một nếp sống cẩn thận và chu đáo.

Tôi rất thích công việc của mẹ. Mẹ tôi làm nghề nghiên cứu lịch sử và bảo tồn di sản kiến trúc, nên mẹ được đi rất nhiều nơi, nhiều vùng đất thú vị. Sau mỗi chuyến đi, mẹ lại kể cho tôi những điều hay ở những nơi đó. Vì công việc bận bịu nên mẹ thường phải thức đêm đến 2, 3 giờ sáng. Dù công việc là thế, nhưng mẹ vẫn luôn dành thời gian cho chúng tôi. Mẹ tôi là người mang lại hương vị gia đình, cuộc sống cho chúng tôi, qua những món ăn ngon, xóa bỏ đi căng thẳng, áp lực lúc học tập của tôi, xóa đi những mệt mỏi của bố.

Mẹ luôn dạy dỗ tôi rất nhẹ nhàng. Mẹ luôn đặt mình vào vị trí của tôi. Mẹ cũng là người giúp tôi hiểu ra những điều hay lẽ phải.

Mẹ luôn là người ủng hộ hết mình và thúc đẩy tôi vươn tới giấc mơ của mình. Có những lúc mẹ đi công tác tôi lại giúp mẹ làm việc nhà, trông em, tự giác học bài. Tôi là chị lớn trong nhà nên luôn cố gắng để làm chỗ dựa tinh thần cho cha mẹ.

Trong mắt tôi, mẹ là người vĩ đại và cao cả. Tính cách mẹ ảnh hưởng rất

lớn tới tôi. Tôi rất hạnh phúc vì có mẹ, vì mẹ là người cho tôi biết thêm nhiều nơi mới lạ ở thế giới bao la. Mẹ là người mãi mãi yêu thương tôi. Và mẹ là người tôi yêu nhất trên đời. Mong sao mẹ luôn tươi trẻ, xinh đẹp, thành công trong công việc.

Tôi muốn nói với mẹ rằng: "Mẹ à, con yêu mẹ! Mẹ! Con yêu mẹ lắm! Mẹ, một người vĩ đại!".

Nguyễn Phương Hằng - 8A1 THCS Đoàn Kết - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Người Mẹ Tuyệt Vời

Đối với bạn, điều gì là quan trọng nhất? Điều gì khiến bạn cảm thấy luôn vui vẻ, hạnh phúc và có nghị lực để cố gắng, để phấn đấu trong cuộc đời bạn? Bạn biết không, đối với tôi có một thứ vô cùng giản dị, một thứ mà tôi luôn quý trọng và nâng niu, đó chính là tình mẫu tử.

Tình cảm ấy đã thắp sáng hình ảnh mẹ tôi một cách lạ thường. Không phải là ánh sáng chói lóa hay mờ ảo mà đó là ánh sáng soi tỏ được lòng tôi và con đường tôi đi hằng ngày. Mẹ! Mẹ thật tuyệt vời!

Tôi vẫn nhớ như in lời bà kể: Ngày mẹ mang thai tôi, hoàn cảnh gia đình vẫn còn khó khăn lắm và trong khó khăn ấy, gần 9 tháng 10 ngày mẹ cưu mang tôi nhưng vẫn đạp xe 15 cây số để đi bán hàng, dù trời có mưa hay nắng, nóng hay lạnh thì mẹ vẫn kiên trì. Điều mong ước nhỏ nhoi của mẹ là đứa con sinh ra không đói khổ".

Thật sự khi nghe bà kể lại, lòng tôi dồn nén bao cảm xúc khiến khóe mắt tôi cay cay như muốn vỡ òa và tôi muốn chạy ngay đến ôm mẹ mà nói rằng: "Mẹ ơi, ơn của mẹ con sẽ không bao giờ quên, nhất là những ngày tháng khó khăn mẹ đã chịu nhiều gian khổ vì con".

Khi tôi bệnh, mẹ tôi lo lắng, mẹ thức suốt đêm để theo dõi tình hình của tôi, mẹ lo từ cái gối, cái chăn, những viên thuốc cho đến những bữa ăn. Bao nhiêu lần tôi nghịch ngợm, làm sai nhưng mẹ không trách móc, mẹ chỉ tâm sự và cùng tôi chia sẻ, phân tích những lỗi lầm của tôi. Có một lần chị em tôi cãi nhau, lỗi lầm đó là do em trai tôi, vậy mà người bị mẹ phạt là tôi và đó

cũng là lần đầu tiên mẹ đánh tôi. Tôi cảm thấy oan ức, mẹ không công bằng khi bênh vực cho em trai quá và vô cùng giận mẹ. Tôi còn ước rằng mẹ không phải là mẹ của tôi nữa.

Tính trẻ con lại quanh quẩn bởi suy nghĩ linh tinh và tiêu cực "Tại sao mình lại sống trong ngôi nhà này cơ chứ?", "Tại sao bố mẹ lại luôn thiên vị em dù cả hai vẫn là con của bố mẹ mà?", và "Tại sao lại có sự trọng nam khinh nữ như vậy chứ?" Bao nhiêu câu hỏi được đặt ra trong đầu tôi nhưng vẫn chưa có câu trả lời. Sau này tôi mới hiểu mẹ nghiêm khắc để dạy tôi. Nên giờ dù mẹ có mắng đi nữa thì tôi vẫn cảm thấy vui vì những điều mẹ làm đều là muốn tốt cho mình. Tôi cảm thấy có lỗi với mẹ lắm, thấy nước mắt mẹ rơi mà chẳng biết làm gì.

Nhiều lúc muốn hét lên rằng "Con xin lỗi mẹ" nhưng chẳng đủ cam đảm để nói câu đó với mẹ. đành gửi hết tâm tư, suy nghĩ tình cảm vào trong bài viết này và mong mẹ có thể đọc được nó và hiểu được tình cảm của tôi dành cho mẹ nhiều như thế nào. Mẹ là người luôn khắc phục mọi khó khăn, luôn ôm trọn mọi vất vả nhưng mẹ vẫn luôn vui vẻ, một tay chăm lo cho cả nhà.

Ơn của mẹ chẳng biết bao giờ tôi có thể đền đáp nhưng vì mẹ tôi cũng sẽ không ngại đường đời khó khăn vất vả. Tôi sẽ làm những điều tốt đẹp nhất, ý nghĩa nhất để mẹ có thể biết một điều "Mẹ là tất cả". Chỉ vì nuôi con mà mỗi ngày mẹ đánh đổi bằng sự vất vả lấy tiền nuôi con ăn học, mẹ đánh đổi bằng tuổi trẻ để mong con mình luôn được bình an, học hành thật tốt và không phải bận tâm điều gì.

Mẹ luôn sống cho bố, nghĩ cho các con và lo cho gia đình mà chẳng bao giờ nghĩ cho mình. Quanh năm suốt tháng đắng cay ngọt bùi chồng chất nhưng mẹ vẫn lặng thinh chẳng cần ai hỏi han cũng chẳng cần ai an ủi. Điều mẹ dành cho các con và bố luôn là sự hy sinh, mẹ không nói nhưng tôi biết mẹ chịu khổ nhiều rồi. Bao nhiêu năm đời người là bấy nhiêu năm mẹ vì con cái và gia đình.

Bao nhiêu lần tôi mắc lỗi nhưng mẹ vẫn dang rộng vòng tay tha thứ, dẫu có bão tố nhưng mẹ vẫn nơi đây nhẹ nhàng đưa tay đón tôi đến nơi bình yên nhất. Tôi có lỗi với mẹ vì chưa bao giờ hiểu mẹ. Khi mẹ cần tôi nhất thì tôi lại không có ở bên để chia sẻ, tất cả mọi thứ tôi làm từ bé đến lớn chỉ nghĩ cho riêng bản thân mình. "Mẹ ơi, con thật ích kỷ phải không mẹ".

Tôi không phải là đứa con ngoan như bao đứa trẻ khác nhưng tôi có lòng yêu thương mẹ vô bờ, và chính vì tình yêu thương đó mà tôi có thể sửa sai, sửa những lỗi lầm mà tôi đã gây ra để có thể làm mẹ hài lòng và hạnh phúc. "Mẹ ơi, mong mẹ tha thứ cho con". Mẹ là bờ vai cho tôi đi suốt chặng đường dài. Mẹ là động lực để tôi đứng dậy mỗi khi gục ngã. Mẹ luôn bên cạnh tôi và mẹ cũng là người cho đi yêu thương mãi mãi mà không mong đền đáp. Mẹ là người vì con cái mà quên đi cả việc nghỉ ngơi, mẹ là người duy nhất hiểu được những lời tôi chưa thốt lên thành lời.

Thật không biết nói gì ngoài câu cảm ơn cuộc đời này. Cảm ơn cuộc đời đã cho tôi một người mẹ quá tuyệt vời. "Mẹ ơi, bây giờ con đã vào được một ngôi trường cấp ba tốt rồi mẹ ạ! Ngày càng có nhiều khó khăn thử thách phía trước đang chờ con, con sẽ phải ngày càng cố gắng, ngày càng phấn đấu để sau này con sẽ được đứng trên giảng đường đại học, cố gắng làm ra thật nhiều tiền để mẹ đỡ vất vả và mẹ hạnh diện về con. Mẹ bảo chỉ cần chúng con hạnh phúc là mẹ vui rồi nhưng hạnh phúc của con chỉ đơn giản là mẹ thôi. Con yêu mẹ nhiều".

Nguyễn Thị Phương Thảo - 10I THPT Đa Phúc - Sóc Sơn - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lắng Trong Tim Con Là Mẹ

Những câu hát ru à ời tha thiết của mẹ những đêm con quấy khóc ngày nào < giờ đã thành một phần không thể thiếu trong tâm hồn con, trong trái tim con. Để mỗi khi nhớ lại, lại trào dâng trong con một niềm yêu thương mẹ vô cùng, thương sự cố gắng, nhẫn nại đến kiệt cùng của mẹ:

Gió mùa thu mẹ ru con ngủ

Năm canh chày mẹ thức đủ vừa năm.

(Dân ca Nam Bộ)

Mỗi lần nghe những câu ca trên, con lại thốn thức nghĩ về mẹ, về tình yêu thương bao la mà mẹ dành cho con. Tình yêu ấy nồng đượm, dịu dàng như vầng trăng sáng đêm rằm, tinh khiết như mặt nước hồ thu buổi sớm và cũng luôn dồi dào như nước trong nguồn chảy ra. Có lẽ, những tình cảm, sự hy sinh, công ơn của mẹ dành cho con dù nước biển mênh mông là thế, mây trời lồng lộng là vậy nhưng vẫn không thể đong đầy, không thể phủ kín. Mẹ ời! Dù chưa bao giờ nói ra nhưng con luôn cảm thấy rất hạnh phúc, may mắn khi được sống trong vòng tay yêu thương của mẹ - người phụ nữ vĩ đại nhất của đời con!

Người ta thường nói, tình mẫu tử là thứ tình cảm thiêng liêng, cao đẹp nhất. Nó được hình thành như một bản năng ở mỗi người phụ nữ từ khi họ biết trong mình đang mang một sinh linh nhỏ bé. Chắc đó cũng là khởi đầu của tình yêu thương mà mẹ dành cho con, mẹ nhỉ! Từ khi mới chào đời, cất tiếng khóc đầu tiên, con đã may mắn nhận được những cái ôm ấm áp của mẹ.

Tuy sinh con ra trong nhiều khó nhọc nhưng mẹ luôn coi con như một món quà được trời cao ban tặng. Điều đó khiến con thấy hạnh phúc vô cùng, vì con được có mẹ và con lại thật may mắn biết bao khi tuổi thơ con luôn có mẹ ở bên yêu thương, che chở.

Bước đi đầu tiên của con! Mẹ là người chứng kiến. Những lần con ngã trầy da, la khóc, mẹ là người đầu tiên xuýt xoa, vỗ về. Lời nói bi bô đầu đời của con cũng là mẹ dạy và mẹ cũng là người vui mừng nhất khi con bập bẹ gọi tên mọi người trong nhà. Mẹ cứ luôn như vậy, âm thầm bên cạnh chăm sóc cho con từng bữa ăn, giấc ngủ. Bên cạnh con để yêu thương, vỗ về trù mẫn trên mỗi chặng đường con đi.

Con còn nhớ khi ba tuổi, con bị đau bụng thường xuyên, bác sĩ đã chẩn đoán con bị mắc bệnh đường ruột bởi con cứ ăn thứ gì đều nôn ra hết. Nhìn con gầy yếu xanh xao, chắc mẹ buồn lắm phải không mẹ? Nhiều hôm con bị đau bụng lúc nửa đêm, mẹ cứ khóc ròng. Mẹ lúc ấy dù rất mệt mỏi nhưng vẫn vội vã bế con đến bệnh viện, túc trực suốt đêm để chăm chút cho con đến quên cả đói, quên cả mệt.

Khi con đi học lớp mẫu giáo bốn tuổi, ngày đầu tiên đưa con đến trường, mẹ bịn rịn, lấp ló ngoài cửa lớp để xem con có hòa nhập được không và quan trọng là hỏi cô về chế độ ăn uống ở trường phù hợp với con không do con bị mắc bệnh đường ruột, không ăn uống được nhiều thứ như bình thường. Rồi mẹ cũng phải gửi con ở lại lớp cho cô nhưng mẹ kể lại rằng: Ra đến cổng trường mẹ quay lại năm lần ngóng con vì vẫn nghe tiếng con gào khóc đòi về dù cổng trường và lớp học cách xa nhau đến 200m.

Mẹ dù mang nặng đẻ đau con 9 tháng 10 ngày, còn vất vả chăm con ốm yếu, khó nuôi bao nhiêu năm tháng nữa nhưng mẹ chưa khi nào than thở, chưa lúc nào bỏ cuộc. Mẹ còn nhớ không, hồi ấy con còn hay bị sốt, lần nào cũng phải đi tiêm mấy mũi mới khỏi. Nhiều lần nhìn con tiêm mẹ cứ sứt sứt khóc thầm, rồi lại nức nở trước câu nói ngây thơ của con: "Mẹ đừng khóc,

con không đau đâu mà!"

Lên bốn tuổi, con vẫn gầy gò ốm yếu khiến mẹ không yên tâm khi đi làm. Và theo quan niệm của ông bà, bà ngoại nói rằng: đặt thêm cho con một tên khác để gọi ở nhà cho dễ nuôi là Bổng và phải đổi tay người nuôi mới khác được. Mẹ đành gửi con cho bà ngoại chăm sóc vì bà mát tay nên nuôi các bác và mẹ khỏe mạnh. Lúc ấy con đã từng nghĩ liệu có phải do con ốm yếu quá nên mẹ không thương con, không muốn ở với con? Nhưng không, mẹ dù bận bịu công việc và bươn chải nhưng vẫn gọi

điện thoại đều đặn cho con mỗi ngày, ngồi nghe những câu chuyện ngây ngô của con và cũng đều đặn gửi những thang thuốc bổ nhưng đăng cho con chữa bệnh mà có lẽ, nó cũng đăng như lòng mẹ cảm thấy lúc bấy giờ vậy.

Thời gian thấm thoát trôi đi, con ngày càng khôn lớn, hết bệnh và khỏe mạnh hơn, còn mẹ lại càng thêm lo toan, mệt mỏi. Hằng ngày dù trăm công nghìn việc mẹ vẫn đều đặn đưa đón con đi học khắp nơi. Ngoài giờ học chính ở trường, mẹ còn tìm các lớp học phát triển kỹ năng khác để cho con có đầy đủ bản lĩnh và thích nghi với cuộc sống hiện tại. Từ một đứa trẻ nhút nhát, thiếu tự tin ở mẫu giáo con đã là thành viên đội văn nghệ, là tay trống trong đội nghi thức trường, là sao đỏ trong tất cả các năm học. Từng bữa ăn giấc ngủ của con vẫn là duy nhất bàn tay mẹ tận tụy.

Cái ngưỡng tuổi sắp tròn bốn mươi đã mang đến cho mẹ những nếp nhăn, vết nám, dấu chân chim hằn sâu nơi khóe mắt. Đôi bàn tay mềm mịn ngày nào giờ đã thô ráp, gầy guộc vì phải làm việc quá nhiều. Mẹ lúc nào cũng bận rộn quay cuồng trong công việc kiếm tiền để có thể lo cho con một cuộc sống đầy đủ như bạn bè cùng trang lứa. Mẹ miệt mài dưới bếp với những món ăn ngon. Mẹ tất bật dọn dẹp nhà cửa luôn sạch bóng để con không bị bệnh. Mẹ pha cho con những cốc sữa ấm nóng khi con phải thức khuya học bài hay những ly nước cam ngọt lịm mỗi khi con bị ốm.

Rồi chỉ một cơn sốt xoàng của con thôi nhưng cũng đủ khiến lòng mẹ như lửa đốt, mẹ cứ luôn tay sờ trán thăm khám nhiệt độ, đắp chăn, điều chỉnh quạt, tất tả lo thuốc men< Mẹ chăm lo cho con từng chút một. Con nhận ra rằng, suốt bao nhiêu năm nay mẹ luôn kiên cường, nhẫn nhịn chịu đựng đủ điều, luôn lặng lẽ để trở thành chỗ dựa vững chắc cho con, đưa con gái mà mẹ yêu thương vẫn chưa làm được gì để đền đáp công lao của mẹ.

9 tuổi. Con bắt đầu không nghe lời mẹ.

12 tuổi. Con đã biết nói dối và nổi nóng với mẹ.

14 tuổi. Con đã đủ lớn để giúp mẹ bớt lo âu chưa?

Cả cuộc đời mẹ chỉ có chúng con!

Con biết mẹ làm gì, nghĩ gì đi nữa thì tất cả cũng vì chúng con!

Vậy mà con đã to tiếng, càu nhàu với mẹ, chỉ vì mẹ thường la mắng do con không nhớ uống thuốc bổ đúng giờ, quên mang mũ, mang ô khi đi học, không ăn hết phần ăn mà mẹ đã chuẩn bị sẵn. cũng bởi lo lắng cho sức khỏe của con.

Mẹ cũng cấm con không được dùng mạng xã hội tùy tiện, không tụ tập bạn bè nhiều, không được mua các vật dụng gây lãng phí bởi mẹ đã luôn như vậy và vận động cả chính mình cùng các con: Sống, học tập và làm việc theo tấm gương đạo đức . Vô số lần, con cảm thấy thật nhàm chán và bức bối trước những sự hỏi han quan tâm của mẹ; thấy phiền phức với những lời dạy, tức tối với những cấm đoán của mẹ.

Cái suy nghĩ mong có một người mẹ khác tâm lý hơn, cứng chiều hơn nghĩa là dễ tính hơn luôn thường trực trong con và nhen nhóm hằng ngày. Nhưng, mẹ ơi, con bây giờ đã đủ thời gian để nhận thức được những đúng, sai trong sự quan tâm vô điều kiện mà mẹ dành cho con, trong những lo lắng

nghiêm khắc đầy yêu thương vì những điều tốt đẹp để con có một tương lai tươi sáng, một nhân cách đủ đầy, một thế giới quan không bị lệch lạc, bị tha hóa, bị lây nhiễm bởi những mặt tiêu cực của xã hội. Con nhận ra rằng: Con đã và đang được khôn lớn đúng nghĩa của sự trưởng thành để khiến mẹ tự hào về con.

Có đôi lúc con phạm sai lầm trong cuộc sống, có thành tích chưa tốt trong học tập, mẹ vẫn luôn bên con với những hành động ân cần cùng ánh mắt trìu mến để ủng hộ động viên con hết mực. Tiếp thêm niềm tin và động lực sống để con thành công hơn. Có thể con chưa đủ khôn ngoan, hiểu biết để thấu hiểu và chia sẻ những vấn đề của mẹ nhưng con sẽ luôn lắng nghe, luôn ở bên mẹ.

Con biết, dù vất vả và luôn để mẹ một mình vượt qua những khó khăn trở ngại, tổn thương trong cuộc sống; nghe mẹ thở dài mệt nhọc bởi trong sâu thẳm đôi mắt mẹ, trái tim mẹ là những vết thương do sóng gió của cuộc đời, nhưng từ sâu thẳm trong tim con mãi là những yêu thương, kính trọng, biết ơn khôn nguôi khi con được làm con của mẹ.

Con đã từng sống ích kỉ, thu mình vào vỏ bọc riêng để mình mẹ phải lo lắng, phải nghĩ suy chừa trước những diễn biến của cuộc đời. Mẹ thỉnh thoảng vẫn nhắc lại những chuyện quá khứ có cả vui buồn, có cả nhớ thương, có cả tủi hờn và nuối tiếc, nhưng cuối cùng vẫn là những lời khuyên chân thành để dạy chúng con phải sống đúng đạo lý cho hiện tại và tương lai.

Mẹ ơi! Nhờ có cuộc thi viết "Mẹ trong tâm trí con" mà hôm nay con mới có dịp bày tỏ nỗi lòng của mình với mẹ. Con muốn mẹ biết rằng con rất yêu mẹ và con sẽ luôn cố gắng để mẹ được tự hào khi nhắc đến con. Con sẽ tiếp tục học hỏi mọi điều để có thể gánh bớt những phiền muộn, những lo âu cho mẹ. Con mong mẹ từ nay và mãi mãi sẽ có một cuộc sống an nhiên, vui vẻ. Con sẽ làm tất cả để xứng đáng với những yêu thương không ngừng nghỉ của mẹ, vì con biết:

Con dù lớn vẫn là con của mẹ.

Đi suốt đời lòng mẹ vẫn theo con.

(Con cò - Chế Lan Viên)

Con mong trời Phật phù hộ cho mẹ mãi sống vui, sống khỏe để con được trưởng thành, được hiểu thấu, được tan chảy, được hạnh phúc trong những yêu thương dạt dào, vô giá và bất biến từ mẹ - người đã lặng lẽ dành trọn cuộc đời mình cho con.

Mẹ! Tiếng lòng thiêng liêng nhất! Niềm hạnh phúc to lớn nhất mà con đã may mắn có được khi sinh ra trong cuộc đời này, bởi trong con mẹ mãi tỏa sáng và duy nhất như câu hát:

Riêng mặt trời chỉ có một mặt thôi!

Và mẹ em chỉ có một trên đời.

Hỡi các bạn! Tôi mong và tin rằng:

Chúng ta đã và đang may mắn được là những đứa con hạnh phúc vì có mẹ ở bên, vậy nên hãy cùng tôi ghi nhớ rằng:

Ai còn mẹ, xin đừng làm mẹ khóc.

Đừng để buồn lên mắt mẹ nghe không?

(Bài hát Chỉ có một trên đời - Trương Quang Lục)

Thêm nữa, tôi mong muốn rằng: Mỗi chúng ta hãy luôn có những suy nghĩ và hành động tốt đẹp để cùng chia sẻ những yêu thương, những may mắn của chúng ta đối với những ai đã không có hay không còn mẹ trên thế

gian này!

Mẹ ơi, con mãi mãi muốn nói: Con yêu mẹ!

Nguyễn Thủy Tiên - 9A THCS Định Công - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tâm Sự Với Mẹ

Mẹ thân yêu của con! Con biết những dòng tâm sự này của con với mẹ sẽ không bao giờ gửi đến mẹ được. Vì khi con biết đọc, biết viết thì mẹ đã không còn trên thế giới của con nữa. Mẹ đã đến một nơi con không biết và không thể đặt chân đến bên mẹ được.

Suốt thời gian con lớn lên mà không có vòng yêu thương của mẹ, con rất buồn và luôn tự hỏi: "Cho tới bao giờ mẹ mới về?". Nhưng khi con hỏi bố thì bố luôn lảng tránh câu hỏi ấy và chỉ trả lời: "Chắc sẽ sớm thôi! Con phải thật ngoan mẹ mới về!". Con đã ngoan rồi mà! Con đã nghe lời mọi người dạy và dạy con. Nhưng sao chưa thấy mẹ về? Hơn nữa, chị còn rất buồn và khóc nữa. Có chuyện gì sao?

Một đứa bé như con không biết đã có chuyện gì xảy ra xung quanh mình. Chỉ cảm thấy buồn và cô đơn khi không có mẹ ở bên. Con không hiểu một nỗi buồn sâu thẳm ẩn chứa trong câu nói của bố. Cứ như vậy thời gian dần trôi, 3 năm rồi 5 năm, hình bóng mẹ vẫn chưa về. Mẹ ơi, rốt cuộc mẹ đã đi đâu vậy? Mẹ phải trở về nấu cơm, dạy học, kể chuyện và ru cho con ngủ chứ. Dù tất cả những việc ấy bố và chị đã thay mẹ trong thời gian qua. Nhưng còn tình thương của mẹ thì không ai thay thế được.

Đến khi lên lớp 6, con mới hiểu ra và biết được rằng có chờ đợi và mong muốn thì mẹ cũng sẽ không trở về. Tự bản thân phải biết chăm lo lấy mình vì không ai ở bên chăm sóc suốt đời được. Con buồn và tủi thân lắm! Các bạn được người mẹ mà họ yêu thương chăm sóc chu đáo và tận tình, còn con. Nhưng cho dù như thế, con vẫn cố gắng vui vẻ và lạc quan hơn.

Đối với con, mẹ vẫn luôn hiện hữu trong trái tim và tâm trí này. Hình ảnh người mẹ với mái tóc dài và đen mượt. Đôi mắt nâu chan chứa tình thương và sự quan tâm đối với con. Nụ cười ấm áp và tươi vui, yêu đời của mẹ như ánh nắng chiếu sáng tâm hồn con, giúp con vui vẻ hơn. Người mẹ trong đôi mắt con ngày ấy là một người phụ nữ yêu chồng con và vô cùng đảm đang, là người vợ, người mẹ tuyệt vời.

Giờ đây, hình ảnh ấy vẫn luôn ở trong trái tim của gia đình mình. Mẹ có biết rằng mỗi khi đêm về con đều rất nhớ mẹ, nhớ cái ôm ấm áp của mẹ. Chỉ một lần thôi, hãy cho con được gặp lại mẹ. Xin mẹ dù chỉ là trong giấc mơ thôi. Nhưng kí ức của con về mẹ chỉ ngắn ngủi trong 5 năm đầu đời. Mẹ ơi, thật sự con chỉ muốn hỏi mẹ một điều. Vì sao mẹ lại ra đi và để con lại với một khoảng trống trái tim nhỏ bé này?

Khi con vẫn chưa hiểu thế nào là tình thương của mẹ. Làm sao con giải thích và tự trả lời câu hỏi ấy được đây. Nhưng con sẽ phải tự quen với cảm giác này thôi. Con phải vui vẻ lên và nhất định phải hạnh phúc với cuộc sống hiện tại. Mẹ có nhớ nhà mình không? Ngôi nhà mà mẹ và bố đã dành bao nhiêu công sức, mồ hôi nước mắt để xây dựng lên.

Đó là mái ấm của gia đình mình, là nơi chúng ta ở bên nhau. Bà ngoại đã từng nói rằng mẹ rất vui mừng tới nhà bà và thông báo rằng cuối cùng căn nhà cũng xây xong, mời bà đến mừng nhà mới. Mẹ cũng chặt chiu từng đồng để mua bàn ghế, nội thất trong nhà. Mẹ đã vất vả dựng lên căn nhà này cũng như sắm sửa đầy đủ tiện nghi mà sao mẹ lại bỏ tất cả mọi thứ cũng như gia đình mình vậy?

Con thật không hiểu mẹ chỉ cố gắng làm nên để để lại cho chị em con và bố thôi à? Vậy giờ con đánh đổi lại tất cả mẹ sẽ trở về với bố con con chứ? Con sẽ nguyện đổi đi tất cả nhưng có lẽ có đổi đi mạng sống nhỏ nhoi này mẹ cũng sẽ không trở về. Giọt nước mắt cứ lăn dài trên má khi con thấy các bạn đang được mẹ yêu thương. Con không biết đó là sự ích kỷ của con khi con

không có mẹ hay là vì con đang thấy nhớ mẹ nữa.

Con thật sự không thể biết được. Một đứa trẻ không còn mẹ như con không biết cảm giác có mẹ là gì nữa rồi. Tất cả những cảm xúc của con về mẹ chỉ là tưởng tượng mà thôi. Hiện tại, con đã hiểu và cảm nhận được đôi chút về tình cảm của mẹ. Dì đã dành cho con tình cảm ấy. Mọi người bên nội ngoại đều rất quý con, dành cho con những sự quan tâm và cảm thông. Các bạn trong lớp cũng vậy, luôn chia sẻ với con. Con rất vui vì cuộc sống hiện tại ở nhà dì. Dì mua quần áo, sách vở cho con.

Dì dành cho con một tình cảm vô cùng đẹp đẽ, để con hiểu được rằng có mẹ sẽ khác như thế nào. Hàng năm, vào dịp sinh nhật con, các bạn và mọi người trong gia đình đều chúc con những điều tốt đẹp nhất và cả những món quà xinh xắn con được mọi người tặng. Thi thoảng, con nhớ lại đôi chút về sinh nhật mẹ đã làm cho con. Nó cũng rất vui và náo nhiệt.

Nhưng hơn hết đó là có mẹ, lời chúc và món quà của mẹ dành cho con. Và cho đến giờ, lời chúc ấy cứ theo con cho tới sinh nhật bây giờ. Cảm ơn mẹ! Lời cảm ơn vì mẹ đã sinh ra con, yêu thương con từ khi còn trong bụng để con biết thế giới ngoài kia, cho con được biết bao vui buồn của cuộc sống. Con đã vào năm học mới, trưởng thành hơn và hiểu được ý nghĩa của cuộc sống hơn.

Con sẽ đứng lên sau mỗi lần vấp ngã để mẹ biết được rằng: con sẽ dũng cảm hơn, mẹ hãy yên tâm mẹ nhé. Con không một mình, còn có mọi người xung quanh luôn giúp đỡ và ủng hộ con. Con biết trong đó luôn có mẹ. Mẹ là con đường cho con thấy thành công. Mẹ là thiên thần hộ mệnh luôn theo sát bảo vệ con. Dòng máu ruột thịt của mẹ vẫn chảy trong người con, con đã mang một phần của mẹ và cố gắng sống thật tốt để mẹ yên tâm cho tấm thân này.

Những lời tâm sự của con, một lúc nào đó con sẽ đọc và kể lại cho mẹ

nghe. Đó chính là cảm xúc của con về mẹ và cả những việc đã xảy ra quanh con khiến con nhớ về mẹ.

Cảm ơn mẹ đã sinh ra con. Con mong lời cảm ơn này sẽ đến được với mẹ.

Và con sẽ nói điều này suốt đời: Con yêu mẹ!

Nguyễn Thu Huyền - 7E THCS Bê Tông - Chương Mỹ - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bức Thư Dành Tặng Mẹ

Gửi mẹ kính yêu của con!

Thời gian trôi qua thật nhanh mẹ nhỉ. Vậy là đã 13 năm trôi qua kể từ ngày con chào đời. Nhưng mẹ ơi, mẹ biết không, điều khiến con hạnh phúc nhất trong thời gian qua, không đơn giản chỉ vì con được sống, mà đó còn là bởi vì con đã luôn có mẹ ở bên nữa mẹ ạ. Mẹ đã luôn bên con, ủng hộ, động viên cho con, điều đó khiến con cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Con còn nhớ rất rõ, hồi nhỏ, con chẳng phải là đứa bé ngoan ngoãn gì, con luôn hiếu động, nghịch ngợm và khiến cho mẹ lo lắng. Người con không đánh bản thì cũng sây sát ít nhiều. Hẳn là mẹ lo cho con lắm, nhiều lúc mẹ mắng con và lúc đó con giận mẹ vô cùng. Dù vậy, mẹ vẫn luôn yêu thương, che chở cho con. Khi con lớn dần, con được mẹ dạy cho rất nhiều điều mới mẻ, có điều con thích nhưng cũng có điều con lại chẳng thích chút nào, tuy vậy, mẹ vẫn luôn nhẫn nại dạy dỗ con nên người.

Con làm sao quên được cái buổi tựu trường đầu tiên mẹ dẫn con tới trường. Hồi đó, tính con vốn hiếu động nên chẳng may suy nghĩ nhiều, không những thế, mẹ còn đưa con đi mua không biết bao nhiêu món đồ mới, con thích thú vô cùng. Mẹ đã dặn dò con rất nhiều, bây giờ con chẳng thể nhớ hết. Nhưng con làm sao quên được, nụ cười dịu dàng của mẹ khi con sợ hãi núp sau lưng mẹ. Cũng không có gì lạ đúng không mẹ? Bởi dù có hiếu động đến đâu, con cũng chỉ là một đứa trẻ, gặp nhiều người lạ như vậy, con cũng sợ hãi lắm.

Con biết, cũng vì chúng con mà mẹ khổ đủ điều. Mẹ luôn cần cù, chịu khó, thức khuya, dậy sớm với một mong muốn đơn giản vô cùng, đó là mong muốn chúng con ăn học đầy đủ, mong chúng con có thể trở thành những người có ích. Nhiều lúc, con muốn nói rằng con thương mẹ lắm nhưng lại chẳng nói nên lời. Tuy vậy, mẹ cũng rất nghiêm khắc, mẹ phạt chúng con khi làm sai, uốn nắn chúng con từ những điều nhỏ nhất.

Nhưng con hiểu mẹ ạ, rằng mẹ yêu thương chúng con tới nhường nào. Cứ mỗi lần chúng con ốm, mẹ đều ân cần chăm sóc, vỗ về. Nhiều lúc, sau mỗi lần chúng con ốm, mẹ cũng mệt mỏi không khác gì người bệnh, nhưng mẹ vẫn cười, hạnh phúc vì chúng con đã khỏe mạnh. Cũng vì quan tâm tới chúng con mà những niềm vui tưởng chừng nhỏ nhất của chúng con lại khiến mẹ hạnh phúc vô cùng.

Con vẫn nhớ, lần con cùng em con được đi thi học sinh giỏi Tiếng Anh cấp quận, mẹ đã hạnh phúc tới nhường nào. Mẹ còn hứa sẽ đưa hai chị em đi ăn một bữa thật lớn rồi vui vẻ kể cho họ hàng nghe. Lúc đó, con hãnh diện lắm mẹ ạ, nhưng được khen nhiều, con đâm ra cũng ngại.

Mẹ còn là một người mẹ vô cùng vị tha nữa đấy mẹ ạ, không phải vì mẹ luôn chiều chuộng, bỏ qua những lỗi lầm của con hay chưa bao giờ đánh mắng con, mà đó là bởi vì mẹ luôn sẵn sàng lắng nghe mỗi khi con phạm sai lầm, hiểu và cảm thông cho con. Mẹ tha thứ khi nhận thấy con đã nhận ra sai lầm, nhưng mẹ biết không, sự vị tha của mẹ chính là động lực giúp con không mắc phải sai lầm đó nữa.

Nhưng con đã rất ích kỉ đúng không mẹ? Vì con đã không nhận ra mẹ cảm thấy như thế nào. Con đã không vâng lời mẹ, nhiều lần khiến mẹ tổn thương. Khi con ốm, mẹ đã ân cần ở bên chăm sóc con nhưng khi mẹ ốm, con lại chẳng ở bên chăm sóc mẹ. Con xin lỗi mẹ, dẫu biết rằng lời xin lỗi đã rất muộn màng.

Con chỉ mong mẹ hiểu rằng: "Con yêu mẹ, yêu mẹ rất nhiều từ sâu thẳm trái tim con".

Bức thư này vừa là lời xin lỗi vừa là lời cảm ơn chân thành mà con dành tặng mẹ. Cảm ơn mẹ vì đã luôn dẫn dắt con đi đúng hướng.

Con yêu mẹ nhiều lắm, mẹ ơi!

Hà Nội, ngày 14 tháng 9 năm 2017 Mãi là con của mẹ.

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Điều Con Muốn Nói

Trên đời này ai mà không có mẹ chứ. Mẹ là tiếng gọi thiêng liêng triu mến. Nếu có một khoảng thời gian lãng động để nghĩ về một ai đó thì chắc hẳn hình ảnh của mẹ sẽ luôn hiện lên trong tâm trí tôi. Mẹ là một người rất đặc biệt đối với tôi, quan trọng nhất cuộc đời và bản thân tôi.

Mỗi khi nghĩ về mẹ là trong lòng tôi có những cảm xúc rất khác lạ, có một chút xúc động, một chút lâng lâng. Trong một khoảng không gian tĩnh lặng đó, bao kỷ ức kỷ niệm, hình ảnh của mẹ cứ ùa về. Người xưa đã nói: "Tình mẫu tử là tình cảm thiêng liêng, cao quý nhất trên đời." Quả đúng như vậy.

Mỗi khi nhìn lại quá khứ, nhìn lại những năm tháng mà mình đã từng trải qua thì tôi thấy sung sướng và hạnh phúc lắm. Ngay từ khi còn bé, tôi đã luôn được sống trong vòng tay bao bọc, che chở của mẹ, luôn được mẹ quan tâm, chăm sóc từng li từng tí một. Cho đến tận bây giờ tôi chỉ luôn muốn nói lời cảm ơn đến với mẹ.

Cảm ơn mẹ đã cho con biết thế nào là hạnh phúc, thế nào là tình yêu thương, là sự hy sinh. Cảm ơn mẹ vì đã mang con đến cuộc đời này, đã cho con những điều tuyệt vời nhất. Từ sâu tận đáy lòng con muốn cảm ơn mẹ rất nhiều. Cảm ơn những điều mẹ đã làm vì con, những việc nhỏ nhất nhất cho đến những việc thật lớn lao.

Mỗi người phụ nữ khi sinh con ra đều mong muốn đứa trẻ được khỏe mạnh, bình an và mẹ tôi cũng vậy. Lúc tôi mới chào đời đã luôn được mẹ nâng niu chăm sóc. Bà tôi kể rằng mẹ đã rất vui khi thấy tôi khỏe mạnh. Mẹ

đã gạt qua những đau đớn vất vả trong suốt khoảng thời gian 9 tháng 10 ngày đó để nở nụ cười thật tươi chào đón tôi bước vào đời. Thời gian qua, tôi cũng đã dần lớn lên, cũng đã đến lúc biết đi biết nói. Khi chập chững những bước đi đầu tiên mẹ đã luôn ở bên tôi, dắt tôi đi từng bước một.

Lúc ngã, mẹ dịu dàng nắm lấy tay tôi đứng dậy, cùng tôi bước tiếp trên con đường dài phía trước. Tôi còn nhớ lúc mới tập viết, chữ rất xấu và nguệch ngoạc, chính bàn tay ấm áp của mẹ đã nắm chặt lấy tay tôi, dạy tôi viết nắn nót từng chữ một. Mẹ luôn dạy tôi những điều hay lẽ phải, những điều bổ ích trong cuộc sống. Mẹ đã dạy tôi nhiều điều lắm. Đối với tôi, mẹ không những là người mẹ hiền mà còn là một người thầy, người cô rất ân cần, tận tụy.

Tôi vẫn còn nhớ như in những kỷ niệm của hai mẹ con. Có một lần tôi bị ốm khá nặng, cơ thể nóng rực lên, mồ hôi chảy đầm đìa, mẹ tôi thấy vậy đã rất lo lắng. Mặc dù công việc của mẹ rất bận rộn nhưng mẹ đã nghỉ làm mấy hôm để chăm sóc tôi. Mẹ dậy từ sáng sớm để nấu cháo cho tôi ăn. Đó là bát cháo ngon nhất mà tôi từng được ăn. Nó mang mùi vị của tình yêu thương vô bờ bến mà mẹ dành cho tôi. Sau đó mẹ cho tôi uống thuốc và chườm khăn lạnh.

Năm nghe mẹ kể chuyện tôi chẳng biết mình đã thiếp đi từ bao giờ. Đến lúc tỉnh dậy thì trời đã tối rồi, tôi quay sang thấy mẹ đang ngủ gục đầu giường. Chắc hôm đó mẹ đã quá vất vả và mệt nhọc rồi. Qua đó tôi cũng đã thấy được phần nào sự vất vả, khổ cực của mẹ. Đặc biệt tình yêu bao la, rộng lớn mẹ dành cho tôi. Đôi bàn tay gầy gầy xương xương đó của mẹ đã phải dầm mưa dãi nắng, làm lụng vất vả để nuôi tôi lớn khôn từng ngày.

Mẹ đã hy sinh cả tuổi thanh xuân của mình để cho tôi trưởng thành, khôn lớn. Mặc dù có rất nhiều khó khăn, bận rộn trong công việc nhưng mẹ vẫn luôn dành thời gian cho gia đình nhỏ của mình. Mỗi tối mẹ luôn ngồi bên tôi giảng bài, sẵn sàng nghe những tâm sự, khó khăn khúc mắc của tôi. Mẹ luôn

đưa ra những lời khuyên rất bổ ích giúp tôi vượt qua nó dễ dàng.

Mỗi lần tôi bị điểm kém, lúc nhìn thấy mẹ tôi đều bật khóc nức nở. Mẹ hỏi tại sao thì tôi đã nói tôi bị điểm kém sẽ làm mẹ buồn và thất vọng. Mẹ nghe xong chỉ nhìn tôi với ánh mắt trìu mến, xoa đầu rồi nói: "Con ạ! Con người ta ai cũng có lúc gặp khó khăn, thất bại, quan trọng là ta có biết đứng lên bước tiếp, chinh phục những khó khăn đó hay không thôi. Con yên tâm, dù sau này trên đường đời có chông gai trắc trở thế nào đi chăng nữa mẹ vẫn mãi bên con, dõi theo những bước đi của con.

Vì vậy hãy cố gắng lên con gái". Câu nói này đã luôn khắc ghi trong tâm trí tôi suốt từ đó tới giờ. Mẹ giống như một người bạn thân của tôi vậy, luôn an ủi, động viên lúc tôi buồn và sẵn sàng chia sẻ niềm vui với tôi. Ngoài ra mẹ cũng chính là người chấp cánh cho những ước mơ của tôi được bay cao, bay xa hơn. Mẹ đã luôn truyền lửa, động viên giúp tôi cố gắng thực hiện niềm đam mê, ước mơ của mình.

"Mẹ là tia nắng ấm áp soi sáng đường con đi

Mẹ là cơn gió mát đưa con tới mọi miền đất lạ

Mẹ là chìa khóa giúp con mở ra cánh cửa tương lai

Mẹ ơi!

Mẹ là tất cả của cuộc đời con."

Ngày hôm nay, tôi đã khôn lớn, đã biết suy nghĩ về cuộc sống thì bản thân tôi cũng thấy rằng mình thực sự biết đồng cảm với mẹ. Tôi chưa thực sự là một người con tốt.

Đôi khi tôi đã trách móc mẹ về một số việc nhỏ nhặt làm mẹ buồn. Tôi chưa biết quan tâm tới những cảm xúc, suy nghĩ của mẹ nhưng tôi hiểu được

tình yêu thương, sự hy sinh của mẹ dành cho con, những đứa con của mình rộng lớn đến nhường nào, không có gì có thể sánh bằng. Mẹ như là nguồn động lực, nguồn sống của tôi vậy. "Nếu như con không có mẹ thì những vì sao kia cũng chẳng có.

Lúc đó con sẽ lạc lõng giữa thế giới bao la rộng lớn, không nhà cửa, gia đình. Thiếu vắng tình thương của mẹ, con sẽ như một cây con thiếu nước, thiếu không khí mà thôi. Tình yêu thương của mẹ dành cho con có khi nào còn bao la hơn cả trời xanh, dồi dào hơn cả nước biển." Điều ước duy nhất của tôi bây giờ là mong sao cho thời gian trôi chậm lại để tôi được bên mẹ lâu hơn, cùng có những kỷ niệm đẹp hơn.

Tôi không muốn phải rời xa vòng tay ấm áp đó của mẹ một chút nào cả. Vì vậy chúng ta - những người may mắn có mẹ ở bên cạnh thì hãy trân trọng những phút giây được sống bên mẹ. Thời gian trôi qua nhanh lắm, nếu chúng ta không biết nắm giữ cơ hội sau này thì sẽ hối hận lắm đấy.

Mẹ là người tuyệt vời nhất, cao cả nhất, vĩ đại nhất trong cuộc đời con. Con sẽ cố gắng học tập thật chăm chỉ để mai này trở thành một công dân tốt, một người con hiếu thảo đền đáp công ơn sinh thành và nuôi dưỡng của mẹ.

Mẹ ơi! Con muốn nói rằng: "Cảm ơn mẹ đã mang con đến cuộc đời này, cho con được lớn lên, trưởng thành, học hỏi được những điều bổ ích, thú vị. Con cảm thấy mình rất may mắn khi được làm con của mẹ. Cảm ơn mẹ vì tất cả. Con yêu mẹ nhiều lắm".

Dù con lớn con vẫn là con của mẹ

Đi suốt đời lòng mẹ vẫn theo con

(Con cò - Chế Lan Viên)

Mưa... Lộp bộp lộp bộp, từng hạt nhẹ rơi trên mái hiên nghe mà não lòng.

Giờ này con đang ở trại hè cùng các bạn. Chuyển đi ý nghĩa này con có được là nhờ mẹ sắp xếp. Ngồi ngắm mưa, con chợt thắc mắc không biết lúc này mẹ đang ở đâu, làm gì, thấy nhớ mẹ ghê dù mới xa mấy ngày. Có lẽ vì vậy mà trong chốc lát, những ký ức ở đâu ùa về. Đó là những kỷ niệm đẹp giữa mẹ và con.

Con chợt nhớ ngày con lên ba, khi con bi bô gọi tiếng mẹ đầu tiên, mẹ đã rất vui. Tuy đó không phải là niềm vui đến "vỡ òa" như trong lời bài hát Nhật ký của mẹ mà con thường nghe nhưng con hiểu đó là một cảm xúc khó tả trong lòng mẹ. Cho đến giờ, nụ cười ngày hôm đó trên gương mặt rạng rỡ của mẹ con vẫn không thể quên. Con hiểu là mẹ rất vui và con muốn giữ mãi nụ cười ấy.

Khi con lớn hơn chút xíu, con vô cùng vụng về và hiếu động. Vì vậy mà vô số bát đĩa và đồ trang điểm của mẹ đã đi theo thùng rác. Mỗi lần gây rắc rối như vậy, con vô cùng bối rối. Đó là những cảm xúc hỗn loạn trong tâm hồn non nớt của đứa trẻ mới 4, 5 tuổi - là sự sợ hãi.

Con đã sợ lắm chứ, sợ mẹ quở trách hoặc đánh con như trên phim hay như bố mẹ mấy bạn khác thường làm. Con cũng hối hận nữa vì đã tự nhủ sẽ làm mẹ vui mà luôn gây phiền toái cho mẹ, Nhưng không, mẹ đã không làm như những gì con nghĩ. Mẹ chỉ hỏi han xem con có bị đau không và rồi giúp con dọn dẹp mọi thứ. Khi ấy con đã rất tò mò sao mẹ lại không như những người mẹ khác.

Đáp lại thắc mắc của con là một câu nói dịu dàng: "Ai trong cuộc đời cũng từng mắc lỗi lầm. Mẹ sẽ không trách con, chỉ mong con rút kinh nghiệm trong những lần sau". Câu nói ấy thật nhẹ nhàng, trù mẫn, không chút phê bình nhưng lại khiến con ghi nhớ mãi. Và rồi con đã cố gắng để sửa đổi như những gì mẹ mong muốn ở con. Con thật giỏi phải không mẹ?

Ngày tháng dần qua, chẳng mấy chốc mà con đã bước vào lớp 1. Tuy con

không rụt rè nhút nhát như những bạn khác nhưng thực lòng mọi thứ đều mới lạ với con. Và thật tuyệt vời vì con có mẹ trong những tháng năm ấy. Mẹ luôn theo dõi con, hướng dẫn con đọc từng từ hay viết từng nét chữ.

Mẹ như cô giáo của con vậy, hiền dịu xiết bao! Dù cho con có viết sai bao nhiêu lần, đọc nhầm như thế nào mẹ cũng không nổi nóng với con, chỉ cười nhẹ và nói rằng: "Mẹ con mình cùng làm lại nhé". Con rất biết ơn về điều đó. Chính sự dịu dàng và kiên nhẫn của mẹ đã giúp con vượt qua ngưỡng cửa lớp 1 đầy tự tin, trở thành động lực để con phấn đấu học tập.

Khi con lớn hơn, không còn ngây ngô như hồi lớp 1 mẹ vẫn luôn dịu dàng với con. Đó là ngày ngày dậy sớm chuẩn bị ăn sáng rồi đưa con đi học, chiều nào mẹ cũng cố gắng sắp xếp công việc để đón con về, hỏi han tình hình học tập của con. Tối là lúc hai mẹ con cùng nhau học bài.

Mẹ theo sát chương trình học tập của con, hướng dẫn từng chút nếu con không hiểu. Lúc đó con có cảm giác như việc học tập không chỉ của riêng con. Rồi đến cuối tuần dù bận mấy mẹ cũng dành thời gian đưa con đi chơi hoặc về thăm ông bà. Những khi con ốm đau, mẹ như già đi cả chục tuổi, lo lắng, ân cần hỏi han, chăm sóc con. Mẹ rất lo mỗi khi con ốm. Con có thể nhìn thấy điều đó trên gương mặt của mẹ.

Hồi đó con chưa hiểu chuyện, hay hỏi vu vơ. Con thường hỏi mẹ sao hay đưa đón con đi học, sao mẹ lại cùng con làm bài tập. mẹ chỉ nói rằng đó là vì mẹ muốn có thời gian bên con, muốn được chăm sóc cho con khi mẹ còn có thể. Giờ nghĩ lại con mới thấy mình thật ngốc. Có những hành động vốn dĩ không cần lý do. Mẹ làm như vậy chỉ đơn giản là vì mẹ yêu con, phải không mẹ?

Khi con lớn hơn chút nữa, bước vào ngưỡng cửa cấp 2, việc học tập đã áp lực hơn. Tuy rất cố gắng nhưng con không thể luôn đạt điểm cao trong tất cả các môn học. Mỗi khi bị điểm kém, con đã rất sợ. Con chỉ sợ mẹ lại buồn và

suy nghĩ nhiều. Con không muốn điều đó xảy ra. Nhưng không, mẹ không buồn mà cũng chẳng trách mắng con như những vị phụ huynh khác.

Mẹ chỉ nói: "Mẹ biết con đã rất cố gắng. Khi mẹ còn đi học mẹ cũng đã từng bị điểm kém. Vì vậy mẹ hiểu tâm trạng của con. Mẹ chỉ muốn con kiểm điểm lại bản thân mình, tìm ra lỗi khiến mình bị điểm như vậy và khắc phục nó. Mẹ mong bài kiểm tra lần sau của con sẽ đạt kết quả cao hơn. Mẹ muốn thấy được sự nỗ lực của con". Mẹ luôn luôn như vậy. Khi con làm sai điều gì mẹ không vội trách mắng mà luôn hỏi con nguyên nhân vì sao. Mẹ luôn bình tĩnh lắng nghe con nói trong mọi hoàn cảnh. Đối với con mẹ thật tuyệt vời. Con thấy thật hạnh phúc khi được làm con của mẹ.

Khi con lớn hơn, con hay có những hành động bột phát và khó kiềm chế bản thân mình. Mọi người thường nói đó là sự thay đổi của tuổi dậy thì. Con cũng không biết điều đó đúng hay sai. Con chỉ thấy rằng khoảng thời gian đó mình đã làm nhiều điều ngu ngốc khiến cho mẹ phải buồn. Con thường nổi nóng với mẹ mặc dù phần nhiều lỗi là tại con. Con và mẹ cũng hay nảy sinh xích mích chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu.

Những lúc như vậy con thường vùng vằng bỏ đi. Nhưng mẹ thì khác, mẹ chỉ im lặng không nói gì và chờ đợi lời xin lỗi hoặc lời giải thích thỏa đáng cho hành động của con. Mọi chuyện luôn diễn ra như vậy. Khi con đã xin lỗi mẹ và hứa sẽ sửa đổi thì mẹ không còn giận nữa, cũng không hắt hủi gì con cả. Hai mẹ con lại hòa thuận như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhiều lúc nghĩ lại con không hiểu nổi tại sao mình có thể hành động như vậy. Có phải tại con ngốc không mẹ?

Cho đến bây giờ khi đã 14 tuổi, con thấy mình đã làm nhiều việc sai lầm khiến mẹ phải buồn phiền. Con không biết mẹ cảm thấy thế nào, có buồn phiền hoặc thất vọng về con nhiều hay không nhưng đối với con được làm con của mẹ là điều tuyệt vời nhất mà con có. Tuy thời gian con có mặt trên cõi đời và những điều con trải qua chẳng thể so sánh với 40 năm thanh xuân

của mẹ nhưng những gì con nhận được từ mẹ là vô giá.

Đó là tình yêu thương, sự che chở, lời động viên và cả những nụ cười xuyên suốt sự trưởng thành của con. Mẹ luôn theo dõi từng bước con đi. Khi con quay lại sẽ nhận được sự động viên của mẹ và khi quá mệt mỏi sẽ thấy mẹ dang tay chào đón con trở về. Mẹ là điểm khởi đầu và cũng là bến đỗ của cuộc đời con. Vì vậy nếu ai hỏi con hình ảnh nào trên thế gian là đẹp nhất, con sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay rằng đó là bóng hình của mẹ. Nhưng con lại thật vụng về nên chẳng biết làm thế nào để mẹ hiểu điều đó, hiểu điều con luôn muốn nói: "Con yêu mẹ nhiều lắm nên hãy luôn ở bên con mẹ nhé!".

Trần Hạnh Quyên - 8A2 THCS Đoàn Kết - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Người Đồng Hành Của Con

Có một người luôn đồng hành, dõi theo tôi trong mọi bước đi của cuộc đời. Đó chính là mẹ tôi.

Mẹ tôi là một người có thân hình cân đối với mái tóc nhuộm màu hạt dẻ. Đôi mắt mẹ luôn nhìn tôi bằng ánh nhìn đầy trù mẫn, đầy yêu thương. Mẹ có đôi bàn tay gân guốc, chai sần, xương xẩu, nhưng bù lại, đôi bàn tay ấy lại rất ấm áp, chăm lo cho tôi từng bữa ăn hàng ngày.

Mẹ tôi là một người rất cần cù, chăm chỉ. Những hôm nhiều việc, đầu tóc mẹ rối bù xù, mặt mẹ phờ phạc, làn da nhợt nhạt, hai bàn tay như muốn buông lơi. Mặc dù vậy, nhưng mẹ vẫn ngồi hì hục đánh máy, có khi đó là công việc làm thêm ngoài giờ, có khi lại là việc cơ quan, nhiều quá mẹ phải mang về làm bớt vào đêm khuya.

Vào một buổi sáng, khi tôi thức dậy, tôi thấy mẹ nằm gục trên bàn làm việc, hai mắt mẹ thâm quầng. Chắc hẳn đêm qua, mẹ đã làm việc thâu đêm, mẹ kiệt sức, mệt mỏi nên mới gục xuống bàn như vậy. Thấy thế, tôi thầm gọi nhỏ vào tai mẹ: “Mẹ! Mẹ cần được nghỉ một chút cho đỡ mệt”. Mẹ chợt tỉnh và đi vào giường nằm ngủ một lát. Những lúc như thế, tôi thường không biết làm gì giúp mẹ, ngoài cố gắng tạo ra một không gian yên tĩnh cho mẹ được nghỉ ngơi.

Mẹ tôi không phải là người phụ nữ hoàn hảo. Cũng như mọi người, mẹ tôi có những nhược điểm nho nhỏ. Ví dụ như: mẹ rất hay xem điện thoại vào mọi lúc, mọi nơi, ngay cả khi nghỉ ngơi, khi làm việc, lúc ăn.

Mẹ tôi là người không bao giờ nổi giận, la mắng tôi khi có đôi lúc tôi xử sự không đúng mực. Nhiều lúc, mẹ buồn vì lo lắng rằng tôi sẽ không thể sống khôn ngoan và đúng mực. Khi đó, mẹ luôn thủ thỉ khuyên nhủ tôi không mắc lại những sai lầm đó.

Mẹ tôi là vậy, lúc nào cũng nhỏ nhẹ, mau nước mắt, nhưng điều đó mẹ khiến mọi người đều phải lắng nghe và suy ngẫm. Tính cách của tôi và mẹ hoàn toàn khác nhau. Tôi rất giống bố: mạnh mẽ, can đảm và tự lập; còn mẹ tôi thì chẳng bao giờ lên tiếng đòi hỏi điều gì cho riêng mình, lúc nào cũng chỉ muốn làm hài lòng người khác. Tuy vậy, mẹ tôi lại rất nhanh nhẹn và có đầu óc tổ chức.

Những hôm nhàn rỗi, làm cách nào mà mẹ có thể thu xếp làm xong mọi việc chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, tôi cũng không biết được. Chỉ một buổi sáng, bao nhiêu việc đã được thu xếp đâu vào đấy, nào là giặt quần áo, chuẩn bị bữa ăn, lau dọn nhà cửa, sắp xếp giường ngủ cho tôi rất cẩn thận; mẹ ủi khăn và áo quần phẳng phiu rồi cho vào tủ đúng chỗ của nó.

Thật sự, mẹ không phải là hình mẫu mà tôi mong muốn trở thành. Mẹ cẩn thận, cầu toàn, tâm lý nhưng lại luôn gây áp lực cho tôi. Mẹ luôn có suy nghĩ mong muốn tôi giống mẹ và làm những điều hời còn trẻ mẹ chưa làm được. Mỗi khi có bài kiểm tra, mẹ lúc nào cũng muốn tôi phải được điểm 10 hoặc được đánh giá tốt. Những lúc tôi đọc truyện thư giãn sau giờ học, mẹ không bao giờ đồng ý.

Ngày nào cũng vậy, mẹ luôn nhắc nhở tôi “Học đi con, học đi. Tôi nghĩ mẹ quá lo lắng cho tôi chuyện học hành nên mới như vậy. Mẹ không cho phép mình có quyền theo đuổi ước mơ riêng, nhưng mẹ luôn khuyến khích con gái mẹ biết sống có ước mơ, có hoài bão. Có lẽ đó là niềm hi vọng của mẹ và động lực cho tôi và cũng là sợi dây gắn bó thiêng liêng giữa tôi và mẹ.

Mẹ tôi là thế. Mẹ sống đơn giản, hiền lành và lặng lẽ, nhưng chiếc bóng

của mẹ lại phủ trùm lên cuộc đời của tôi, che chở, ủ ấm cho tôi từ ngày còn bé đến bây giờ. Tôi vẫn thường được nghe những lời cổ vũ, động viên của mẹ: “Con của mẹ, hãy vui lên! Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, con đừng bao giờ bỏ cuộc nhé.”

Mẹ tôi - một người phụ nữ tuyệt vời - đã tự nhận rằng mình không biết cách bày tỏ tình cảm của mình đối với con cái. Thế nhưng, bằng một sợi dây tình cảm thiêng liêng, tôi cảm nhận được sự hi sinh, tình yêu của mẹ và tôi mãi tự hào rằng tôi được mẹ yêu thương nhất trên đời, yêu hơn cả bản thân và cuộc sống của mẹ.

“.... Mẹ!

Có nghĩa là ánh sáng

Một ngọn đèn thắp bằng máu con tim

Cái đốm lửa thiêng liêng

Cháy trong bão bùng, cháy trong đêm tối

Mẹ!

Có nghĩa là mãi vậy

Là cho đi không đòi lại bao giờ!...”

Bùi Ngân Giang - 6A1 THCS Nguyễn Tri Phương - Ba Đình - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Mẹ - Người Nâng Bước Chân Con

Mưa

Lộp bộp, lộp bộp

Từng hạt mưa nhẹ rơi trên mái hiên nghe mà náo lòng. Giờ này con đang ở trại hè cùng các bạn. Chuyển đi ý nghĩa này con có được là nhờ mẹ sắp xếp. Ngồi ngắm mưa như vậy, con chợt thắc mắc không biết lúc này mẹ đang ở đâu, đang làm gì. Con thấy nhớ mẹ ghê dù mới xa mấy ngày. Có lẽ vì vậy mà trong chốc lát, những ký ức ở đâu ùa về. Đó là những kỷ niệm đẹp giữa mẹ và con.

Con chợt nhớ ngày con lên ba, khi con bi bô gọi tiếng mẹ đầu tiên, mẹ đã rất vui. Tuy đó không phải là niềm vui đến “vỡ òa” như trong lời bài hát “Nhật ký của mẹ” mà con thường nghe, nhưng con hiểu đó là một cảm xúc khó tả trong lòng mẹ. Cho đến giờ, nụ cười ngày hôm đó trên gương mặt rạng rỡ của mẹ con vẫn không thể quên. Con biết mẹ rất vui và con muốn giữ mãi nụ cười ấy.

Khi con lớn hơn chút xíu, con vô cùng vụng về và hiếu động. Vì vậy mà vô số bát đĩa và đồ trang điểm của mẹ đều đi vào thùng rác. Mỗi lần gây rắc rối như vậy, con vô cùng bối rối. Đó là những cảm xúc hỗn loạn trong tâm hồn non nớt của đứa trẻ 4, 5 tuổi - là sự sợ hãi cũng như hối hận. Con đã sợ lắm chứ, sợ mẹ quở trách hoặc đánh con như trên phim hay như bố mẹ mấy bạn khác thường làm.

Con cũng hối hận nữa vì đã tự nhủ sẽ làm mẹ vui mà luôn khiến mẹ phiền

lòng. Nhưng mẹ chẳng làm như những gì con nghĩ. Mẹ chỉ hỏi xem con có bị thương không và rồi giúp con dọn dẹp mọi thứ. Khi ấy con đã rất tò mò sao mẹ lại không làm như những người mẹ khác. Đáp lại thắc mắc của con là một câu nói dịu dàng “i trong cuộc đời cũng từng mắc lỗi lầm. mẹ sẽ không trách con, chỉ mong con rút kinh nghiệm trong những lần sau”.

Câu nói ấy thật nhẹ nhàng, trù mẫn, không chút phê bình nhưng lại làm con ghi nhớ mãi. Và rồi con đã cố gắng để sửa đổi như những gì mẹ mong muốn ở con. Con thật giỏi phải không mẹ?

Ngày tháng dần qua, chẳng mấy chốc mà con đã bước vào lớp 1. Tuy con không rụt rè nhút nhát như những bạn khác nhưng thực lòng mọi thứ đều mới lạ với con. Và thật tuyệt vời vì con có mẹ trong những tháng năm ấy. Mẹ luôn theo dõi con, hướng dẫn con đọc từng từ hay viết từng nét chữ.

Mẹ cứ như cô giáo của con vậy, hiền dịu xiết bao! Dù cho con có viết sai bao nhiêu lần, đọc nhầm như thế nào mẹ cũng không nổi nóng với con, chỉ cười nhẹ và nói rằng: “Mẹ con mình cũng làm lại nhé”. Con rất biết ơn về điều đó. Chính sự dịu dàng và kiên nhẫn của mẹ đã giúp con vượt qua những cửa lớp 1 đầy tự tin, trở thành động lực để con phấn đấu học tập.

Khi con lớn hơn, không còn ngây ngô như hồi lớp 1, mẹ vẫn luôn dịu dàng với con. Ngày ngày mẹ dậy sớm chuẩn bị bữa sáng rồi đưa con đi học. Chiều nào mẹ cũng cố gắng thu xếp công việc để đón con về, hỏi han tình hình học tập của con. Tối là lúc hai mẹ con cùng nhau học bài.

Mẹ theo sát chương trình học tập của con, hướng dẫn từng chút nếu con không hiểu. Lúc đó con có cảm giác như việc làm bài tập không chỉ của riêng con. Rồi đến cuối tuần, dù bận đến mấy, mẹ cũng dành thời gian đưa con đi chơi hoặc về thăm ông bà. Hay cả những những con ốm đau, mẹ như già đi cả chục tuổi, lo lắng, ân cần hỏi hna, chăm sóc con. Mẹ rất lo mỗi khi con ốm.

Con có thể nhìn thấy điều đó trên gương mặt của mẹ. Hồi đó con chưa hiểu chuyện, hay hỏi vu vơ. Con thường hỏi mẹ sao hay đưa đón con đi học mỗi ngày, sao mẹ lại cùng con làm bài tập, mẹ chỉ nói rằng đó là vì mẹ muốn có thời gian bên con, muốn được chăm sóc cho con khi mẹ còn có thể. Giờ nghĩ lại con mới thấy mình thật ngốc. Có những hành động vốn dĩ không cần lý do. Mẹ làm như vậy chỉ đơn giản là vì mẹ yêu con, phải không mẹ?

Khi con lớn hơn chút nữa, bước vào ngưỡng cửa cấp 2, việc học đã áp lực hơn. Tuy rất cố gắng nhưng con không thể luôn đạt điểm cao trong tất cả các môn học. Mỗi khi bị điểm kém, con đã rất sợ. Con chỉ sợ mẹ lại buồn và duy nghĩ nhiều. Con không muốn điều đó xảy ra. Nhưng không, mẹ không buồn mà cũng chẳng trách mắng con như những vị phụ huynh khác.

Mẹ chỉ bảo rằng: “Mẹ biết con đã rất cố gắng. Khi mẹ còn đi học, mẹ cũng đã từng bị điểm kém. Vì vậy mẹ hiểu tâm trạng của con. Mẹ chỉ muốn con kiểm điểm lại bản thân mình, tìm ra lỗi khiến mình bị điểm như vậy và khắc phục nó. Mẹ mong bài kiểm tra lần sau của con sẽ đạt kết quả cao hơn. Mẹ muốn thấy được sự nỗ lực của con”.

Mẹ luôn luôn như vậy. Khi con làm sai điều gì mẹ không vội trách mắng mà luôn hỏi con nguyên nhân vì sao. Mẹ luôn bình tĩnh lắng nghe con nói trong mọi hoàn cảnh. Đối với con mẹ thật tuyệt vời. Con thấy thật hạnh phúc khi được làm con của mẹ.

Khi con lớn hơn, con hay có những hành động bộc phát và khó kiềm chế bản thân mình. Mọi người thường nói đó là sự thay đổi của tuổi dậy thì. Con cũng chẳng biết điều đó đúng hay sai. Con chỉ thấy rằng khoảng thời gian đó mình đã làm nhiều điều ngu ngốc khiến cho mẹ phải buồn. Con thường nổi nóng với mẹ mặc dù nhiều khi lỗi là tại con. Con và mẹ cũng hay nảy sinh xích mích chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu.

Những lúc như vậy con thường vùng vằng bỏ đi. Nhưng mẹ thì khác, mẹ

chỉ im lặng không nói gì và chờ đợi lời xin lỗi hoặc lời giải thích thỏa đáng cho hành động của con. Mọi chuyện luôn diễn ra như vậy. Nhưng khi con đã xin lỗi mẹ và hứa sẽ sửa đổi thì mẹ không còn giận nữa, cũng không hắt hủi gì con cả. Hai mẹ con lại hòa thuận như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhiều lúc nghĩ lại con không hiểu nổi tại sao mình có thể hành động như vậy. Có phải tại con ngốc không mẹ?

Cho đến bây giờ, qua 14 năm tuổi đời, con thấy mình đã làm nhiều việc sai lầm khiến mẹ phải buồn phiền. Con không biết mẹ cảm thấy thế nào, có buồn phiền hoặc thất vọng về con hay không. Đối với con, được làm con của mẹ là điều tuyệt vời nhất mà con có. Tuy thời gian con đã sống và những điều con trải qua chẳng thể so sánh với 40 thanh xuân của mẹ nhưng những gì con nhận được từ mẹ là vô giá.

Đó là tình yêu thương, sự che chở, lời động viên và cả những nụ cười xuyên suốt sự trưởng thành của con. Mẹ luôn đứng đó theo dõi từng bước con đi. Khi con quay lại sẽ nhận được sự động viên của mẹ và khi đã quá mệt mỏi sẽ thấy mẹ dang tay chào đón con trở về. Mẹ là điểm khởi đầu và cũng là bến đỗ của cuộc đời con. Vì vậy, nếu ai hỏi con hình ảnh nào trên thế gian là đẹp nhất, con sẽ không ngần ngại mà trả lời ngay rằng đó là bóng hình của mẹ.

Nhưng con lại thật vụng về nên chẳng biết làm thế nào để mẹ hiểu điều đó, hiểu điều con luôn muốn nói “Con yêu mẹ nhiều lắm nên hãy luôn ở bên con, mẹ nhé!”.

Trần Quỳnh Anh - 9A THCS Đoàn Kết - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Mẹ Là Tất Cả

"Trên thế giới có rất nhiều món quà giá trị nhưng món quà giá trị nhất là trái tim người mẹ".

Đó là câu nói của một người vô danh khiến mỗi khi nghe thấy, lòng tôi lại dâng lên cảm xúc nghẹn ngào khó tả. Đúng như câu nói trên, trái tim người mẹ bao la nhất, cao cả nhất, và luôn chứa đầy tình yêu thương. Tôi cảm thấy vô cùng tự hào vì bản thân có một người mẹ như vậy.

Mẹ tôi không xinh đẹp mỹ miều nhưng mẹ tôi thật tốt bụng. Mẹ thường xuyên đi từ thiện cho những gia đình nghèo khó. Tôi cũng đi từ thiện với mẹ. Khi nhìn vào những cử chỉ lúc mẹ làm việc, tôi càng cảm thấy thương mẹ hơn, người phụ nữ luôn âm thầm cống hiến cho xã hội.

Đôi tay mẹ rám nắng, sần sùi vì phải lao động kể cả trời nắng hay mưa. Gò má gầy gò, hóp lại vì mẹ không có thời gian quan tâm tới bản thân, ngày đêm đều chỉ quan tâm đến mọi người. Trên thân hình nhỏ bé liêu xiêu của mẹ, đôi mắt là thứ khiến tôi xót xa nhất.

Bọng mắt mẹ thâm quầng vì mất ngủ. Đôi người trắng đục khiến mẹ nhìn không rõ. Hai khóe mắt hằn đầy những nếp nhăn do tuổi tác. Mỗi khi nhìn mẹ, tôi lại thương mẹ biết nhường nào! Mẹ tôi là một người nhân hậu, mẹ luôn nghĩ tới những người xung quanh trước tiên rồi mới đến bản thân mình. Mỗi khi làm việc nặng hay bị thương, mẹ quên luôn cả bản thân mà hỏi thăm mọi người. Điều đó làm ai cũng tin tưởng và yêu quý mẹ.

Mẹ tôi là tuyệt vời như vậy đó nhưng ngày ngày mẹ đang phải chống chọi

với căn bệnh ung thư quái ác. Cứ ba tháng một lần, mẹ phải vào viện để điều trị. Những nỗi đau về thể xác khi cứ phải tiêm chích hay uống những loại thuốc đắng tới mức chảy nước mắt đã bám chặt lấy mẹ tôi ba năm nay rồi. Kèm theo đó là những nỗi đau về tinh thần khi mẹ đi điều trị. Mẹ luôn nghĩ rằng chị em tôi sẽ buồn, nghĩ rằng ba tôi sẽ không thể gánh vác, nghĩ rằng đồng nghiệp sẽ bị sức nặng đè ép.

Tôi thường nói với mẹ rằng: "Mẹ cứ an tâm mà nghỉ ngơi, con sẽ giúp mẹ làm mọi việc." Nhưng mẹ chỉ mỉm cười và nói: "Khi mình đau chân, có bao giờ mình nghĩ tới cái chân đau của kẻ khác đâu con!" Khi nghe mẹ nói vậy, tôi òa khóc và ôm chầm lấy mẹ. Tôi cảm thấy thật sự nể phục vì ý chí mạnh mẽ, lạc quan của người phụ nữ ốm yếu, đang nằm với bạch hóa chất trước mặt tôi đây. Nụ cười của mẹ lúc ấy càng khiến lòng tôi day dứt, hối hận khi đã nói dối mẹ. Nụ cười ấy dường như sưởi ấm trái tim tuyệt vọng của tôi và thúc giục tôi cố gắng học hành để phụ giúp mẹ.

Dù bị bệnh, khắp người lúc nào cũng mỏi nhừ, mệt nhoài nhưng mẹ luôn dành thời gian cho tôi. Mỗi tối, mẹ lại cùng tôi chơi với những con Toán, cùng nói tiếng Anh với tôi và cùng tôi sửa những bài văn cho hoàn chỉnh. Mẹ và tôi thường cùng nhau nấu ăn và làm vườn. Tôi vô cùng yêu thích những món ăn mẹ nấu và tôi hay bảo mẹ dạy lại cho tôi. Những lúc tôi bị ốm, mẹ lại ân cần, dịu dàng chăm sóc tôi, dứt từng thìa cháo cho tôi chỉ để mong tôi mau khỏi. Lòng tôi thầm cảm ơn mẹ đã hy sinh nhiều như vậy cho tôi.

Mẹ tôi là một bác sĩ tận tụy, một người thầy giáo mẫu mực, một người đầu bếp tài ba và trên hết, một người bạn thân thiết hơn tôi, hay chia sẻ với tôi những niềm vui nỗi buồn.

"Con dù lớn vẫn là con của mẹ

Đi hết đời lòng mẹ vẫn theo con"

Đúng là như vậy, tôi đã học lớp bảy nhưng trong lòng mẹ tôi, tôi vẫn còn rất nhỏ bé và mẹ tôi sẽ theo tôi suốt trên đường đời.

Tôi chỉ muốn nói với mẹ rằng: "Mẹ ơi! Cảm ơn mẹ đã sinh ra con, cảm ơn mẹ đã luôn bên con, cảm ơn mẹ đã cho con cuộc sống này. Con hứa sẽ học tập chăm chỉ để mẹ vui lòng. Mẹ ơi, con yêu mẹ rất nhiều."

Nguyễn Tố Uyên - 7A8 THCS Thành Công - Ba Đình - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Mẹ - Người Tuyệt Vời Nhất

Có lẽ đi khắp thế gian này người có trái tim vĩ đại nhất không ai khác ngoài mẹ.

Phải chăng người mẹ chính là thiên thần được chúa trời cử xuống nhân gian để làm cho nơi đây hạnh phúc?

Và người hạnh phúc nhất chính những người con - người được chăm sóc, quan tâm bằng tất cả tình yêu thương nồng nàn của mẹ.

Tôi cũng nằm trong số ấy vì khi tôi cất tiếng khóc chào đời tôi đã được đến bên mẹ, giọt nước mắt đầu tiên hòa cùng giọt nước mắt hạnh phúc của mẹ đã tạo nên mối liên kết thiêng liêng bền chặt.

Trải qua năm tháng, tôi càng hạnh phúc hơn nữa khi được chở che, bao bọc trong vòng tay vững chắc mà đầy ấm áp của người mẹ hiền thân thương. Tôi bỗng thấy mình thật may mắn.

Mẹ tôi khác với những người phụ nữ cùng tuổi khi trông mẹ không được trẻ trung, không được xinh đẹp bằng họ. Mẹ chẳng thích quần áo hàng hiệu, mẹ cũng chẳng thích những thứ xa hoa, mẹ chỉ cần hạnh phúc. Mới ngày nào mẹ tôi còn là một người phụ nữ xinh đẹp, cưới bố tôi về mẹ tôi bắt đầu đi làm nhiều nghề. Cả bố và mẹ cùng nhau xoay xở hết nơi này đến nơi khác để kiếm tiền.

Sinh tôi ra, mẹ tôi ngày càng vất vả, mẹ càng phải làm lụng kiếm tiền để nuôi tôi ăn học. Mẹ cho tôi cuộc sống này, cho tôi nghị lực phấn đấu và là nơi

nường tựa vững chắc nhất cho tôi. Nếu những khóm hoa mười giờ chỉ nở đúng vào một thời điểm thì tình mẹ sẽ nở hoài theo tháng năm. Mẹ dường như đã hi sinh tuổi xuân, đã bỏ qua những ngày tháng tươi vui của cuộc sống để tận tụy vào công việc, với chồng con.

Nhưng mẹ ơi chẳng phải ai cũng nhìn ra được những nỗi vất vả ấy, những khổ đau mà mẹ đã phải chịu đựng, mọi người chỉ thấy được nụ cười gượng gạo của mẹ mà lại không thể thấy được đôi bàn chân đã rỉ máu từng ngày vì công những khó khăn, trách nhiệm bao năm qua. Con đây cũng vậy cũng không hiểu được điều ấy, con đã từng cho rằng đó là nhiệm vụ của mẹ nên đã vô tâm hờ hững lơ đi qua những nỗi vất vả ấy. Mẹ bận việc, có khi làm đến tận khuya - có bữa phải bỏ ăn để làm việc nên mẹ cũng dành ít thời gian cho con, con lấy đó làm cớ để trách mẹ, trách mẹ không thương mình từ đó đâm ra con ghét mẹ. Con dần sinh hư và cãi mẹ nhiều hơn nhưng mẹ không đánh mà chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo.

Mẹ ơi, mẹ còn nhớ không cái hôm con bộc bạch tâm trạng của mình, mẹ đã im lặng một hồi lâu và con đã thấy sống mũi mẹ bắt đầu đỏ, hai mắt đã ngấn nước nhưng vẫn nụ cười gượng gạo, vẫn đôi mắt dịu hiền ấy mẹ nhìn con rồi bảo: “Con yêu, mẹ không bao giờ ghét con, không bao giờ bỏ rơi con, mẹ xin lỗi vì đã mải mê trong công việc mà ít quan tâm tới con nhưng không phải vì thế mà mẹ hết thương con”.

Nghe xong những lời nói ấy con cảm thấy mình thật nhỏ nhen, ích kỉ chắc hẳn con vô tâm lắm đúng không? Rồi đôi bàn tay của mẹ không còn được mềm mịn như trước nữa mà nó đã trở nên nứt nẻ và chai sần. Tối hôm đó mẹ và con lại nằm ngủ cùng nhau và ôm lại những kỉ niệm. Trong cái tiết trời mùa đông giá lạnh nhưng con thấy ấm áp lạ thường. Phải chăng tình yêu thương của mẹ đã cho con cảm giác ấy, khiến cho con say giấc ngủ và mơ những giấc mơ thật đẹp!

Con thương mẹ nhiều!

Thời gian ơi, xin dừng lại, đừng để mái tóc mẹ đừng bạc theo từng ngày. Tôi thương mẹ tôi lắm. Thương cái thân hình gầy guộc rám nắng. Thương biết bao khóe mắt đã có những vết chân chim. Thương mẹ vì mẹ đã hi sinh thanh xuân để vun đắp cho mình những hạnh phúc. Thương mẹ vì những lời dối đầy tình nghĩa. Mẹ chẳng bao giờ nghĩ cho mình, mẹ chỉ quan tâm tới con cái.

Nhớ cái chiều mẹ dẫn tôi đi đến một nhà hàng nhỏ và gọi cho tôi một suất ăn, bởi mẹ bảo là mình đã no. Là một đứa trẻ đang trong tuổi ăn tuổi lớn, tôi đã ăn hết một cách ngon lành mà không biết mẹ đang nhìn mình rồi mỉm cười hạnh phúc. Ăn xong tôi lại chạy đi chơi ngay mà không biết mẹ đang ngồi lại gặm nốt những phần xương gà do tôi bỏ giờ. Húp nốt bát canh còn thừa và vết sạch lại bát cơm mà tôi ăn.

Trời hôm nay trở lạnh, con đi học về và thấy mẹ đang phải làm việc. Nhìn đôi bàn tay nứt nẻ do tiếp xúc nhiều với nước, con bỗng muốn xà vào lòng mẹ mà òa khóc, muốn nằm trong vòng tay ấy mà xin lỗi mẹ. Vâng “Con dù lớn vẫn là con của mẹ - Đi hết đời lòng mẹ vẫn theo con”.

“Trong đời con sẽ trải qua những ngày buồn thảm nhất, ngày buồn thảm nhất, tất cả sẽ là ngày con mất mẹ...”

Nguyễn Trường Giang - 9C THCS Giáp Bát - Hoàng Mai - Hà Nội

MẸ TRONG TÂM TRÍ CON

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Con Tự Hào Vì Con Là Con Của Mẹ

Gửi mẹ kính yêu của con!

Hôm nay, phường tổ chức buổi lễ tuyên dương khen thưởng những gương mặt phụ nữ tiêu biểu cho phong trào “Vì sức khỏe cộng đồng”. Con thật sung sướng và hãnh diện khi nhìn thấy mẹ bước lên sân khấu nhận giấy khen. Mọi người hào hứng vỗ tay cổ vũ. Lúc ấy, đôi mắt mẹ long lanh, mẹ nở nụ cười thật tươi và con biết rằng: Mẹ đang hạnh phúc.

Sau đó, mẹ đã xung phong hát bài “Tự nguyện” để tặng mọi người. Lời ca của mẹ vang lên ấm áp: “Nếu là chim tôi sẽ là loài bồ câu trắng. Nếu là hoa, tôi sẽ là một đóa hướng dương. Nếu là mây, tôi sẽ là một vầng mây ấm. Là người, tôi sẽ chết cho quê hương”. Tiếng nhạc du dương và giọng hát mềm mại của mẹ khiến cho tất cả mọi người dường như hòa mình vào bài hát vậy!

Rồi mẹ tâm sự với người bệnh bị nhiễm HIV bằng chính những kinh nghiệm về căn bệnh mà mẹ cũng đang mang trong mình: “Dù chúng ta không may bị mắc căn bệnh thế kỉ này nhưng các bạn hãy cố gắng vượt qua, hãy đứng lên để chiến đấu với nó. Các bạn đừng nản lòng! Hãy cho những người xung quanh chúng ta biết: cần hiểu thật rõ sự nguy hiểm của HIV/AIDS để có thể phòng chống tốt hơn.”

Những lời tâm sự chân thành của mẹ có lẽ đã khắc sâu vào trong lòng những con người cùng cảnh ngộ. Mẹ khóc, các bệnh nhân khác cũng khóc. Đó là những giọt nước mắt của sự cảm thông và chia sẻ. Mẹ được những người bệnh tặng hoa sau cuộc trò chuyện. Mẹ ôm những bó hoa trong niềm

hạnh phúc khôn siết. Mẹ ơi, mẹ có biết con tự hào về mẹ vô cùng. Mẹ yêu của con đã thật sự đứng dậy, cố gắng chiến đấu với căn bệnh thế kỉ. Mẹ không hề gục ngã.

Mẹ yêu của con! Con nhớ ngày bố nằm viện. Mẹ đã buồn bã chán nản lắm nhưng không bao giờ để mọi người nhận thấy, nhất là ba! Chị con thì bận bịu với những phong trào tuyên truyền của đội tình nguyện, thỉnh thoảng chị mới có ngày nghỉ để chăm sóc ba. Mẹ là người lo toan tất cả mọi việc. Chỉ một thời gian ngắn sau ấy, ba ra đi vì AIDS. Căn nhà hạnh phúc ngày nào giờ mới trống vắng làm sao khi thiếu đi tiếng nói thân thuộc của ba.

Và vào một đêm, khi mẹ đã chìm vào giấc ngủ chập chờn sau một ngày mệt nhoài, con một mình soạn lại căn phòng làm việc của ba. Vì đã lâu rồi không có ai sử dụng nên những thứ trong phòng bám đầy bụi bặm và trông thật cũ kĩ. Trong lúc lau lại từng cuốn sách, con đã bắt gặp cuốn nhật kí mà ba còn đang viết dở. Con tò mò nên hôm sau đã đọc cho mẹ và chị nghe. Ba viết: “Gửi vợ và hai con yêu quý của ba. Chuyển đi du lịch cùng cơ quan vừa rồi, bố đã mắc một sai lầm lớn với ba mẹ con. Sai lầm này chính ba cũng không thể tha thứ cho bản thân mình được cả nhà ạ! Chỉ vì một lần không làm chủ được mình, không kiểm soát được bản thân, ba đã sa vào vòng xoáy của cuộc vui. Sau đó, ba đã phải trả giá cho lỗi lầm của mình: Ba bị nhiễm HIV từ người con gái ấy và truyền cho mẹ con mà không hề hay biết. Ba ân hận lắm! Ba rất xin lỗi ba mẹ con! Ba tự trách mình đã không biết sử dụng các biện pháp phòng chống HIV để sự việc đến như thế này. Giá như lúc đó ba tự chủ hơn, tỉnh táo hơn thì tốt biết mấy!...” Đọc những dòng chữ ba viết, chị em con và mẹ không thể kìm được nước mắt. Ba mẹ con ôm nhau mà khóc.

Từ hôm ấy, con không còn thấy mẹ buồn rầu nữa. Mẹ đã rất tích cực trong các hoạt động của đoàn thể. Mẹ ạ! Con biết mẹ đã cố gắng đứng lên, vượt qua tất cả và bắt đầu lại từ đầu! Mẹ làm công tác từ thiện cùng các bác phụ

nữ ở phường. Họ đến thăm và chăm sóc những trẻ em bị nhiễm HIV. Họ tổ chức buổi tuyên truyền cho bệnh nhân HIV và cho cả những người chưa hiểu biết về căn bệnh này. Mẹ của con lại nở nụ cười tươi như ngày nào. Mẹ đã vượt lên trên nỗi đau để tiếp tục sống. Cố lên mẹ thân yêu nhé!

Mẹ yêu ơi! Thời gian sau đó, con cũng đã trở thành một tuyên truyền viên tích cực về căn bệnh này. Con cố gắng hết sức mình trong công tác tuyên truyền với mong ước duy nhất rằng: Sẽ không có ai phải chịu những nỗi đau như gia đình mình chỉ vì thiếu hiểu biết về HIV/AIDS, đặc biệt là những bạn đang là lứa học sinh như con.

Mẹ biết không, một tuần trước, nhà trường đã cử con đi tuyên truyền về HIV đấy. Trong buổi tuyên truyền, con đã cầm chính cuốn nhật kí của ba để đọc cho các bạn con nghe. Con muốn họ nghe những lời tâm sự từ đáy lòng ba để hiểu được nỗi đau của HIV gây ra. Mẹ ạ! Con không hề cảm thấy xấu hổ về việc này. Ngược lại, con mong rằng câu chuyện của gia đình mình sẽ trở thành bài học quý giá cho tất cả mọi người xung quanh, để họ không phải chịu nỗi đau như con. Và lúc ấy, từ đáy mắt họ, con biết rằng: họ rất khâm phục về sự dũng cảm của con khi đã tự tin đứng trước mọi người, chia sẻ về câu chuyện của nhà mình. Họ rất cảm động trước bản lĩnh của con gái mẹ, mẹ yêu ạ.

Trong giây phút này, mẹ ơi, mẹ có thấy không, mùa xuân đã đến rồi đấy. Cây cối như được hồi sinh, sắc hoa đào nở rộ khắp nơi. Mùa xuân là sự khởi đầu cho một năm mới, cho một cuộc đời mới, cho chính mẹ và con nữa.

Bỗng, một khúc hát ca vang lên đâu đó: “Mùa xuân, mùa xuân, một mùa xuân nho nhỏ. Lặng lẽ dâng cho đời. Mùa xuân, mùa xuân, tôi xin hát khúc Nam ai, Nam bằng. Nước non ngàn dặm mình. Nước non ngàn dặm tình.”

Con gái yêu của mẹ!

Lê Thị Mỹ Tâm - 9A1 THCS Mai Động - Hoàng Mai - Hà Nội